GEOFF NICHOLSON

Gizemli haritalar
Şifreli dövmeler
Ve çözülmeyi bekleyen sırlar...

HARİTALI ADAM

OLİMPOS®

Suçlarla dolu bir dünya ve soluksuz bir takip...

Henüz kimsenin dikkatini çekmeyen bir bölgedeki antika harita dükkânında, kartografyaya kafayı takmış ve çevresinden kopuk bir tezgâhtar. Çözemediği bir sorunun cevabının peşine düşmüş cesur bir kadın. Kısa süre önce satın aldığı park yerinin kendisi ve okul çağındaki kızı için yeni, saygın bir hayatın bileti olduğunu uman önemsiz bir sabıkalı. Acımasız ama savunmasız durumda bir katil ve onun huysuz suç ortağı.

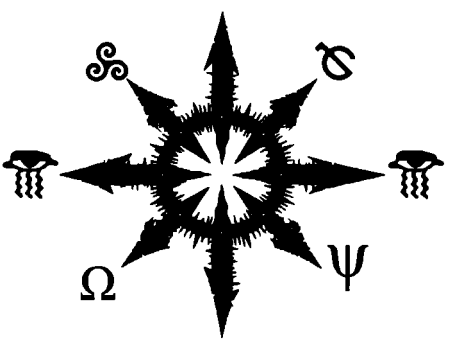
Ortaya çıkan bir grup gizemli kadın, sırtlarına kabaca işlenmiş geniş harita dövmeleri... Bu kadınlardan biri harita dükkânının kapısında belirip sırtını açtığında, çevresinden kopuk bir tezgâhtar olan Zak, kendini suçluların yeraltı dünyasına gönülsüzce girerken buld[redacted] bu dünyayı görmezden gelmeyi tercih ederdi. O[redacted]iten meraklı yeni arkadaşı Marilyn olmuştu.

Geoff Nicholson "Haritalı Adam"da, yapması gerektiği gibi insanı zorluyor ve hızla sayfaları çevirmenizi sağlıyor... Nicholson sakinlik yerine aksiyonu tercih ediyor. Kendinizi çok şaşırtıcı şeylerle karşılaşmaya hazırlayın.

The New York Times

HARİTALI ADAM

GEOFF NICHOLSON

OLİMPOS®

HARİTALI ADAM
Geoff Nicholson

Orijinal Adı: The City Under The Skin
© 2015 Geoff Nicholson

Çeviri: Özde Nesil Gezici
Redaksiyon: Simge Delikanlı, Seda Durdu
Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

4. Baskı: Nisan 2017
ISBN: 978-605-9176-54-5

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

1

YERALTI

Yaşlı adam arabasına doğru yürüyordu. Koyu mavi bir kazak içinde, gümüşi mendilin ucu göğüs cebinden yükselirken şık, vakur, ciddiydi. Yine gümüş saçları metro otoparkının ışıklarında parıldıyordu. Bir bastonla yürüyor olmasına rağmen-küre şeklinde, gümüş başlıklı bir vernikli maun; yalnızca gösteriş için bile olabilirdi- adımlarındaki tereddüt yok denecek kadar azdı.

Başka bir adam geniş bir beton direğinin gölgesinde duruyordu. İri kıyım bir adamdı ama bir sıkılığı vardı, böylece hatrı sayılır genişliği ve kilosu şişmanlığı değil, etin ve enerjinin sıkıştırılmışlığını akla getiriyordu. Suratı yassıydı ve çatık çizgilerle oyulmuştu. Gözleri ciddi ve sinsi, adı Wrobleski'ydi. Yaşlı adam arabasına yaklaşıp anahtarlarını çıkartırken onu izledi. Wrobleski ceketini düzeltti. Bazı adamlar çalışırken özel kostümler giymeyi severlerdi; güneş gözlükleri, atkılar, siyah deri eldivenler... Ama Wrobleski "bazı adamlar"dan değildi. O iyi bir takımı tercih ederdi ama çok iyi değil, yapılacak iş malum.

Yaşlı adam aracıyla uyumluydu: Wrobleski'nin tecrübesi hepsinin böyle olduğunu söyler. İkisi de bakımlı, gösterişli, gerekli donanıma sahip ve belki biraz sünepe görünüyorlardı. Wrobleski gölgeden çıktı, elleri iki yanda, yapılı yüzünde samimi bir ifade vardı ve yaşlı adama doğru yürüdü.

"Güzel parça," dedi, arabaya doğru başıyla işaret ederek.

Yaşlı adam,aniden birisinin ona bu kadar yakın duruyor olmasından dolayı şaşkın görünüyordu. Yalnız olduğunu varsaymıştı. Öyleyse bile soğukkanlıydı. Onaylayarak başını salladı o da. Evet, iyi bir parçaydı.

"Bu şey kaç kilometre basıyor?"

"Hiçbir fikrim yok." dedi yaşlı adam tatlı tatlı, bu tip şeyleri umursamadığını kanıtlarcasına.

"Doğru." dedi Wrobleski, "Sen de benim gibisin."

"Bundan şüpheliyim." dedi yaşlı adam; sonra da "Seni tanıyor muyum?".

"Benim adım Wrobleski."

Yaşlı adam tepkisini gizlemek için elinden geleni yaptı, ama pek kolay değildi. Alt dudağındaki kasılma dışında fire vermedi.

"Gerçekten mi?" dedi. "Wrobleski?"

"Beni duymuşsun."

"Evet, ama yalnızca pis bir söylenti olduğunu düşünmüştüm."

"Keşke."

"Ve beni öldürmek için buradasın?"

"Çok iyi. İkimiz de ne olduğunu bilirken daha kolay."

"Ben öyle düşünmüyorum." dedi yaşlı adam sakince. "Bence bir hata yapmışsın."

"Ben pek hata yapmam."

Yaşlı adamın gözleri geriye çekilmiş gölgeden sahte ışığın

parlak yangınlarına kadar etrafını taradı. İki adam da etrafta görülecek bir şey, bir kaçış yolu, panik düğmesi, İyi Samiriyeliler olmadığını biliyordu. Güvenlik kameraları devre dışı bırakılmıştı.

"Tam olarak neden?" dedi yaşlı adam.

"Çünkü bana para veriyorlar."

"Bu bir cevap değil."

Olmalıydı. Wrobleski adam kaçmaya çalışacak mı diye merak etti. Bu yaşlı adamlardan bazıları fit olmalarıyla övünürdü. Bir silahı olup olmadığını da merak etti. Bazıları kendilerini savunabileceklerini düşünmeyi severdi. Bunda hep yanılırlardı. Ama ona gelene kadar Wrobleski'nin silahı zaten elindeydi ve yaşlı adamın sağ bacağına ateşledi. Kumaş pantolonu ve altındaki et yarıldı, kurban tek dizinin üstüne çöktü.

"Hey güzel Tanrı'm." dedi yaşlı adam sakince ve bir eliyle yaralı bacağını, diğeriyle göğsünü tutu. Wrobleski kalp krizi geçirip geçirmediğini merak etti. Yani, şaka gibi olmaz mıydı?

Yaşlı adamın dizüstünde durmaya mecali yoktu, nefes nefese yana doğru düştü.

"İnfaz usulü yapamaz mıydın şunu?" cesaretle alay etti.

"Ama o zaman işin zevki nerede?" dedi Wrobleski.

Tekrar ateş etti, diğer ayağa. Bu atış adamı yere yatar pozisyonda, bacaklar iki yanda, kollar gövdesinin üzerinde kenetli hâlde düzleştirdi. Birkaç adım ötede araba anahtarları yerde duruyordu, Wrobleski alıp arabanın kilidini açtı. İçeri uzanıp bagajı da açtıktan sonra yaralı adamı kapıp sanki bir vantriloğun kuklasıymışçasına bagajda katladı. Kolay olmuştu, yeterince

yer vardı içeride. Bu iş için yapılmış olabilirdi. Kapağı vurarak kapattı. "Orada iyi misin?" Wrobleski bağırdı.

İçerideki ses çok anlaşılamaz da olsa soruyu cevaplayan bir şeyler söyledi. Wrobleski'nin tek ihtiyacı olan adamın hâlâ nefes aldığını, hissedebildiğini bilmekti. Sürücü koltuğuna geçti, arabayı çalıştırdı, motora biraz hız verdi, geri vitese taktı sonra da araç hızla arkadan otoparkın öbür tarafındaki duvara vursun diye gazı kökledi. Bagaj, solgun lastik izli betona çarptı. Wrobleski bir kerenin yeterli olacağından gayet emindi ama yine de bir kez daha yaptı, sadece emin olmak için. Sonra dışarı çıktı, hasarı gözden geçirdi: Arabadaki darbeleri ve bükülmeleri, bunlar yaşlı adamdaki hasarı da aşağı yukarı belli ederdi.

Wrobleski bir işaret vermedi, bir arama yapmadı ama tam da ayarlandığı ve planlandığı gibi otoparkın üst katından bir çekici kamyonu rampa aşağı yalpalayarak inip kendini hasar görmüş arabanın önünde konuşlandırdı. Genç, uzun yapılı, indigo renk bir tulum içindeki bir siyahi adam, sürücü kabininden çıkıp yaşlı adamın arabasını kancalayacağı kamyonun arkasına yavaşça yürüdü.

"Teşekkür ederim, Akim." dedi Wrobleski şoföre ve abartılmış bir resmiyetle ekledi, "İş haysiyetine inanan birini görmek güzel."

Wrobleski arabayı duvara sürdüğü alanı inceledi. Beton zemine sürülmüş bir çok sıvı vardı, havuzlar ve derecikler bir şekil oluşturuyorlardı; pek de öyle rastgele değil ama bazı gözlere henüz keşfedilmemiş bir ülkenin haritası gibi görülebilecek cinsten. Bu sıvılardan hiçbirinin kan olmamasından memnun,- kendinde iyi yapılmış bir işin gurur kıvılcımına izin verdi.

2

SOSYAL HİZMET GÖREVLİSİNİN DEDİĞİ

Dedi ki: "Yaşam tarzınız pek alışılmadık, Mr. Moore."

"Teşekkürler." dedi Billy Moore ve birçok durumda çekici addedilebilecek şekilde gülümsedi. İyi bir yüzü olduğunu biliyordu, bir dereceye kadar güven verici; soluk, güçlü, sert hatlı, sert ama düzgün bir adamın yüzü. Bilinmedik, karakteristik bir yanı olmayan, yepyeni bir beyaz gömlek giyiyordu, paketten çıkarılalı o kadar az zaman geçmişti ki katlanma izleri hâlâ belirgindi. Taktığı kırmızı kravat bağcık gibi duruyordu. Kadının bu tip şeyleri fark etmek üzere mi eğitildiğini merak etti, normalde harikulade yıpranmış bir deri ceket giyen adamlardan olduğunu fark edip etmediğini.

"İltifat olarak söylemedim." dedi sosyal hizmet görevlisi.

"İltifat olarak almadım." dedi Billy. "Dalga geçiyordum."

Sosyal hizmet görevlisi, Bayan Janet Marcus "Bana Jan de" orta yaşların ilk dönemeçlerinde, geniş, etine dolgun bir kadındı. Sıcak, anlayışlı, hatta muhtemelen anaç görünüyordu ya da görünmeye çalışıyordu ama "Şu anki şartlar altında dalga geçmemek daha iyi olabilir Bay Moore." dediğinde daha az sıcak ve anlayışlı göründü.

"Doğru. Sanırım gerginim."

"Gergin olmaya gerek yok."

"Yok mu? Babalık meziyetlerimi değerlendirmek için buradasınız. Kızımı benden alabilirsiniz. Bu beni geriyor."

"Doğru, bunu anlayabiliyorum. O zaman hadi şu alışılmadık yaşam tarzınızı konuşalım."

Hope ve 10. sokağın köşesinde, şehir merkezinin kıyısında bir otoparkta duruyorlardı. Önlerinde uzun, alçak bir karavan vardı; bir taşınabilir ev, eski, az bilinen bir klasik, düzden ziyade bombeli, dış duvarları göz alıcı mavi ve sarılarla kaplanmıştı, çizgili alüminyum güneşliği gemi penceresi biçimli camlarının üzerinden sarkıyordu.

"Otoparkın içinde bir karavanda yaşıyorsunuz, Bay Moore."

"Şey, otopark benim ama."

"Sizin mi?"

"Elbette. Benim işim bu. Park işindeyim şimdi."

"İşiniz mi?"

"Kariyerim. Tutkum, Bayan Marcus. Eski hayatım geride kaldı. Ben artık park edecek bir yere ihtiyacı olan insanlara hizmet etmek için varım."

Bunu fütursuzca söylemişti ama tam şaka sayılmazdı. Sosyal hizmet görevlisi umarsızca ama görmezden de gelmeden başını salladı.

"Peki ya karavan?"

"Sadece bir karavan değil o." dedi Billy Moore. "O bir Lofgren Colonist."

"İyi mi yani?"

"Şey, Airstream kadar iyi değil ama onun da hayranları var. Hadi gelin, bir göz atın."

Görev bilinciyle birkaç adım alçak girişten renkli ama loş ışıklı boşluk parçasına doğru onu takip etti.

"Burası oturma odası, meşhur Lofgren'in lüks görünümlü

dizaynı" dedi Billy. "Burası yemek odası, kompakt mutfak, patentli Thermograce pencereler. Tam ölçekli banyo da şuradan geçince."

"Biraz fazla küçük görünüyor."

"Bana kocaman geliyor."

"Ve iki tane mi yatak odası var?"

"Elbette."

"Biri sizin biri kızınız için?"

"Ah hayır." dedi Billy, "Onun kendi yeri var."

"Pardon?"

Billy Moore bambu desenli perdeyi Thermograce pencereden çekip bir başka karavanı manzaraya yerleştiriverdi, sadece birkaç metre ötede, birçok açıdan buradakine benzer ama daha küçük ölçekteydi ve sadece yarısı kadardı.

"Kızınızın kendi karavanı mı var?"

"O bir Lofgren Scamp." dedi Billy. "Daha ucuz yollusu. Carla şu an orada."

"Hadi gidip görelim onu." dedi sosyal hizmetli.

"Elbette."

Billy Moore, arka kapıyı açıp bir karavandan öbürüne geçmek için gerekli birkaç adımı attı. Sanki bir törenin parçasıymış gibi küçük karavanın camına tıkladı ve bir dakika sonra Carla Moore, Billy'nin on iki yaşındaki kızı göründü. Okul üniformasını giyiyordu, uzun siyah saçları at kuyruğuydu ve gözlükleri burnunun ucuna tekinsiz iliştirilmişti.

"İçeri gelsenize." dedi Carla ışıl ışıl.

Billy, sosyal hizmet görevlisine yol verdi önce. Kadın içeri

adım attı, üstünde bilgisayar olan katlanılabilir masaya, özenle doldurulmuş kitap rafına, vazodaki çiçeklere, püsküllü koltuk minderlerine, mini buzdolabının tepesine iliştirilmiş peluş koalaya baktı. Bir tabak yulaflı kurabiye ve taze yapılmış nane çayı vardı. Arka fonda klasik müzik çalıyordu; sesin yüksekliği duyulabilirle, dikkat çekmeyen arasına muntazam bir şekilde oturtulmuştu.

"Bach bu." dedi sosyal hizmet görevlisi.

"Evet öyle." dedi Carla. "Sever misiniz?"

Mrs. Marcus tekrar mekâna baktı, bu kez daha yavaşça.

"Burası." dedi, "Burası çok hoş."

"Değil mi?" dedi Carla.

Sosyal hizmet görevlisi dikkatle oturdu, kurabiye ve çaydan aldı. Bu, onu biraz meşgul etti. En sonunda Billy'ye döndü, kırıntılar hâlâ ağzının köşesinde duruyordu ve sordu, "Peki, şey,Carla'nın durumu nasıl? Adını bana hatırlatmanız gerekecek korkarım."

Carla, pekâlâ kendi durumunu anlatabilecek kapasitedeydi. "Dermatographia..." dedi.

Carla çoktan sağ kolunu sıyırmış ve çıplak tenine anahtarın ucuyla çizim yapmaya başlamıştı. Bir kalp ve barış sembolünü çizdi. Sağlıklı bir ciltte kısa süreli bir beyaz iz oluşur ve saniyeler içerisinde kaybolurdu. Fakat Carla'nın kolunda, bu izler kırmızıydı ve birkaç saniye sonra tam da çizdiği çizgiler biçiminde kiraz rengi kabarcıklar oluştu.

"Dermatographia." diye tekrarladı. "Tam da tınladığı gibi. 'Derma' deri demek. 'Graphia' yazı demek; deri yazısı. Klasik tıbbi fotoğraflar hep üstüne kalemin yanlış ucuyla 'yazılmış'

hastaları gösterir, 'dermatographia' kelimesi iyice görünsün diye."

Bayan Marcus kızın koluna baktı, hayalet görmüş gibi bakıyor olmaktan korkuyordu ama hem sempati duymuş hem anlayışlı görünmeye çalıştı.

Carla devam etti, "Deri hücreleri, kaşıma gibi 'minör travma' dedikleri şeylere karşı aşırı hassas oluyorlar. " diye açıkladı. "Deriye dokunduğunuzda hücreler 'histamine' denilen kimyasallar salgılıyorlar. Kızarıklığa sebep olanlar onlar. Ama cidden, abartılacak bir şey değil."

"Acıyor mu?" diye sordu sosyal hizmet görevlisi.

"Hayır. Bazen kaşınıyor ama pek acı vermiyor. Ve asla uzun sürmüyor ve durum ne olursa olsun, doktor büyüdükçe geçeceğini söylüyor."

"Okulda problem yaratıyor olmalı, değil mi?" dedi Bayan Marcus.

Carla omuz silkti. "Bu bir tanesi." dedi.

"Okullarda daha büyük problemler var diyorlar." dedi Billy Moore, zeki göründüğünü umarak. "Her yerde daha büyük problemler var."

Yarım saat sonra, tatmin olmuş bir Bayan Marcus'u yerleşkelerden dışarı kadar geçirebilmeyi başarmıştı. Ona, gördüklerinden etkilendiğini söyledi.

Eğer şartlar korunabilirse, "mesele"ler çıkmazsa, Carla'nın "durumu" kötüye gitmezse ve şartlı tahliye kurallarını delmezse, kızının onunla yaşamaya devam etmemesi için hiçbir sebep göremiyordu, en azından eski karısı rehabilitasyondan çıkana kadar, o zaman şartlar tekrar değerlendirilebi-

lirdi. Billy ise kadına eğer şehrin içinde iyi, güvenli bir park yerine ihtiyaç duyarsa her zaman onun için bir yerin hazır olacağını söyledi.

Kadına el salladı ve Carla'nın Lofgren Scamp'ına döndü, bu sırada Carla okul formasını çıkarmış, işe yaramaz gözlükleri bir kenara atmış ve müziği kapatmıştı. Babası içinse, çoktan ona uzattığı birayı açmıştı.

"Bach biraz fazla oldu." dedi Billy.

"Ne?" dedi Carla. "Şu dünyada sadeliğin bizi gerçekten de bir yere getirebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Tamam, muhtemelen haklısın."

"İyi ki öbür kolumu görmedi." dedi Carla.

Sol kolunu sıyırıp alelacele çizilmiş, artık solmuş ama hâlâ belirgin kafatasını ve çapraz kemikleri gösterdi.

"Tam bir silah değil miyim?"dedi Carla.

"Bu olduğun şeylerden sadece biri." dedi Billy.

"Bir de aslında," diye ekledi Carla, "gömlekle kravat bence baya iyi durmuştu."

3

BİTTİ

Bir şey bitti, bir şey durdu. Acı değil, o kesinlikle hâlâ onunla, ama şimdilik ete yeni bir şok yok. Hâlâ ona az önce olan şeyin kapsamını ya da tabiatını belirleyemese de süreç sona erdi, hasar verildi.

Eve yürüyordu,evet saat geç olmuştu ve evet bir partiden geliyordu ama hayır, tamamen temiz ya da ayık değildi, topuklu giyiyordu ve elbette şehrin bu ya da diğer herhangi bir bölgesindeki risklerin farkındaydı. Belki de kendini sınamaya çalışıyordu: Sertliğini, özgüvenini, var olan tehlikeleri savuşturma yeteneğini kanıtlamaya... Ama o an geldiğinde sertlik ve özgüven bir işe yaramadı.

Kötü şeylerin olduğuna dair garip bir şey hissetmemişti. Bir anda adam üzerindeydi. Adam arkadan sessizce yaklaşmıştı ve onu hiç görmemişti ama iriden ziyade güçlü bir adam olduğunu hissetmişti, cinnet geçirmeyen ama aynı zamanda hedefe kilitli. Onu yere düşürdü ve bastırdı.

Kız çığlık atmaya başladı ama korktuğundan değil(korkuyordu elbette), daha çok onun da korkuyor olabileceğinden ve çığlığın onu korkutup kaçırabileceğinden, ama malesef öyle olmadı, çoktan kafasına bir şey geçirilmişti;bir çanta, deri bir fetiş şapkası, gözler ve ağız için üzerinde delik değil de nefes alması için açıklık vardı. Belli ki onu canlı istiyordu, en azından o an

için. Sığır derisinin ve başka birinin terinin ve tükürüğünün kokusu burun deliklerini doldurdu.

Kıvrandı, hareket ettikçe tekme atarak yuvarlanarak kaçmaya çalıştı, ama buna da hazırlıklıydı. El ve ayak bileklerini bağlarken onu hareketsiz tutuşu becerikli ve antrenmanlı olduğunu düşündürüyordu. Konuşmadı, onu tehdit etmedi, başına ya da boğazına silah dayamadı, buna ihtiyacı olmadı.

Tabii ki aklına ilk olarak bunun küçük düşürülmeye, tacize, tecavüze bir girizgah olduğu geldi. Bilekleri bağlanmış ve yüzü örtülmüş olmasına rağmen aklında biraz daha özellikli bir şey olduğuna dair bir his vardı. Ama önce bir yolculuk yapacaklardı. Havaya kaldırıldı, bir kamyonetin arkasına yerleştirildi. Kızı oraya koyarken pek dikkatli davrandığı söylenemezdi ama oraya buraya da atmadı, hiç gereksiz enerji harcamadı. Kapılar çarpıldı, bu sırada kamyonet hareket etmeye başladı. Yolculuk uzun sürecek gibiydi ama her ne kadar bitmesini istese de sonrasından gelecek olanın daha kötü olacağını da biliyordu.

Kamyonet durdu. Kızı aşağı taşıdılar. Kısa bir an için açık havada sonra da bir binanın içinde olduğunun, sonrasında da bir bodrum merdiveninden aşağı yarı taşınıp, yarı sürüklenir hâlde acayip bir şekilde hareket ettirildiğinin farkındaydı. Burada tekrar havaya kaldırıldı, metal bir banka, belki bir sedyeye yüzükoyun yerleştirildi, yerinde sabit dursun diye her tarafına kayışlar ve kordonlar bağlandı.

Kıyafetleri kenara itildiğinde neredeyse hiç şaşırmadı ama yırtıp atılmamışlardı, çekiştirilmemişlerdi; bunun yerine dikkatlice kaldırılıp katlanmışlardı. Çırılçıplak olmaktan biraz uzaktı ama sırtı ve kalçası açıktaydı. Adamın dokunuşu için kendini

hazırladı ve kaskatı kesildi ama biraz hazırlık gerekiyor gibiydi. Çekmecelerin ve dolapların açılıp kapanmasını işitiyordu. Bir çeşit ekipman hazırlanıyordu. Acaba doktorculuk mu oynayacak? diye düşündü.

Sonra her şey başladı. Bir vızıltı duydu, tiz bir dişçi matkabı gibiydi, sonra sırtında bir şey hissetti: Net bir acı hattı. Bıçak mıydı bu? Bir iğne? Şırınga? Vücuduna giren ilaç ya da kimyasalların hissi mi? Hayır, değil. Bir enjeksiyon değil, o kadar kısıtlı ve hatları belirgin değildi. Daha çok bir şey onu dilimliyor gibiydi, tekrar tekrar, genişçe, ama derin değil. Dikiş makinesi geldi aklına, sanki dikiliyor ve yama ediliyor gibiydi. Dövme makinesine kadar birkaç diğer ihtimal daha geldi aklına ama sonra bunun ne olduğuna karar verdi. İşaretleniyor, lekeleniyor, etiketleniyordu.

Acıyordu tabii ki ama dövmenin acısını kaçırılmaktan, bağlanmaktan, şapkalanmaktan, soyulmaktan, ihlal edilmekten gelen acıdan ve aşağılanmaktan ayırmak zordu. Derisine giren iğneler tek başına katlanılabilir olabilirdi, bir dizi böcek ısırığından farksızdılar ama ne kadar süreceğini ve eğer biterse, ne zaman biteceğini bilmemek, dayanılmazdı.

Dövme yaptırmak hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama ona rağmen, er ya da geç endorfinin devreye girmesi gerektiğini ve acının bir çeşit zevke dönüşeceğini duymuştu. Ama buna müsaade etmedi. Zevk bir yana dursun, rahatlama hissine bile geçit vermeyecekti. Sırtı yandı ve dondu, önce sıra sıra, sonra aynı anda. Terden ve kandan, belki mürekkepten ve adamın onu silip durduğu sıvıdan derisinin ıslak olduğunu anlıyordu. Nasıl bir desen yapmakta olabileceğine dair hiçbir fikri

yoktu. Anlamlandırmaya çalıştı, acı kümelerinin ve hatlarının neye çıkabileceğini, ne çeşit bir görüntü resmetmekte olduklarını imgelemeye; turuncu gözlü kediler mi, şeytani kadınlar mı, yoksa siyah yelkenleri ateş almış savaş gemileri mi? Halüsinasyon görmeye başlamasına az kaldığını biliyordu.

Ne kadar sürdüğü hakkında tam bir fikri yoktu. Saatler gibi geldi ama çok daha az olabilirdi ve aynı kamyonet yolculuğunda olduğu gibi, sonrasında ne geleceğini bilmiyordu. Eğer onu öldürmek isteseydi, onu durdurmak mümkün olmayacaktı. Tamamen adamın ellerindeydi. Kimse onu kurtarmaya gelmeyecek ve o da kendini kurtarmayı kesinlikle beceremeyecekti.

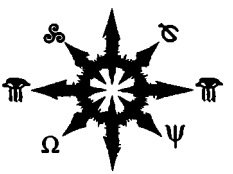
Sonunda dövme makinesi durmuştu. Sırtı ve kalçası kıymaya dönmüş gibi hissediyorsa da o zamana dek tattığı en leziz sessizlik ve durgunluktu, tıpkı bir gelgitin durması, bir dalganın geri çekilmesi gibi. Sonra ekipmanın temizlenip kaldırılmasının, çekmecelerin kapanmasının, suyun akışının, bir şeylerin yıkanışının sesini duydu. Kıyafetlerinin düzeltilip yerlerine geri konduğunu hissetti. Onu masaya bağlayan kordonlar çıkarıldı.

Elleri ve ayakları hâlâ bağlıydı ve ayağa kaldırılırken deri şapka yerinde kaldı. Zar zor dik durabilecek gibiydi ama bacakları yeni doğmuş gibi ve elastikti, zemin ise çok uzak görünüyordu. Yukarı doğru yönlendirildi, geri sokağa çıkarıldı ve tekrar kamyonete sokuldu. Olabileceklerin ve olmayabileceklerin beklentisi tek başına işkenceydi zaten. Kamyonet durup aşağıya indirildikten sonra kaldırıma bırakılana kadarki zamanda yol bu kez daha kısa gelmişti ona. Ellerindeki ve ayaklarındaki bağlar çıkarılmadı sadece biraz gevşetildi. Saldırganını görmesin diye kafasındaki şapka çıkarıldı ve yüzüstü yere itildi. Nasıl olduysa

sokağın soğuk ve pürüzlü yüzeyi güvenilir ve rahatlatıcı geldi ona. Hava, -güzel hava değil, temiz hava değil- ama o şapkanın içindekinden fevkalade farklı bir şey gibi geldi ona. Ayağa bile kalkamadan kamyonetin gidişini duydu, dönüp bakmaya fırsat kalmadan kamyonet gözden kaybolmuştu.

Sadece küçük bir çabayla kendini çözebileceğini fark etti. Hâlâ bunun bir başlangıç mı, yoksa bir son mu olduğunu bilmiyordu. Etrafına baktığında onu tam olarak aynı yere bıraktığını fark etti, evden pek uzak değildi. Buson derece tehditkâr bir titizliğe, bir çeşit düşünceliliğe işaretti.

Ayağa kalktı. Tek parçaydı. Kendisiydi. Soyguna dahi uğramamıştı. Anahtarları, parası ve telefonu hâlâ ceplerindeydi. Daha kötüsünün başına gelmeyeceğine ikna olmuş hâlde evine kadarki kısa mesafeyi yürüdü. İçeri girdi; dış kapıdan, büyük, sallapati asansörden kendi evine girdi. Yatağına oturdu, ağlamak için fazla incinmişti ve sonunda, ne kadar katlanılmaz da olsa, yapılması gerekeceğini bildiği için banyoya gitti, yakmak zorunda kalacağını bildiği giysilerini çıkardı. Kendini sabitledi, derin bir nefes aldı ve sırtını aynaya çevirdi ki omzunun üzerinden bakıp ona ne yapıldığını görebilsin.

4

BILLY MOORE'UN "BAY" WROBLESKI İLE İLK TANIŞMASI

İçten bir saldırganlık ve zenginlik mesajı vermek için tasarlanmış kocaman, mat siyah bir arazi aracı avlunun ortasında durdu. Geniş, ıslak ve aşınmış asfalt kareden avlu, üç taraftan hepsi birbirine metal merdivenler, katlar ve geçitlerle bağlı birkaç kat; sağlam, alelade binayla, bir dizi eski atölyeyle, ofisle, depo birimleriyle çevrilmişti.

Hepsi kapalı olan pek çok kapı vardı ve tüm pencereler dıştan kaplanmıştı, bazıları da parmaklıklıydı. Şimdi burada ne döndüğünü söylemek imkânsızdı ama alenen sınai bir şeyler olmadığı kesindi. Yapacak işleri varmış gibi görünen tulum giymiş birkaç adam orada burada dikiliyorlar ve de açıkça işleri yapmıyorlardı.

Ama bir adam çalışıyordu, asfaltın ıslak olmasının sebebi de buydu. Parlak turuncu şorttan başka bir şey giyinmemiş genç, siyahi bir adam arazi aracını temizliyordu, her gözeneğinden içerleme akıyordu. Hemen üstünde, ikinci katta patronu Wrobleski dikkatle onu izliyordu. Bu binalar, tüm bu tesis Wrobleski'ye aitti. Bir sürü iş yaptığı o yer burasıydı, aynı zamanda yaşadığı yer de. Eğer çatı katına bakarsanız yapının bir yanında fazladan bir seviye daha olduğunu görürdünüz: Şaşaalı, sert köşeli bir mimari ekleme. Bir yönden bu yeni bölme metal kirişleriyle, cam duvarlarıyla ve açık tesisatıyla en az aşağıdaki binalar kadar sınai görünüyordu; ama aslında bir daireydi, yani

bir teras kattı. Kirişler parlak kırmızıya boyalı, camdan duvarlar simetrik olarak kıvrımlı, tesisat fiyakayla parlıyordu. Kubbeli seranın köşesi, düz çatıdan bakınca kenarda görülebiliyordu.

Wrobleski tesisi, dünyanın geri kalanından onları ayıran sağlam, gri çelik kapının ardındaki araba motorunu duyabiliyordu. Cılız, pek, güneşten yanmış ve şahane kötü referanslı bir adam olan Charlie, Wrobleski tarafından hususi olarak kapıyı açıp kapamak için işe alınmıştı. Şimdi de işini sakin ve vakur bir etkinlikle ifa ediyordu; ne çok ciddi, ne çok sevimli, avluya giren arabaya selam verdi. Rahat otuz yaşında, dökülmüş, hırpalanmış, her panelinde çizik ya da ezik olan metalik mavi bir Cadillac'tı. Charlie, kapıyı sürükleyip kapatırken arabayı arazi aracının yanına çekti. Billy Moore Cadillac'tan indi, en az araba kadar hırpalanmış deri ceketini düzeltti ve kendine çekidüzen verdi.

Orada olmayı özellikle istememişti. Şehrin bu bölgesi, ona göre uzaylıların bölgesiydi. Buraya ancak GPS komutlarıyla gelebilmişti, kızının almasında ısrar ettiği bir modern zaman ıvır zıvırı. Eski mezbahaların içinden, terk edilmiş fabrikaların ve çakıl ocakların arasından buraya nasıl geleceğini düşünmek zorunda kalmadığına seviniyordu. Şehrin sadece ölgün olduğu, rıhtımlara yakın, elektrik santrallerinden ve tren bakım istasyonlarından görülebilen; çöplükle, katı atık sahalarının ve eskiden kendilerine hurdalık diyen geri dönüşüm tesislerinin dibindeki bu yer, sanki hiçbir yere ait değildi. Burada yaşamak isteyen birini hayal dahi edemiyordu, öte yandan bu günlerde, bu şehirde insanların her türlü eski sanayi metruklarında yaşayıp, kendilerini cidden pek havalı gördüklerinin de farkındaydı.

Elbette Wrobleski'nin yeri sizi köprülere ve tünellere, hava alanlarına ve feribot terminallerine götürecek kestirmelere yakındı, acilen başka bir yere geçmeniz gerektiğinde olması ideal bir yerdi. Ama Wrobleski'nin başka bir yerde olması gereken bir hâli yoktu ve kesinlikle acele ettirebileceğiniz bir adama benzemiyordu. Bugün iyi takımlarından birini giymişti: Parlak mavi ince çizgili, tek sıra, tek düğmeli, tek yırtmaçlı, tüm köşeleri bıçak gibi keskin kömür grisi bir moher ama kendi zevki için öyle giyinmişti, kesinlikle Billy Moore'la tanışma beklentisiyle değil. Wrobleski, hırpalanmış Cadillac'a bir baktı ve yüzünde bir kınama belirdi ama bakış Billy Moore avluyu aşmadan gitmişti bile. Billy,gözlerini Wrobleski'ye doğru kaldırdı ve Wrobleski, ikinci kata gelmesini işaret etti.

Bu bilinen anlamda bir ilk tanışma değildi, Billy onu kişisel olarak görmeden Wrobleski hakkında çokça şey duymuştu. Billy'nin zaman zaman savrulduğu karanlık dünyalarda efsane gibi bir şeydi o, bir çeşit kuduz köpek, hiç Billy'nin kalemi değil, Billy'nin hiç yazmak istemediği bir kalem.

İlk gerçek karşılaşmaları bir emlak müzayedesinde olmuştu. Billy, otoparka çevirip birkaç karavana yer yapmak üzere bir parça arazi almak için oradaydı. Aslında gözü, kepenkleri indirmiş kadın ıslahevinin yanındaki arsadaydı-o yeri bir butik otele ya da belki yaşam/iş alanına dönüştürme muhabbeti vardı- ve müzayede evine ilgisini belli etmişti ama tam teklifler verilecekken müzayedecinin uşaklarından biri "özel bir konu" için kenara gelmesini istedi.

Uşak kimyasal bir dengesizlik raddesinde uzun ve zayıftı. Ana müzayede odasının dışında alçak tavanlı, kurumsal sarı

koridorda insanlar çevrelerinde arbede hâlindeyken uşak şöyle dedi: "Bu biraz hassas bir durum. Özel müşterilerimizden birinin de gözü sizinle aynı arsada. Ona karşı teklif vermezseniz daha iyi olacağını düşünüyoruz."

"Ne?"

"Karşılığında o da Hope ve Onuncu sokağın köşesindeki parsele size karşı teklif vermeyecek."

"Neye istersem ona teklif veririm."

"Tabii ki ama eğer ıslahevi parseline teklif verirseniz sadece fiyatı yükseltirsiniz ve sonunda yine alamazsınız. Ve eğer Hope ve Onuncu sokaktaki parseli almaya çalışırsanız, müşterimiz kuvvetle muhtemel onu da almamanızı garantileyecek şekilde karşı teklif yapar."

"Kim bu lavuk?"

"Söylemesem daha iyi."

"Eee peki sanane?" dedi Billy. "Senin için fiyat ne kadar yükselse o kadar iyi değil mi?"

"Bazen işin içine başka etmenler girer."

"Neden bu özel müşteriye siktir olup gitmesini söylemiyorsun?"

Uşak,yüzünü buruşturdu ve Billy'nin omzunun üstünden gördüğü bir şey gözlerini yere dikmesine neden oldu. Yarım ağızla Billy'ye, "Diğer teklif veren, özel müşteri kim?" diye sordu.

Billy'nin arkasındaki müşteri, "Kim kime siktir olmasını söylüyor?" dedi.

Billy döndü ve daha önce hiç görmediği, iri kıyım ama sıkı, ciddi ve tehlikeli görünümlü adama baktı.

"Sen kimsin?" dedi Billy.

"Benim adım Wrobleski" dedi adam.

"Tamam." dedi Billy sakince, temkinle, böylece bazı önemli şeyler yerine oturmuştu.

"Şey, yalnızca gerçek bir geri zekâlı muhteşem Bay Wrobleski'ye siktir olup gitmesini söyleyebilir."

Müzayede odasının iki zıt köşesinde yerlerini aldılar. Wrobleski istediğini aldı, Billy de Hope ve Onuncu sokağın köşesindeki parseli aldı, hem de çok ucuza. Nihayetinde kötü hissedecek bir şey yoktu. Onu en çok şaşırtan şey, Wrobleski gibi bir adamın toprak parçası almak gibi ehemmiyetsiz işlerle uğraşıyor olmasıydı. Onun hayalindeki Wrobleski; sürat teknesi leri, limuzinler ve yurt dışındaki tehlikeli sahalarda görevlerle dolu bambaşka bir dünyada yaşıyordu. Bir süre sonra, kulağına Wrobleski'nin onu görmek istediği geldiğinde daha da şaşırdı. Bir parçası gururlanmıştı, ama her hâlükârda gitmeyi reddetme şansı yoktu.

Wrobleski çok az insanın tanışabileceği bir adamdı ve muhakkak onunla birden çok kez görüşememiş bir çok insan vardı. Buna rağmen, Billy Wrobleski'nin onu beklediği tesisin ikinci katına giden merdiveni çıktı, bu buluşmanın zevkli ya da dolaysız olmasının mümkün olmadığını düşündü.

Billy tokalaşmak için elini uzattı ama Wrobleski geri çevirdi. "Billy Moore." dedi sessizce. Pek selamlama değildi, daha çok Billy Moore'un var olduğunun basit bir kabulüydü. Başkan ve karısı da kapısında belirse Wrobleski onlara aynı rahat, boğuk sesle hitap ederdi.

"Adamım Akim'in arabanı temizlemesini ister misin?" diye sordu Wrobleski.

Billy cevabının bir şeylere gebe olabileceği izlenimini aldı, Wrobleski'yle hiçbir şey evet ya da hayır kadar basit olamaz gibiydi, aynı anda bu meselenin üzerine fazla düşünüyor olabileceğini fark etti.

"Bu işte çok iyidir." diye ekledi Wrobleski.

Billy "Tamam o zaman, tabii." dedi.

Wrobleski Akim'in çoktan ciddiyetle kova, hortum ve güderi bez hazır hâlde Cadillac'a doğru yürüdüğü avluya baktı. Daha fazla bir şey söylemeden, Wrobleski döndü ve kat boyunca yürüdü, Billy sadece takip edebildi.

Mekânın yerleşimi kafa karıştırıcıydı; geçitler ve merdivenler aşağı, yukarı, çapraz geçiyor, bazıları açık, bazıları kapalı, esrarengiz hollere ve sahanlara çıkıyordu, her yerde boş kapılarla pencereler vardı. Wrobleski kapılardan bir tanesini, Billy'ye göre rastgele açtı ve beklenmedik bir biçimde misafir karşılamaya uygun, halılı, özenle aydınlatılmış, deri sandalyeler ve koltuk gruplarıyla donatılmış bir yere girdiler. Burası bekleme odasına benziyordu, gerçi Billy burada kimin ne için beklediğini düşünemiyordu, zaten duvardaki şeyler çoktan dikkatini çekmişti ve direkt oraya odaklanmıştı. Odada birçok çerçevelenmiş harita vardı, tabii ki Billy daha önce de çerçevelenmiş bir sürü harita görmüştü; otellerde, belli barlarda ama bunlar gibisini daha önce hiç görmemişti.

Bazıları yeterince gelenekseldi ve bazı ülkelerin şekillerinin günümüz haritalarına benzememesine sebep olacak kadar antika duruyordu. Diğerleri daha moderndi ama onlarda da den-

gesiz bir şeyler vardı. Fedakârlık, Aydınlanma, Kibir ve Yanlış Arkadaşlık şehirlerinden geçen sembolik bir demir yolu haritası vardı mesela. Bir kadının kafası biçiminde hayali bir ülkenin haritasıydı biri, diğeri Hindikuş Dağları işlenmiş bir duvar kilimiydi. Terk edilmiş adaların haritaları, mağara ve büyük mağara sistemlerinin şemaları vardı. Çok azı insanların ayak bastığı yerlerin haritalarına benziyordu.

Wrobleski Billy'nin ilgisini neyin çektiğini görmek için döndü. "Bunlar da fena değil." dedi. "Bir gün sana daha iyilerini gösteririm." Billy Moore'un gerçek bir kartrografik hazinenin neye benzediğine dair bir fikri olduğundan olmasa da, dışarıdaki kapalı kapıların gerçek kartografik hazinelere geçit verdiğini belli edecek şekilde elini salladı.

Billy odanın sonunda küçük bir asansör olduğunu görüyordu şimdi, o ve Wrobleski içine girip binanın en üst katına çıktılar. Kapılar terasa açıldı. Billy, camdan duvarları ve metal kirişleriyle Wrobleski'nin teras katını görebiliyordu; yüksek tavanlara eski, cilalı ahşaba, inanılmaz derecede renkli kilimlere ve çok, çok daha fazla çerçevelenmiş haritalara kısa bir an için bakabildi. Ama o ve Wrobleski oraya gitmiyorlardı. Wrobleski onu yaşadığı yerde ağırlamayacaktı. Çatının öte yanındaki kubbeli seraya geçiyorlardı.

Köşeli cam kapılardan geçerek içeri girdiler, kuru bir sıcakla sarmalandılar. Billy, burada çok az bitki olduğunu gördü. Bazısı küçük, bazısı büyük, sadece küçük bir miktar kaktüs ve sukulent, hayalet sütleğen, agav, varil kaktüsü ve frenk inciri taşıyan standlar ve alçak masalar mekânın köşelerinin etrafına yerleştirilmişti; genel görüntü seyrek dikenler, sütunlar, daireler,

kürekler ve savrulan kollardan bir silüetti. Bu düzenleme yerinde görünüyordu: Billy, Wrobleski'nin petunya yetiştirmesini beklemiyordu.

Seranın ortasında daha da şaşırtıcı bir şey vardı: genişçe bir yer kaplayan yatay, cam bir muhafaza. Billy önce bir minyatür köy olduğunu düşündü -çocukların oynadıklarından- ama dikkatli baktığında daha kellifelli bir şey olduğunu fark etti. Bir müzeye ait gibi görünüyordu: Detaylı ve titizlikle inşa edilmişti. Ve şimdi bir köy değil de kuzu ayağı şeklinde, mavi reçine deniziyle çevrili bir ada olduğunu görüyordu.

Wrobleski'nin açıklaması -Iwo Jima'ın kabartma haritası- yardımcı olmadı ama Billy ağzını açmadı ve serada hezaren koltuğa yayılmış kocaman moda dergisini okuyan bir kadın olduğunu gördüğünde de nispeten netleşen bir şey olmadı. Kadın genç görünüyordu; ne ağır makyajı, ne süslü saçı onu daha yaşlı gösterememişti. Kaplan desenli elbisesi ve eski striptizci ayakkabıları yalnızca kılık değiştirmece oynadığı hissini kuvvetlendiriyordu. Yanındaki alçak masada parlak pembe bir kokteyl vardı.

"Bu Laurel." dedi Wrobleski. "Bazıları hafif, para avcısı bir kaltak olduğunu söyleyebilir. Ama ben asla öyle bir şey demem."

Genç kadın bakmadı bile, kendi kendine kıkırdadı ve Billy Moore ne söylemesi gerektiğini kestiremediği için yine bir şey söylemedi veya yapmadı.

"Ee, otopark işi nasıl?" diye sordu Wrobleski.

"Fena değil." dedi Billy.

"İlk milyonunu kazanamadın mı daha?"

"Hayır."

"Bir şey kazandın mı?"

"Tabii, ama giderler çok. Yeterli bir otopark görevlisi almak için ödemeniz gereken miktara inanamazsınız, ayrıca-"

"Detaya lüzum yok." dedi Wrobleski. "Sadece nakit akışına yardımcı olacak bir miktar ek işin, işine yarayacağını söylüyorum."

"Beladan uzak durmaya çalışıyorum." dedi Billy.

"Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?"

"Evet." dedi Billy. "Ama bence sizin bela algınız benimkinden biraz fazla geniş."

"Gerçekten mi?" dedi Wrobleski. "Bak, benimle ilgili bir sürü şey duyduğunu biliyorum. Ama sadece yarısı doğru."

"Hangi yarısı?" diye sordu Billy ve Wrobleski sorudan hoşlanmış gibi göründü.

"Onu ben bile bilmiyorum." dedi Wrobleski. "Ama gerçek şu ki, insanların seninle ilgili korkunç şeyler söylemesi, iş söz konusu olduğunda hiç de kötü değil."

Billy başını salladı; tartışmaya niyeti yoktu ama muhakkak ki hangi işle uğraştığınıza göre değişirdi bu.

"Ve herhâlde, müzayededeki karşılaşmamızdan sonra seni soruşturdum." dedi Wrobleski. "Ve iyi şeyler duydum."

"Ve inandınız?"

"Eh, yarısına."

Wrobleski seranın cam duvarından dışarı baktı. Dışarıda onu mutlu etmeyen görünmez ama hissedilebilir bir şey vardı.

"Söylenen o ki, kafan çalışıyor." dedi Wrobleski. "Ve şu sıra biraz ekstra beyin gücü işime yarayabilir."

Billy homurdandı. Wrobleski'nin onu beyni için istediğine inanacak kadar salak değildi.

"Sıkı adammışsın da." diye ekledi Wrobleski.

"Durup durup aman ne sıkı adamım demiyorum tabii." dedi Billy ve ikisi de bunun doğru cevap olduğunu biliyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Wrobleski.

"Otuz."

"Boşandın, değil mi?"

"Doğru."

"Ve on iki yaşında bir kızın var."

"Evet." dedi Billy.

Doğruydu tabii, bunlar sır değildi ve Billy Moore Wrobleski'nin ödevini yapmasına şaşırmamıştı ama yine de burada, bu anda, bu şartlarlar altında, bu adamla kızını konuşmak onu huzursuz ediyordu.

"Seninle mi yaşıyor?" diye sordu Wrobleski.

"Şimdilik." dedi Billy. "Beladan uzak durmaya çalışmamın sebebi bu."

"Çocuklar: büyük sorumluluk, değil mi?" dedi Wrobleski.

"Bence öyle."

Billy Wrobleski'nin çocuklar hakkında bir şey bildiğinden ya da onları umursadığından şüpheliydi ama sorumluluk konusunda haklıydı.

"Hey Laurel." dedi Wrobleski, çocuk konusu kapanmıştı bile, "Kalk, üstünü çıkar."

Söyleneni yaptı. Kalktı, omuzlarını elbise askılarından kurtardı ve bıraktı ki belinin üzerinde toplansın. Gözleri, bir an için Billy'ninkilerle buluştu, sonra döndü. Şaşırtıcı biçimde masum göründü ama masumiyetle alakası yoktu. Billy sırtını görebilsin diye dönmüştü. Kabaca, ilkelce, kırmızı, siyah ve mavi çizgilerle, bazı öylesine aksine taramalarla, karelerle, dairelerle, sembollerle ve bir ok dizisiyle dövmelenmişti. Çirkin bir kalabalıktı, acele ve hoyrat çizilmişti.

"Bundan ne çıkarıyorsun?" diye sordu Wrobleski.

"Ne çıkarmam gerek?" dedi Billy.

"Sana bu bir harita deseydim mesela?"

"O zaman sanırım size inanmak zorunda kalırdım."

Billy tekrar baktı. Eğer bu işaretlemeler bir haritayı oluşturuyorsa, binada gördüğü diğerlerinden daha da anlaşılmazdı.

"Kafa karıştırıcı, değil mi?" dedi Wrobleski.

Billy,onaylar biçimde başını salladı.

"Benim kafamı da karıştırıyor." dedi Wrobleski. "Ve ben kafamın karışmasını sevmem."

Kanepenin yanındaki siyah emaye saksıda, basketbol topu büyüklüğünde bir etli altın varil kaktüsü vardı. Wrobleski, işaret parmağını kendi kanını almaya çalışıyor gibi kayıtsızca dikenlerden birine bastırdı.

"Bilgi güçtür, değil mi?" dedi Wrobleski. "Ama bana göre bilginin iki türü vardır: Biri,onunla insanlara istediğini yaptırabildiğin türden bilgilerdir. Sivillerin çoğunun bilgi olarak gördüğü budur. Ama diğer türüyle kimse yapmak istemediğin bir şeyi sana zorla yaptıramaz. Bana sorarsan bu tür bilgi daha iyidir. Ama şu an ikisi de bende yok.

Billy bu itirafa şaşırmıştı. Wrobleski'nin söylendiği gibi bozuk dürtüler ve katil içgüdüleri girdabı olmadığı hissini veriyordu. Bir dereceye kadar zayıflığı ve güçsüzlüğü itiraf edebiliyor olması, onu Billy'nin fikrince ancak daha güçlü kılıyordu, kendi fikrinin hiç önemi olmadığının son derece farkındaydı yine de.

"Senin için bir işim var, Billy." dedi Wrobleski. "Ya da senin gibi biri için."

"İş ne?" diye sordu Billy.

Wrobleski işi ilk olarak derin bir iç çekmeyle tanımladı.

"Görünen o ki Laurel bu dövmeleri taşıyan tek kişi değil. Ve evet, dünyadaki her kaltağın dövmesi var artık, ama bunlar gibi değil."

Billy "Ne gibi?" dememek için kendini tuttu. Dövmelerin tanımlayıcı özelliklerinin ne olduğunu ayırt edememişti ama belki de işi bu değildi zaten. Bunun yerine, "Kaç kadından bahsediyoruz?"

"Hep doğru soruları soruyorsun Billy. Ama keşke cevapları bilseydim. İşin ucu şimdilik açık. Ama eğer sana verirsem, şöyle ilerleyecek. Adamım Akim'den bir telefon alacaksın. Sana dövmeli bir kadın olduğunu ve alınması gerektiğini söyleyecek. Sana nerede olduğunu söyleyecek. Onu bulmuş olacak. Bir şeyler bulmada gayet iyidir. Onu alıp bana getireceksin. Gerisini ben halledeceğim."

"Kulağa fazla kolay geliyor."

"Öyle, değil mi?"

"Bu kadınlar gelmek isteyecek mi?"

"Belli olmaz." dedi Wrobleski. "Pek kolay olmayabileceği nokta bu."

Tekrar uzaklara baktı, seranın camından dışarı doğru; yumuşak, geniş, çivit mavisi solan gökyüzüne ve altındaki şehre, yıkılma sürecindeki iş hanına, yanında sinsice yükselen Erector Grup gökdelenine. Billy de aynı yöne baktı ve hemen bir sonuca varmamaya çalıştı.

"Bu kadınlara kötü bir şey mi olacak?" diye sordu Billy.

"Bu kadınlara kötü bir şey oldu zaten."

Billy, allak bullak olmuştu. Allak bullak olması gerektiğinin farkındaydı.

"Bak, eğer tam bir akıl hastası değilsen, birilerini öldürmek insanın iflahını keser." dedi Wrobleski.

Sanki daha yeni keşfettiği ve henüz tam olarak anlayamadığı bir şeymiş gibi dikkatle söyledi bunu. Kalktı, seradan terasa doğru yürüdü. Billy onu takip etti. Laurel, kaktüsler ve Jima'nın kabartma haritasıyla baş başa kalmak istemedi.

"Senin gerçek bir akıl hastası olmadığını anlayabiliyorum Billy ve duyduğun onca şeye rağmen ben de öyle değilim. İnan bana. Ya da inanma. Fark etmez, cidden."

Wrobleski sessizliğe gömüldü.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Sen şimdi gideceksin ve eğer ben senin doğru adam olduğuna karar verirsem, bizden bir telefon alacaksın, tabii eğer işi istersen, 'Evet, Bay Wrobleski için çalışmak isterim.' diyeceksin. Eğer işi istemezsen, 'Bay Wrobleski'nin nazik teklifini geri çevirmek zorundayım.' diyeceksin. Ama beni reddedeceğini sanmıyorum , Billy. Başka soru?" dedi Wrobleski.

"Para?" dedi Billy.

"Para sorun değil." dedi Wrobleski.

"Peki, neden ben?" dedi Billy.

Wrobleski'nin buna pek bir cevabı yoktu.

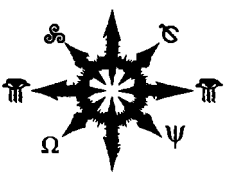
"Belki tarzını sevmişimdir." dedi kayıtsızca. "Ya da belki bana beni hatırlatmışsındır. İnsanların resmi görüşmelerinde söylediği b*klar bunlar değil mi?"

"Aynen." dedi Billy. "İnsanlar görüşmelerde her şeyi söyleyebilirler."

Sonra konuşma bitti. Wrobleski'nin diyecek bir şeyi kalmamıştı, Billy Moore'u aldı ve Cadillac'ının beklediği avluya indirdi. Hâlâ ıslak olduğundan ve yerde onu çevreleyen bir su birikintisi olduğundan biraz ilgilenildiği belliydi ama yine de Billy baktığında öncesinden daha temiz görünmüyordu, hatta daha da kirliydi. Bu mümkün müydü? Bilerek mi yapmışlardı? Öte yandan, arazi aracı öyle temiz, öyle yoğun bir siyahtı ki sanki tüm ışığı emiyordu.

"Güzel araba, biliyorum." dedi Wrobleski. "Bir sürü güzel şeyim var. Sana bir ara harita koleksiyonumu göstermekte ciddiydim."

"Harika." dedi Billy ve ilgisizliğini gizlemeyi becerdiğini umdu. Haritalar, kimin umurunda? Arabasına bindi, artık ait olduğu yere dönmeye hazırdı. Wrobleski'nin işi ona teklif edeceğini biliyordu ve kendisinin kabul edeceğini de. Çünkü paraya ihtiyacı vardı ve bunun ona çok daha fazlasını bile kabul ettirebileceğinin farkındaydı. Herkesin beladan uzak durma anlayışının bu olmadığının da.

5

ZAK WEBSTER KENDİNİ HARİTAYA YERLEŞTİRİYOR

O uzun, huzursuz, şehir yaz akşamlarından birinde saat 18.30'du. Zak Webster'ın pekâlâ mağazayı kapatabileceği bir saat. Büyük ihtimalle bugün daha fazla müşteri gelmeyecekti; en iyi zamanında bile çok az gelirdi. Aslında neredeyse her zaman canı istediğinde açıp kapayabilirdi. Kimse karışmazdı. İşin sahibi, patron Ray McKinley ve yanındakiler onu uzaktan yönetim sistemiyle onurlandırmışlardı.

Zak'e güvenirdi ama bu muhtemelen Zak'in fazla gelişmiş sorumluluk hissinin farkında olduğunu söylemenin bir başka yoluydu; zaten kapıdaki levha çalışma saatlerinin 10.00-19.00 arası olduğunu söylediğinden, Zak bu saatlerde çalışıyordu.

Mağazanın adı Utopiates idi, ne olduğu belirsiz bir isim. Oscar Wilde'ın bir sözüne dolambaçlı bir referanstı aslında: "İçinde Ütopya olmayan bir dünya haritasına göz atmaya bile değmez, çünkü o harita insanlığın her daim uğrayacağı bir ülkeyi dışarıda bırakmıştır." Ama Zak dinleyen herkese anlatırdı, aslında Ütopya'nın Thomas Moore'un kitabının 1516 basımındaki versiyonundakiyle başlayan bir çok haritası, bunu takip eden çok sayıda oyması, ağaç baskısı, kâğıt nüshası vesaire vardı.

Utopiates'in yaptığı iş buydu. Kartografik antikalar satmak; haritalar, atlaslar, yerküreler, seyir haritaları,nadir harita yapım aletleri, katlanabilen ayaklı pusulalar, yılan gözü ayraçlar. Bazı-

sı sadece dekoratif amaçlıydı ama öyleleri vardı ki nadir, güzide, pahalı, muhtemelen "mühim", hatta belki "müzelik"ti. Özel bir pazardı onlarınki, hatta Zak'e göre bazen fazla özel.

Mağaza küçük, kahverengi, meşemsi, depo için bir bodrumu olan iki odalı bir yerdi, şimdilerde Sanat ve Zanaat Noktası olarak bilinen, önceden genelevlerin bulunduğu sokak olan bölgenin ücrasındaydı, nüfus değişiklikleriyle, arazi iyileştirmesiyle ve marjinal nezihleştirme işe dönüşümüne uğramıştı. Komşu işletmelerin içinde bir ham-sanat galerisi, bir Fransız kornosu satıcısı, bir de türünün tek örneği gelinlik tasarımcısı vardı. Bu işletmelerden hiçbiri parayı kırmıyordu, Utopiates de öyle.

Bu durum düzenli olarak Zak'e diğer bir çok girişiminin yanında mağazanın en az mühim olanı olduğunu belirten Ray McKinley için şimdilik sorun değildi. Haritalar ve antikalara ufak bir ilgisi vardı, bu yüzden önceki sahibinin ne kadar çaresiz durumda olduğunu ve pazarlık fiyatını ne kadar düşürdüğünü gördüğünde bir heves mağazayı satın almıştı. Anlaşmaya mülk, mallar ve Zak de dâhildi -mağazanın yegane, az maaşlı çalışanı- ama Zak'in mevcut anlaşmanın ne kadar süreceğine dair bir fikri yoktu. Şu an için mağaza açık kalacaktı ama Ray McKinley, ederin işten ziyade konumda olduğunda ısrarcıydı. Çok geçmeden soylulaştırma zirve yapacak, o da varı yoğu satıp voliyi vuracaktı. Bundan sonra Zak'e ne olacağı hiç tartışılmamıştı ama büyük ihtimalle işsiz ve evsiz kalacaktı.

Zak mağazanın üstünde, orada tutulan fazla mal yüzünden daha da küçülen bir dairede yaşıyordu. Bunlar ne koleksiyonu yapılabilir ne de önemli şeylerdi, genelde gerçekten arzulanan parçaları alırken ellerinde kalan şeylerdi. Geçerliliği kalmamış

haritalarla dolu kutular, bir dünya okul atlası, birkaç düzine ucuz ama sevimli ışıklı yerküre. Zak, mağazanın artıklarıyla yaşamak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Başka bir iş ve daire bulmak zorunda kalmak onun için yeni bir deneyim olacak denemezdi ama sıkılmıştı ve bir yönden bu o zamana kadar yaptığı en iyi işti, muhtemelen yapmayı umabileceği de. Tam da kendi için planladığı hayatı ve kariyeri sürmüyordu ama öte yandan hiçbir zaman da kendini azim ve belirgin hedeflerle de sarıp sarmalamamıştı. Eğitimi, anca zar zor birbiriyle alakalı derslerin bir yamasıydı: Antropoloji, XIX. yüzyıl tarihi, avangart film, müze çalışmaları, arşiv yönetimi ve tabii ki muhtelif biçimlerde kartografya; tarihi, eleştirel, gezegensel ve radikal.

Bunun onu ne için hazırladığını, hazırlayabileceğini tahmin etmek güçtü. Belli bir bilimsel tavra sahip olmasına karşın akademisyen falan değildi; ilgi alanları bunun için fazla egzantrikti -Leon Battista Alberti, XVIII. yüzyıl "parça haritalar", "bilgi temelleri"ni kapsayan tartışmalar. Doktora yapmayacak ya da bir kitap yazmayacaktı ve kesinlikle öğretmen olmayacaktı. Ve her ne kadar kendini bir çeşit muhteşem, fazlaca özelleşmiş ve muhtemelen gizli kalmış bir harita koleksiyonunun küratörü ya da vasisi olarak hayal ettiği günler olduysa da bunun sadece hayal olduğunu da fark etmişti. Çoğu gün, bir harita meraklısı olduğunu düşünmek ona yeterdi ve harita meraklıları, harita mağazalarında çalışırlardı, tabii eğer şanslılarsa.

Şimdi masasına oturdu ve pencereden sokağa bakıyordu; bakışları bir bakışın olabileceği son raddede aylaktı, bu yüzden kaldırımda yürüyen bir paçavra tomarına benzeyen şeyi

gördüğünde, neye baktığını anlayabilmesi için bir dakika geçmesi gerekti. Hâliyle tomarın kendi kendine yürümediğini ve içinde birinin sürünüyor olması gerektiğini biliyordu. Sokakta hâlâ küçük de olsa bir grup derbeder sokak insanı vardı ama bu gördüğü pek bunlar gibi durmuyordu. Bir kere, paçavralar bariz biçimde hayata iyi kalite kumaş olarak başlamışlardı, eskiden muhtemelen pelerin ya da kadife perdeymiş. Şimdiyse pis ve keçe gibi görünüyorlar ama yine de üstlerinde viran olmuş bir zenginlik havası vardı.

Tomar durdu, bir an için sabit kaldı ve sonra yükselmeye başladı, içindeki insan ayağa kalktı. Bir kafa kendini gösterdi, bir kadın kafası; yüzü genç ama gençlikle dolu değil, çökmüş; uzun, ıslak gazete renkli saçlar, bir zamanlar güzel olabilir ama son zamanlarda değil. Gözleri kalkıp UTOPIATES tabelasına baktı ve orada umutlu bir şeyler gördü. Paçavralara sarındı ve mağazaya doğru yürüdü.

İçgüdüsel olarak Zak masasından doğruldu. Aklından ilk olarak istenmeyeni dışarıda tutmak için girişi kapatmak geçti ama kapıyı birazcık açtı ki kadınla konuşabilsin ve ona -gerektiği kadar vurgulayarak- yürümeye devam etmesini söyleyebilsin. Ama gözlerinin içine baktığında içinde küçük ve şefkatli bir şeyler hareketlendi ve bundan biraz daha fazlasını yapması gerektiğini düşündü: Para vermek gibi mesela.

Kadın da tereddütle ve şüpheyle bakışına karşılık verdi ama sonra yüzünde iyimser ve güvenilir bir şeyler gördü ve çatallaştırdığı sesiyle "Bana yardım eder misiniz? Edebilir misiniz?" diye gülümsedi. Zak onun da parayı kastettiğini varsaydı ve ceplerini yokladı ama sadece aşağılayıcı derecede küçük bir miktar bozukluğu vardı.

Tekrar konuştu kadın. "Burası neresi? Klinik mi?"

"Hayır." dedi. "Bir mağaza."

Bayağı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama şaşkın değildi, sanki bu sonsuz bir dizi hayal kırıklığının sadece en yenisiydi. Aslında yakında bir acil servis vardı ve Zak neredeyse ona tarifi verecekti ama hiç o kadar uzaklaşmamıştı.

Paçavralar belli ki yalnızca onlara sarındığı için üzerinde duruyorlardı. Utopiates'in bir sağlık birimi olmadığı haberi kadının tutuşunu gevşetmesine sebep oldu ve hepsi yere düştü. Bir an sonra Zak'in kapısında çırılçıplak bir kadın dikiliyordu. İnce, solgun bir vücudu vardı; köşeleri pasaklı, kaburgaları belirgin, derisi gevşek, kadın sırtını ona dönmeden önce Zak manzaraya zar zor bakabilmişti.

Sırtı geri kalanından daha az çıplak görünüyordu. Dövmelerle doluydu: vahşi, anlaşılmaz çizgiler ve Zak'in önce anlamsız mürekkep yığını olarak okuduğu semboller ama yine de onda merak uyandıran bir şey vardı, rastgele olmadığını hissettiren bir şey. Emin değildi ama bir çeşit vahşi, harap bir harita olabileceğini düşündü ama bakış süresi kısaydı ve kadın da çabukça paçavralarını üstüne çekip tekrar ona yüzünü dönmüştü. Ona bir an için kıymetli ve gizli bir şeyin görüntüsünü sunmuştu ve alıp alabileceği buydu.

Ne gördüğünü, niçin gösterildiğini bilmeden ve en çok hiç görmemiş olmayı dileyerek Zak mağazayı kapatması gerektiğini ve eğer gerçekten istiyorsa onu acile götürebileceğini geveledi. Kadın bir şey söylemedi ama kafasını hüzünle iki yana salladı.

Zak sonrasında ne yapacağını bilmiyordu. İkisinin gecenin geri kalanında, belki de sonsuza kadar istemsizce ve konuşma-

dan böyle kalmalarından korktu ama sonra yolun az aşağısında park hâlindeki yıpranmış, metalik mavi Cadillac'ı gördü: muhtemelen tüm bu süre boyunca oradaydı. Şimdi hareket ediyordu, mağazanın tam önüne park edene kadar yüz metre ilerledi.

Sürücü, yıpranmış deri ceket içindeki bir adam, çıkmadan iki ön kapıyı da itip açtı. Zak hızla ve kararlılıkla kadına doğru gelmesini, bir elini sağlamca koluna, öbürünü beline koymasını ve onu arabanın içine itmesini izledi. Şiddet içermiyordu, sert bile değildi ama karşı koyulamaz görünüyordu. Kadının karşı koymayı denemediği kesindi. İçeri girdiğinde sürücü arkasından yolcu kapısını kapattı, sonra bir saniye için kafasını kaldırdığında Zak'in onu süzüşünü yakaladı. Zak sırtını döndü, göz temasından kaçındı ve saçma sapan hareketlerle mağazanın penceresinde bir şeyi kontrol ediyormuş gibi yaptı. Adamın Cadillac'ın içine girip sürmesini izlemeye cesaret edemedi.

Zak kapı girişinde çeşitli belirsizlikler ve uyuşukluk arasında dengede durdu. Olay çok kısa sürede gerçekleşmişti. Gerçekten ne görmüştü? Kadının sırtındaki gerçekten de harita mıydı? Gerçekten ona mı göstermişti? Eğer öyleyse, neden? Zihnindeki görüntü silinmeye başlamıştı bile ve bu muhtemelen o kadar da kötü değildi. Peki arabadaki adam kimdi? Kadının gözetçisi mi? Erkek arkadaşı mı? Onu kaçıran kişi mi? Arabanın gittiği yöne doğru baktı, merakını ve ilgisini çekmişti bu durum ama görülecek bir şey ya da çıkarılacak bir sonuç kalmadığının da farkındaydı. Bu düşünceler birisinin yanında durduğunu fark etmesiyle sonra erdi.

Kendi yaşlarında, belki biraz daha genç bir kadındı bu. Uzun, biraz acayip, fit görünümlüydü ve yüzünde sert fakat muzip bir şey vardı. Bir hayır kurumuna ait şeyler giymişti, ona fazla büyük bir erkek ceketi, bol bir pantolon, postallar ve iri kara gözlerinin delip geçtiği gösterişli kaplumbağa kabuğu gözlükler. Bu

görüntüde ona uymayan bir şeyler vardı, sanki olduğundan daha entel ve ciddi görünmeye çalışıyor gibiydi. Ya çok eski ya da çok retro ve havalı bir bisikletin üzerine yayılmıştı -Zak hangisi olduğunu çözemedi- ve omzundan sağlam görünümlü bir kamera sallanıyordu.

"Benim gördüğümü gördün mü sen de?" dedi Zak'e.

"Ne gördüğümden emin değilim." dedi Zak yeterince dürüstçe.

"Tabii ki. Ama kadın ve sırtındaki şey. Onları gördün, değil mi?"

"Evet." dedi Zak. Nasıl görmeyebilirdi ki?

Kadın ilgisiz bir merakla mağazanın penceresine baktı.

"Bu yer ne zamandır burada?" diye sordu.

"Uzun bir süredir." dedi Zak.

"İlginç, daha önce hiç fark etmemiştim."

Ona o kadar da ilginç gelmedi. Eğer antika kartografyayla alakadar değilseniz Utopiates'in varlığının farkında olmak için bir sebebiniz yoktu.

"İstersen içeri gel." dedi. "Etrafa bir bakın."

Bunu niçin söylediğinden tam olarak emin değildi. Kesinlikle potansiyel bir müşteriye benzemiyordu, bu gerçek de ön kapıya doğru yarım bir adım atıp, tereddüt edip, mağazanın içine bir bakış attıktan sonra yumuşak ama net bir biçimde titremesiyle tasdiklendi.

"Hayır, sanmıyorum." dedi. "Mekân beni biraz ürpertti."

Bisikletine binip gitmesini izlerken bu sözü neden bu kadar kırıcı bulduğunu anlayamadı.

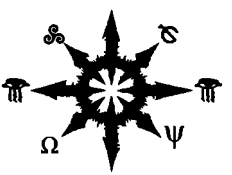
Sonunda Zak mağazayı kapattı ve civarda bir yürüyüşe çıktı.

Bunu çok yapardı. Eş zamanlı olarak yıkılıp inşa edilme, tekrar biçimlendirilme ve şekilsizleştirilme sürecindeki şehir, bugünlerde fena durumdaydı. Tabii, bütün şehirler böyledir herhâlde, ama burada bazı özel durumlar söz konusuydu. Düzeltme ve yenilenme adına büyük değişimler yapılıyordu, kentsel imar planı, kamu ve özel girişimler, kültürel ve ticari rönesans. Ya tabii. Aynı zamanda, hiçbir şey bitirilmiyordu. Projeler sürekli durduruluyor, paraları bitiyor ya da planlama "pürüz"leri çıkıyordu. Binaların bir kısmı yarı yapılı beklerken, diğerleri yarı yıkılı bekliyordu; tüm şehir bütünlük anksiyetesinden muzdarip gibiydi.

Ve Zak nereye gitse sapaklara, kapatılmış kaldırımlara, sokağı kaplayan metal plakalara, namümkün dönüşler yapan kamyonlara denk geliyordu. Yollar kapalıydı ya da tek yöndü. Şehrin kumaşı yerin altında ve üstünde gelişigüzel parçalanıyordu. Diğerlerinden daha şaşaalı prestij projelerinden biri şehir merkezini, şehrin kuzey yakasındaki varoşlarla bağlayan yeni Platin Hattı yaratarak metro hattını genişletmeyi kapsıyordu, herkesin o kadar da iyi bir fikir olduğunu düşünmediği bir bağ. Metrodaki çalışma,yerin altındaki toprağın belirli teslimiyetçi olmayan kısımlarında yeni tüneller patlatıldıkça,zaman zaman toprak altında derin gümbürtüler yaratıyordu. Zak'i bir titreme, bir huzursuzluk kaplıyordu.

Dolanırken, erdirilecek bir akıl olduğundan şüpheli, az önce gördüğü şeye "akıl" erdirmeye çalıştı. Kafa karıştırıcıydı ama dünyanın en büyük gizemlerinden de sayılmazdı. Garip kadınlar, garip adamlarla garip arabalara gece gündüz herhangi bir saatte, her gün, her gece girerlerdi. İnsanların sırtlarında her çe-

şit garip dövme olurdu. İnsanlar anlaşılmaz ve umutsuz yaşamlar sürerlerdi. Muhtemelen bir anlamı yoktu, siz ne anlam ifade ettiklerine karar verirseniz, o şeyler istediğiniz anlama gelirdi. Herhâlde her şeyi bir iki gün içinde unuturdu. Ama kaplumbağa kabuğu gözlüklü kadını düşünmeye devam etti, onu o kadar yakın zamanda unutmayacağını biliyordu.

6

BILLY MOORE'UN İLK İŞİ

İlki kolaydı, hatta öyle kolaydı ki Billy Moore, Wrobleski'nin neden ona ihtiyacı olduğunu anlamamıştı. Bu işi herhangi bir gerzek bile yapabilirdi. Ama belki de olay buydu. Bir gerzekten daha azı olmadığını kanıtlaması için bir şanstı. Gerçek sınanmaların, gerçek karmaşıklıkların yolu olduğunu biliyordu. Bir telefon görüşmesi olmuştu. Tanımadığı, kalın, derin, her nedense sahte bir ses "Bay Wrobleski adına arıyorum. Size işi teklif etmek istiyor." dedi.

Tahmin edildiği gibi de Billy Moore "Bay Wrobleski'ye alternatif bir iş olanağı bulduğumu söyleyin." demedi. Bunun yerine "Wrobleski kendi aramalarını kendi yapamıyor mu?" dedi.

Ses de "Yapabiliyor, ama gerek duymuyor." diye yanıtladı.

"Peki şu an kiminle konuşuyorum?" dedi Billy.

"İsmim Akim."

"Doğru. Arabaları yıkayan sen misin?"

"Bu ikincil sorumluluklarımdan biri."

Billy Moore Cadillac'ta rezalet bir iş çıkardığını söylemenin gereksiz olacağına karar verdi. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. "Başkaları da mı var?"

"Şüphesiz. Bu yüzden sizi arıyorum. Size Bay Wrobleski'ye getireceğiniz belli bir kadını bulacağınız zamanı ve yeri bildirmek için."

"Tamam." dedi Billy. "O zaman sanırım yapacağım şey bu."

Öncesinde kadını tanımakta sıkıntı yaşayıp yaşamayacağını merak etmişti ama bu sıkıntılarının en küçüğüymüş meğerse. Sefalet içinde yaşadığı ve Laurel'de gördüğüne benzer bir dövmesi olduğu ona söylenmişti ama onu bulmanın bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti. Sokakta çıplak olacağını kesinlikle tahmin etmiyordu. Ve hâlini gördüğünde onu arabasına almaktan pek de mutlu olmamıştı. Cadillac dıştan hırpalanmış olabilirdi ama içi onun mıntıkasıydı. Üstündeki paçavralar pisti ve acayip kokuyorlardı.

Deri döşemesine kusabilecek, kan damlatabilecek ya da işeyebilecek gibi duruyordu. Ayrıca arabaya geçmek konusunda ne kadar hevesli olacağını da merak ediyordu. Tekmeler savurup, çığlık atarken sürüklemek ve ona vurmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Ama yine, bir problem olmadı. Sadece onu arabaya doğru yönlendirdi,o da içeri girdi. Evet, her şey gereğinden fazla kolaydı.

İçeri girdiğinde belki yorgunluktan belki delilikten yolcu koltuğuna yığıldı ve gözlerini kapattı, belki de sokak dışında bir yerde olmaktan dolayı rahatladığından, memnun görünüyordu. Uyuyakalacak gibiydi ki bu Billy için sorun değildi. Sessizce yola devam ettiler, ama bunun sürmeyeceğini biliyordu. Çok geçmeden kadın gözlerini açtı, silkelendi ve tam olarak alarma geçti denemese de etrafında ne olup bittiğinin ilgisini çektiği kesindi. Arabanın içine baktı ve gördüklerini onayladı.

"Şık, nereye gidiyoruz?" dedi.

Kimse Billy'ye ne söyleyip ne söylemeyeceğini bildirmemişti ama onun meyli şifreli olmak yönündeydi. "Bir arkadaşın evine." dedi.

"Senin arkadaşın mı, benim arkadaşım mı?" diye sordu kadın.

"İkisi de, umuyorum."

Bu, o an için onu tatmin etti. Arabanın yan camından dışarı baktı, gözleri düşüyor, bir şeye odaklanıyor sonra odaktan çıkıyordu tekrar. Sonra aklına yeni bir şey geldi.

"Geri nasıl gideceğim?"

Billy bunun cevabını bilmiyordu, bu yüzden "Otobüsle." dedi. "Cadillac'la gidiyorum; otobüsle dönüyorum."

"Olur öyle şeyler."

"Tamam."

Bunu tamamen mantıklı bir olgu olarak görünüyordu ki kafasında bir başka düşünce beliriverdi.

"Peki arkadaşının evine gittiğimde bana ne olacak?"

Billy'nin buna vereceği cevaba dair fazla bir fikri yoktu.

"Bu bir sürpriz." dedi.

Bunun da peşini bıraktı.

"Benim adım Genevieve." dedi kadın.

"Hiç Genevieve'e benzemiyorsun." dedi Billy.

"Eskiden benziyordum."

"Belki yine benzersin."

"Öyle mi dersin?"

Wrobleski'nin tesisine yaklaştılar; yaşlı ve yaman kapıcı Charlie, Cadillac gelince kapıyı açtı. Wrobleski ve Akim avluda Billy'nin son ziyaretinden beri hareket etmemiş görünen arazi aracının yanında, avluda bekliyorlardı. Arabayı durdurdu, motoru çalışır hâlde bıraktı ve çıkıp kadını salmak için yolcu tarafı-

na geçti. Bir şoför gibi davrandığının farkındaydı ama yapılması gereken şey bu gibi geliyordu, kadına biraz saygı göstermek. Genevieve dışarı çıktı, kadife paçavralara sarındı ve hafif hafif salınır vaziyette ayakta durdu, sadece onun duyabildiği bir belirsiz melodiyle hareket ediyordu.

"Seni kimse görmedi, değil mi?" dedi Wrobleski, Billy'ye.

Sadece tek bir cevap verilebilen sorulardandı.

"Beni kimse görmedi." diye yalan söyledi Billy.

"Eğer birisi seni görürse, o zaman bunun için bir şey yapman gerekir."

"Anlaşıldı." dedi Billy.

Akim, kadını devraldı. Kolunu omuzlarına sardı, bunu yaparken araba yıkamaktan daha mutlu görünüyordu. Ona içecek bir şey verdi, elinde de şıringaya benzer bir şey vardı. Billy, ona ne olacağını sormadı. Onu ilgilendirmiyordu ve şimdiden Wrobleski'ye böyle sorular sorulmayacağını öğrenmişti.

Billy Moore, Wrobleski'nin tesisinden uzaklaşırken yağmur yağmaya başladı. Kocaman kalın küreler Cadillac'ın ön camına nokta nokta iniyordu. Silecekleri açmadan önce bekleyebileceği kadar bekledi ve dünyanın ebrulanmasını izledi. Cam yarı açık sürdü ki serpintileri yüzünde hissedebilsin ve en sonunda görüşünü bulanıklaştıran, pürüzsüzleştiren ve nihayet berraklaştıran silecekleri çalıştırdı.

Yanındaki yolcu koltuğunda Wrobleski'nin ona işi için ödediği bir zarf dolusu para vardı. Kenara çekti, kepenkleri indirmiş bir "Halal" süpermarketin önünde arabayı durdurdu ve zarfı açtı. İçinde çok fazla para vardı.

Billy eline geçecek her türlü para için iyi bir yer bulabilirdi

-otoparkta iyileştirilmesi gereken birkaç şey vardı ve Carla yeni bir telefon isteyip duruyordu- ama bu evsiz bir kadına şoförlük yaptığınız için ödenmeyi bekleyeceğinizden çok daha fazlasıydı.

Wrobleski, aynı oranlarda hem cömert davranıyor, hem şımartıyor, hem de endişelendiriyordu. Billy, Wrobleski'nin tesisinde Genevieve'e ne olduğunu düşünmemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Carla uyanmıştı ve geldiğinde onu bekliyordu. Kendi karavanında, kendi masasındaydı, diz üstü bilgisayarının ekranında bir aslan vardı.

"Gecen iyi geçti mi?" diye sordu.

"Çalışıyordum." dedi Billy.

"Bu otopark için çok zaman alıyor, değil mi?"

"Tabii ki öyle. Sen ne yapıyorsun?"

Carla "Aslanlar hakkında düşünüyorum." dedi.

Billy ekrana baktı ve "Görebiliyorum." dedi.

"Evet." dedi Carla. "Ve oz büyücüsü hakkında. Korkak Aslan hakkında sanki normal değilmiş gibi konuşuyorlar ama öyle değil, değil mi? Tüm aslanlar korkaktır. Yani, bir sürü dolusu antilopa saldırdıklarında hep yalnız olanları, geride kalan zayıf olanları seçmezler mi? Gidip de sırf ne kadar cesur olduklarını göstermek için buldukları en büyük, en sağlam antilopla savaştıkları falan yok."

"Büyük, sağlam antilop diye bir şey var mı?" dedi Billy.

"Bazıları diğerlerinden daha büyük ve daha güçlü."

"Öyledir herhâlde. Tüm yaptığın bu mu? Aslanlar hakkında düşünmek?"

"Aynen."

"Derin nasıl?"

"Aynı."

"Bir bakalım."

"Hayır."

"Hadi ama, çek kolunu."

"İstemiyorum."

"Ne saklamaya çalışıyorsun?"

Bir şey saklamaya çalıştığını itiraf etmeye niyeti yoktu, bu yüzden kolunu çekip sağ kolunu gösterdi. Billy'nin en başında tek görebildiği kızarık, iltihaplı bir döküntüydü.

"Oynamışsın."

"Zaman geçirtiyor."

"Kafatası ve çapraz kemikleri beğenmedin mi?"

Omuz silkti. "Değişiklik iyidir." diye yanıtladı.

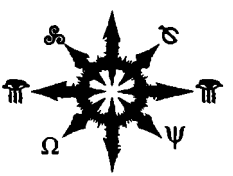
Billy daha yakından baktığında düzensizliğin içinde bir desen fark etti. Derisine devamlı bastırıp çizince bir kelimeyi belirginleştirmişti, grimsi mavi, kabarık, geçici bir leke: "Baba".

"Bu baya acayip bir şey." dedi Billy Moore. "Tatlı ve dokunaklı olmakla beraber, baya acayip de."

Daha sormadan Carla öbür kolunu da çekti ve sol kolunun üzerindeki "anne" kelimesini de açığa çıkardı.

"Daha da dokunaklı." dedi, gerçi bu ona çok farklı bir yerden dokunmuştu.

"Merak etme." dedi Carla. "Er ya da geç kaybolacaklar."

7

CAMIN ALTINDAKİ GECE

Yağmur, Wrobleski'nin kubbeli serasının çatısını dövüyordu ve içeride, kaktüslerin arasında dağınık hâlde birkaç mum yanmaktaydı ve alevleri uzaktaki ıslak karanlığı şiddetlendirircesine dikenlerle kürekler arasındaki camdan yansıyordu. Iwo Jima'nın kabartma haritasının üstünden gölgeler geçiyordu. Laurel oradaydı, koltuğa çaprazlama yayılmış, uyanık ama sarhoş;ya uçmuş ya da bitkin, kahkahalarla gülüyordu, kafası agav yaprağının mavi-siyah ucundan birkaç santim uzaktaydı, aklıysa bambaşka diyarlarda.

Wrobleski ve muhtemelen adı Genevieve olmayan kadın yüz yüze bakacak şekilde hezaren sandalyelere oturdular. İki kadeh şarap doldurmuştu ve Genevieve kendininkini sanki uçup gidebilecekmiş gibi iki eliyle sıkı sıkıya kavramıştı.

"Nasılsın?" diye sordu Wrobleski ilgiyle, öyle olmasa bile en azından ilgili görünmeye çalışarak.

Genevieve birkaç defa gözlerini kırpıştırdı, direkt ona bakmayarak, pek inandırıcı olmayacak bir biçimde "İyiyim." dedi.

"Harika." dedi o da. "Gelebilmene sevindim."

Bunun garip bir yorum olduğunu düşündüyse de -ki nasıl düşünmesindi?- hiç belli etmedi. Artık şaşırma yeteneğini kaybetmiş olması muhtemeldi.

"Felaket durumdasın, değil mi?" dedi Wrobleski.

Kadın omuzlarını silkti. Bir şey fark etmezdi.

"Bu buluşmayı ben istemedim." dedi.

"Hayır istemedin." diye katıldı Wrobleski. "Hem şu sarındığın şey ne?"

"Bir perde." dedi, gerekli bulduğu tek açıklama buydu ya da yapmaya hazır olduğu.

"Ve içinde çıplaksın?"

"Hepimiz kıyafetlerimizin içinde çıplağız." dedi.

"Çok derin." dedi Wrobleski sessizce. "Bir bakayım."

Sadece içkisinden bir yudum alıp yere koyacak kadar tereddüt etti; sonra yavaşça, asilce kalktı ki kadife perde -eğer gerçekten öyleyse- arkasında, sandalyenin üzerinde kaldı. Çıplak vaziyette dikildi, kirli parmak uçlarını kabartma haritanın içinde bulunduğu muhafazaya, destek almak için dayayacaktı ki Wrobleski buna izninin olmadığını belirtmek için elini kaldırdı. Bir adım geriye gitti ve seranın camından çıplak, sütsü, hayalet yansımasına yanlamasına baktı, sonra kayıtsız bir sakinlikle Wrobleski'ye döndü.

"Dönmen gerek." dedi.

"Eee, tabii." dedi.

Bir doktor tarafından muayene ediliyormuş ya da çizim dersindeki hoca tarafından poz verdiriliyormuş gibi söyleneni yaptı. Wrobleski sandalyesinden kalkıp dibine kadar geldi. Evet, vücudundan gelen bir koku vardı, soğan ve yorgun ter, ama Wrobleski'nin umurunda değildi. Kadının sırtındaki dövmelere çok yakından uzun uzun bakıyordu.

"Ne zaman yaptırdın bunu?" diye sordu.

"Yaptırmadım. Bana yapıldı."

"Kim tarafından?"

"Bilmiyorum. Yüzünü hiç görmedim. Herhangi biri olabilir. Sen olabilirsin."

Wrobleski buna cevap vermeyi reddetti.

Devam etti kadın: "Metal bir masaya bağlandım. Nerede olduğumu bilmiyorum, bir bodrum katı sanırım. Emin değilim. Nerede olduğu pek önemli değil, değil mi?"

"Ve o zamandan beri sokaklarda mısın?"

"Zaten sokaklardaydım." dedi.

"Peki dövmenin anlamını biliyor musun?" diye sordu.

"Anlam'dan kastın ne?"

"Hakikaten de filozofsun." dedi Wrobleski. "Yani, o dövme bir harita, değil mi?"

"Akıllısın." dedi. "Öyle olduğunu fark etmek benim biraz zamanımı almıştı."

"Hiç neyin haritası olduğunu merak ettin mi?"

"Önceleri evet. Sonra merak etmeyi bıraktım. Nerenin haritası olursa olsun oraya gitmek istemiyorum."

"Belki zaten gittiğin bir yerdir." dedi Wrobleski ve titreyen ışıkta kısık gözlerle bakmayı sürdürdü, duvardaki yazılardan allak bullak olmuş, mağaradaki bir kâşif gibiydi. Daha da yaklaştı ve dokunacak gibi bir elini uzattı ama parmak uçları, derinin yüzeyinden bir santimetre kadar uzakta, sanki dokunmak onu yakacakmış ya da daha kötüsünü yapacakmış gibi durdu.

"Hiç sildirmeyi düşündün mü?" diye sordu.

"Bir de ona para ayıramadım ya."

"Ya da üstüne bir şey daha yaptırabilirsin, daha güzel bir şey, belki Japonca bir şeyler."

"Yapabilir miyim?"

"Çok geç olduğunu düşünmediğin sürece."

Kulağa tehdit gibi gelmişti. Genevieve "Bana ne yapacaksın?" dedi.

Ona anlar biçimde baktı. Adil bir soru olduğunu kabul etmişti.

"Bilmiyorum." dedi yalın biçimde. "Henüz karar vermedim."

"Seçenekler neler?"

"Ona da henüz karar vermedim."

"Kadehim boşaldı." dedi Genevieve.

Doldurdu.

"Bak, Genevieve, biraz burada kalacaksın. Tehlikeden uzak. Ben en iyisinin ne olduğuna karar verene kadar." dedi.

"Kimin için en iyisi?"

"Kim olduğunu sanıyorsun, Genevieve?"

Onu izlemekte olan Laurel'e baktı, "hoşgeldin" dercesine gülümsüyordu.

"Harem mi kuruyorsun?" dedi Genevieve.

"Hayır. Yaptığım o değil."

"Ucubeler gösterisi mi?"

"Hepimiz ucubeyiz, öyle değil mi?"

Bir an sonra Akim serada, Genevieve'in yanında duruyordu. Siyah, ipekten, hacimli, mor ve kırmızı gelinciklerle işlenmiş bir sabahlık tutuyordu;işin gerektirdiğinden çok daha fazla dikkatle okşayarak hafifçe omuzlarına bıraktı.

"Şimdilik, seninle Akim ilgilenecek." dedi Wrobleski. "Akim, bir şeylerle ilgilenmekte iyidir."

8

SIRTSIZ

Uzun bodrum katı, ne hücre ne zindandı ama bir tane dar, yüksek parmaklıklı penceresi; bir sıra boyunca dizilmiş, bir düzine kadar tekli yatakları; uzak köşede çalışan televizyonu ve duvardaki Empire State Binası'ndan salak bir King Kong sarkan, sahte 3D, Manhattan'ın çerçeveli karikatür haritasıyla, küçük ve karanlıktı. Sabahtı ve Akim onunla ilgilenmeyi bitirdikten sonra Genevieve iyi bir uyku çekmişti.

Şimdi uyanmıştı çünkü odada birisi dikiliyordu: Önceki gece serada kısa bir süreliğine gördüğü kadın, Laurel, bir tepsi taşıyordu; kahvaltı getirmişti. Biraz hizmetçi, biraz gardiyan, biraz zorlama arkadaştı. Laurel'in gündüz kılığı, akşam kıyafetlerinden çok da farklı değildi; topuklular, sırtsız dar bir elbise. Tepsiyi koydu ve Genevieve dövmeli sırtına iyice bakabilsin diye arkasını döndü. Genevieve tepsiyi ve Laurel'i eşit derece şüpheyle iyice inceledi.

"Bu ne şimdi?" dedi.

"Sadece kahvaltı." dedi Laurel. "Pastırma ve yumurta. Senin için tatmamı ister misin?"

Genevieve başını salladı ve yemeye başladı; yavaşça, sistemli bir biçimde.

"Demek istediğim, tüm bunlar ne yani? O adam kim? O adam ne? Burası neresi? Neden beni buraya getirtti?"

"O adam Wrobleski. Düzenbazın teki. Burası onun yeri. Seni buraya dövmeler yüzünden getirtti."

"Ne? Dövmeleri bu kadar mı çok seviyor?"

"Hayır, haritaları bu kadar çok seviyor. Ama birilerine dövmesi yapılmış olanlar; onları o kadar seviyor gibi görünmüyor. Onu endişelendiriyorlar. Nedenini bilmiyorum, ama öyle."

"Hımm, ee, herkesin endişesi kendine tabii." dedi Genevieve.

"Wrobleski endişeli olmayı sevmez."

Genevieve ağzındakini ağır ağır çiğnedi.

"Bunun kulağa korkutucu mu gelmesi gerek?" diye sordu.

"Bay Wrobleski hakikaten de korkutucu olabilir."

"Sana ne oldu?" diye sordu Genevieve, zaten bildiğini düşünmesine rağmen.

"Ben bir telekızım, tamam mı?" dedi Laurel. "Üst sınıfım, artık her ne demekse. Pahalıyım. Sağlamım. Bir adrese çağrıldım. Arabayı ben sürdüm, yalnız gittim. Şehrin kötü bir bölgesi değildi ama adresteki gibi bir yer yoktu; sokak vardı ama bina yoktu. Benim hatam mı diye merak ederken arabadan dışarı sürüklendim; gözlerim, ellerim kollarım bağlandı, bir bodrum katına götürüldüm. Sonra da bu oldu."

"Kulağa tanıdık geliyor." dedi Genevieve. "Yüzünü hiç görmedin, değil mi?"

"Hayır. Ama kurtuldum, param da vardı ve dövmeleri sildirmeyi düşündüm, ya da eskileri kapatmak için yenilerini yaptırmayı; ama ilginç olan şu ki, tüm bunlar aklımdan geçerken, şu boktan dövmelerle onlar yokken kazandığımdan çok daha fazlasını kazanabileceğimi fark ettim."

"Öyle mi? O neden?" diye sordu Genevieve.

"Bence bunun sebebi erkeklerin çoğunun boku yemiş olması, bu yüzden de boku yemiş kadınları beğeniyorlar." Laurel bir parça titredi.

"Yani dövmeleri para için mi sildirmedin?"

"Erkekler haklı oldukları için. Ben boku yedim. Belki dövmeler ne olduğumu unutmamı engellerler."

"Kimin hatırlatılmaya ihtiyacı var ki?"

"Ama sonra..." Laurel devam etti. "Bir başka telefon aldım, buraya gelip Bay Wrobleski'ye hizmet etmem için. Adamı Akim, ayarlamaları yaptı ve beni buraya getirdi. O zaman tabii Wrobleski dövmeleri bilmiyor, hiçbir fikri yok. Ama başladık, şunu bunu yaptık, en nihayetinde tamamen soyundum ve beni çevirip arkadan sevişmeye başladı. Dövmeleri o zaman görmüş olmalı, tabii ki ilk anda da görmüştür ama sanırım en başında dikkatini veremedi, onlara dikkatle bakamadı ya da belki neye baktığını anlaması biraz zaman aldı, ama sonra bir anda orada bir şey gördü. Dövmelerde ne olduğunu bilmiyordum, hâlâ bilmiyorum, ama onu delirtti. Tamamen kafayı yedi. Beni o anda orada öldüreceğini düşündüm. Ama öldürmedi, o gün bugündür buradayım işte."

"Ne kadardır?"

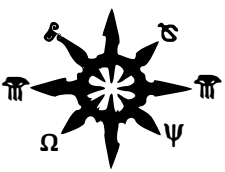
"Birkaç ay herhâlde. Günlerin hesabını yapmak zor, bilirsin sen de. Buraların kadrolu orospusu gibiyim işte. Etrafta birilerinin olması güzel."

"Beni öldürmeyi mi planlıyor?" diye sordu Genevieve.

"Onu bilmiyorum. İnan bilmiyorum. Ama en azından acelesi varmış gibi durmuyor."

"Gerçekten ölmemizi istediğini düşünüyor musun?"

"Bence bu, seçeneklerinden biri. Ama ona başka seçenekler de sunabiliriz."

9

KORKU

Zak Webster hayatına devam etti. Başka ne yapacaktı ki? Geçen gecenin olayları baya ilginçti ama bu ilginçliğin çapını ölçmek imkânsızdı. Bir açıdan baktığında yeterince tesadüfi görünüyordu -bildiğimiz büyük şehir garipliği işte- ama bir başka açıdan, tesadüften daha küçük bir şey vardı, onu ve Utopiates'i içermekte kaygı verici biçimde özgül görünen bir şey.

Bir kaç gün geçti. Zak işini yaptı, bir adet orta pahada on sekizinci yüzyıl Peru haritası seti sattı, Ray McKinley'le telefonda konuştu, dövmeli kadın hakkında bir şey söylemedi. Ne söylenir bilmiyordu, hem Ray'in neden umurunda olsundu ki? Çalışma saatlerini tüketiyordu ve içtenlikle tesadüfi evren, kendini gösteriyordu. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Bir de karşı sav vardı tabii.

Başka bir uzun, huzursuz akşamdı ve yine neredeyse mağazayı kapatma vaktiydi ama sonra Zak pencereden dışarı baktı ve kısa bir mesafe öteye park etmiş hırpalanmış metalik mavi Cadillac'ı gördü. Yüreği daraldı. Hayal kırıklığına uğramış, kaygılı, ve nedense açıklanamaz biçimde kızgın hissetti. Tarihin tekerrür edebileceğini, bir başka dövmeli kadının soyunup kendini göstermek üzere dışarıda beklediğini düşünerek sokakta bir aşağı bir yukarı baktı, ama hayır, bu sefer sokak bomboştu.

Zak sürücünün Cadillac'tan çıkmasını, kasılarak kaldırımda yürümesini, Utopiates'in camından kısaca içeri bakmasını ve sonra sallanarak girmesini izledi. Zak, adama belirsiz bir hoş

geldin selamı verdi ama adam ilk olarak Zak'i ve mağazanın içindekileri görmezden geldi. Yavaşça ve bilinçle hareket ediyordu;sanki işaretler gibi, kısaca arka odaya göz attı: Giriş çıkışları, tuzak kapıları ve saklanmış tetikçileri kontrol etti. Zak başının belada olduğundan şüphe etti. Saçmadır, kendini "Yardımcı olabilir miyim?" derken buldu.

Ziyaretçi önce cevap vermedi, sonra "İşler nasıl?" diye sordu. Billy Moore'un sesi hakikaten ilgili gibiydi, bu Zak'i daha da telaşa düşürdü.

"Daha iyi olabilir." dedi Zak dürüstçe.

"Her zaman." dedi Billy. "İş her zaman daha iyi olabilir."

Zak'e, anlayış olabilecek bir şeyle baktı ama Zak, bunun aynı oranda aşağılama da olabileceğinden şüpheleniyordu. Bu perakendede çalışan birine çok saygı duyabilecek bir adama benzemiyordu.

"Bu bokları kim alıyor?" diye sordu Billy.

"Bu tip bokları seven insanlar." dedi Zak, sesinde savunmanın sadece emaresi vardı.

Billy Moore cevabı düşünürken yavaşça başını salladı, oturttuğu zaman "Tek başına mısın burada?" dedi.

Zak,"hayır" demek istedi: "Hayır, bodrumda takılan samuraylar var, gelip bela olmak için ya da belayı def etmek için sabırsızlanıyorlar." ama "Şimdilik öyleyim, evet." dedi.

"İyi." dedi Billy Moore. "Senin için bir mesajım var."

"Sen kimsin?" diye sordu Zak.

"Önemli değil. Hem sana neden söyleyeyim ki? Mesaj şu: Önceki gece gördüğün şeyler, kadın, dövmeler, Caddy, ben.."

"Evet?"

"Onları görmedin."

"Ah, tamam." Dedi Zak. "Sanırın mesajı aldım."

"Tamam. Ama bir problem var: Sözlü bir mesaj değil bu sadece. Seni korkutmak için buradayım. Korktun mu?"

"Kaygılandım." dedi Zak.

"Aynı şey değil."

"Tamam o zaman, diyelim ki korktum..." dedi Zak, ama söyleyişinde o kadar kolay korkutulamayacağını anlatan belirli bir küstahlık vardı.

"Bu yetmez. Emin olmak zorundayım."

"Onu nasıl yapacaksın?"

"Canını acıtacağım. Kişisel bir şey değil."

"Sadece duygularımı acıtsan?"

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Biraz." dedi Zak. "Şey gibi ya, havayı dağıtmaya çalışıyorum."

"Eğer komik olmaya çalışıyorsan, yeterince korkmamışsın demektir, değil mi?"

Zak haklı olduğunu görebiliyordu. " 'Canını acıtmak' tam olarak ne demek oluyor?"

"Belki bir şey kırmak."

"Bu kesinlikle acıtırdı." dedi Zak.

"Yüzdeki bir şey olabilir." diye teklif etti Billy. "Burun, dişler, çene; ne olursa..."

Zak yüzünün zihinsel bir dökümünü yaptı. Her parçası son derece kırılabilir görünüyordu, mağazada satışta olan antika haritalar ve küreler kadar hassas ve narin.

"Pek bir şey görmedim zaten. Gördüysem bile, ne gördüğümün farkında değildim. Ve kesinlikle kimseye söylemezdim. Söyleyecek bir şey yok ki zaten. Gerçekten baya korkmuş hâldeyim."

"Yavaş yavaş oluyorsun."

"Hayır,oldum bile. Olduğu gibi bırakabilirsin." Zak sesinin iradeli, mantıklı, dayanıklı çıkmasına çabalıyordu ama acaba acınası çıkmasına uğraşsa daha mı iyi olurdu diye düşündü. Ve ekledi "Benim canımı acıtmana gerek yok. Mesajını verdin. Ne dersen yapacağım. Şimdi siktirip gidebilirsin."

Zak bu sözcüklerin ağzından çıktığını duyduğuna Billy Moore kadar olmasa da biraz şaşırdı. İkisi de kesinlikle söylenmesi yanlış bir şey olduğunun farkındaydılar.

"Bana siktirip gitmemi mi söylüyorsun?" dedi Billy.

"Sadece mecazen." diye cevapladı Zak, sonra bunu da söylememiş olmayı diledi.

Billy Moore, Zak'le Utopiates'in kapısı arasına konuşladı. Zak'in o yönde koşarak kaçması mümkün değildi ve arka odaya kaçmak bir şey kazandırmazdı. Billy oranın çıkmaz olduğunu saptamıştı bile. Başka seçeneği olmadığından, Zak bir silkindi. Zak, daha önce sadece birkaç kez kavgaya karışmıştı ama eğer seçme şansı olsaydı hiçbirine karışmazdı. Yine de yalvarmayacak ya da minnet etmeyecek, bunun yerine karşı koymak için elinden geleni yapacaktı.

Şansı olmadı. Billy Moore, ceketinin fermuarını çekti, dalga geçmediğinin işaretiydi bu. Yarım adım ileri gitti ve göbeği hedefinişçesine Zak'in karnına isabetli, çabasız bir yumruk indirdi. Neyse, en azından yüzüme atmadı, diye düşündü Zak ama bu onu teselli etmedi. Koçbaşıyla delinmiş gibi hisseden bedenindeki acıya şaşırdı. Karşı koymak, bir anda ihtimal olarak görünmekten çıkmıştı. Dizlerinin bağı çözünmüştü. Oksijen çok azdı, ciğerleriyse fazla zayıf. Düşmeye başladı ve yere değmeden bir başka darbe gözüne indi. Yere indiğinde toparlandı ve tekrar nefes almaya çalıştı ama işin püf noktasını unutmuş gibiydi. Billy Moore, tepesine dikildi ve onu iyice tekmelemek için pozisyon aldı. İşleme, ayağıyla Zak'in böbreğine vurarak başladı. Zak kıvranıyor, kol ve ayakları seğiriyordu, motor koordinasyondan eser kalmamıştı.

Bir başka tekme indi. Söylenenlerden sonra Zak bu adamın onu gerçekten öldürmeye gelmediğine inanıyordu ama bu tip adamların sık hata yapmalarından şüphelenmişti. Gaza gelirler, işlerini biraz fazla severler falan... Sonra Zak, uzaktan, belli belirsiz ön kapının açılıp kapandığını duydu. Mağazaya birisi gelmişti, sonra da bir yerden tanıdık gelen bir kadın sesi emirler yağdırmaya başladı: "Kes şunu. Kes şunu hemen. Onu rahat bırak. Onu tekmelemeyi kes." Sonrasında tekmelenmemesine Zak çok şaşırmıştı.

"Çık git buradan. Hadi." diye bağırdı kadın. "Utan be utan."

Billy Moore sakindi ve hiç de utanmış görünmüyordu. Derlendi toparlandı, eliyle saçını bir taradı, gerçi Zak'i tartaklaması onu hiç etkilememişti. Dükkândan gitmek üzere gibiydi, tam da az önce söylendiği gibi, ama kadının onunla işi hâlâ bitmemişti.

"Bir de geçen geceki zavallı mahluk." diye buyurdu. "Arabana bindirdiğin, o nerede şimdi? Ona ne yaptın?"

Zak bu soruların cevaplanmayacağından emindi, onları sormak bile yüksek risk teşkil ediyordu.

"Seni ilgilendirmez, değil mi?" dedi Billy Moore dümdüz.

Ona doğru yürüdü kadın. Bir sırt çantası taşıyordu; onu geniş, açısız, çabuk bir kavisle Billy Moore'un kafasına salladı. Geri çekildi, şaşırmıştı ama canı yanmamıştı, kızgın bile görünmüyordu. Ona üzüntüyle baktı.

"Biliyor musun?" dedi, "Asla kadınlara vurmamalarıyla övünen adamlar vardır. Ben onlardan değilim."

Tek bir yumruk attı, Zak'e attıklarının yarısı kadar bile sert değildi, daha nazik bir şeydi, kadınlar için olanlardan; ama uyduruk da değildi, daha çok ittirme gibiydi, kapalı yumrukla vurulup kadının sol gözüne tertemiz inen düz bir darbe. Kafası geriye gitti, gözlükleri uçtu, ve o da Zak'in yakınlarına çakıldı. Billy Moore,onun düşüşünü izlerken bir parça ilgi endişeliydi ama kafatasının patlamadığına, yenildiği hâlde ölmediğine ikna olduktan sonra fermuarını açıp gitmeye hazırdı. Kurbanlarından biri yerden kalkmayı akıl edebilene kadar o çoktan basıp gitmişti.

10

SAPMA

"Neden geri döndün?" diye sordu Zak sonunda nefes alıp konuşabildiğinde. "Mekânın seni ürperttiğini sanıyordum."

"Öyleydi. Hâlâ öyle. Ve sebebini bilmiyorum ama bu aynı zamanda merakımı cezbediyor."

Bu sırada yerden kalkmayı başarmış ve hem kendi, hem birbirlerinin yaralarına bakmışlardı. İkisinde de yakında çürüyecek göz morlukları vardı. Tanışmayı da başarmışlardı: "Ben Zak Webster", "Ben Marilyn Driscoll."

"Geçen gece ne gördüğünü bilmediğini söyledin."

"Hâlâ bilmiyorum." dedi Zak.

"Ben yardımcı olabilirim." Çantasından eski, her tarafı çıkartma dolu bir dizüstü bilgisayar çıkarttı. "Birkaç fotoğraf çektim. Mükemmel olmasalar da başlangıç için iyiler."

Zak "Neyin başlangıcı?" diye sormaya niyetlendi ama dilini tuttu. Neden fotoğraf çekmekte olduğunu da merak ediyordu. Turist miydi? Sokak fotoğrafçısı mı? Kentsel dönüşüm öğrencisi mi? Bunları da sormadı. Son olaylar, gördüklerini bilmemenin daha iyi olduğunu göstermişti ama onun için de çok geçti.

Mariln Driscoll bilgisayarı açtı ve Zak'in gittikçe daha sık, hem de hiç ironi yapmadan "şu mukadder gece" diye anmaya başladığı gece çektiği fotoğrafların küçük resimleri ekranday-

dı. Bir kaç flu resmin üzerinden kız çabucak geçti. Birinde Zak kendini Utopiates'in girişinde garip ve hiç fotojenik olmayan bir hâlde dikilirken gördü. En iyi çıktığı resimler bile olsa kendi fotoğraflarına bakmaktan hoşlanmazdı. Bir başka görüntüye geçtiler, hırpalanmış Cadillac görünüyordu bunda, o da çok büyüleyici sayılmazdı. Sonra Marilyn, sürücünün bir görüntüsünü açtı ve yüzünü yakınlaştırdı. Bu daha belirgindi. Bundan adamı teşhis edebilirdiniz, gerçi Zak onu fotoğrafsız da çok güzel teşhis ederdi. İki durumda da, çok özel bir yanı yoktu. Zak'e gore, sıradan bir maganda/haydut , adi bir suçluydu; hem bu şehirde hem de diğerlerinde onun gibisi çoktu.

"Pek ham." dedi Marilyn Driscoll.

"Fotoğraflar mı?" dedi Zak.

"Dövmeleri kast etmiştim. Haritalar aslında, çok hamlar."

"Evet." diye katıldı Zak, "Ama aslında harita ne kadar ham olursa, haritacının niyeti o kadar açıktır."

Kulağa çok gösterişçi gelmediğini umdu. Gerçi doğruydu ama tüm bunları hak ettiğinden daha büyük bir ciddiyetle söylediğinin de farkındaydı. Bu kadını etkilemeye çalışırken akıl küpü, bilge bir adam taklidi yapıyor, alimi oynuyordu.

"Biraz daha geliştirebilirim." dedi Marilyn.

Kadının sırt görüntüsüyle oynadı, keskinleştirdi; parlaklığı ve kontrastı , gölgeleri ve parlak noktaları biraz daha netleşene kadar ayarladı ama gizemi zar zor hafifledi. Zak, şimdi kadının sırtının ortasında omurgasının iki yanından belli belirsiz geçen iki uzun, kaba taslak çizgiyi seçebiliyordu. Biri, kırmızı olan, nedense bir yolu temsil ediyor gibiydi. Diğer taranmış siyah olansa demir yolu olabilirdi. Kadının kürek kemiklerinden dik-

lemesine geçen diğer hemen hemen birbirine paralel iki gevşek inen mavi çizgiyse nehir ya da kanal kıyısı olabilirdi. Etin görünen kısmında geride kalan yerlerde dağınık hâlde bina olarak yorumlayabileceğiniz kareler, dikdörtgenler vardı ama pekâlâ başka bir şey olarak da yorumlayabilirdiniz. Nokta nokta ve zikzak çizgiler rotaları ya da yönleri sembolize ediyor olabilirdi, ama etmiyor olması da muhtemeldi.

"Şimdi tam olarak neye bakıyoruz burada?" diye sordu Marilyn. "Sence gerçek bir harita mı?"

"Tüm haritalar gerçektir." dedi Zak, bunun şansını fazla zorlamak olmadığını umarak.

"Ama nerenin haritası?" dedi Marilyn. "Var olan bir yer mi, yoksa hayali mi? Bir yere gitmek için kullanabilir miyiz? Belki sadece dekorasyon amaçlıdır? Belki de hiçbir işlevi yoktur."

"Her haritanın işlevi kendine." dedi Zak. "Problem o işlevin ne olduğunu anlamak olabilir. Ama amaçlanan kullanıcının kim olduğunu anlamak daha da zor olabilir."

Marilyn Driscoll düşünceli biçimde başını salladı. Etkilenmiş görünüyordu. Bunu sevdi.

"Peki şuradaki şey ne?" diye sordu Marilyn.

Kadının kuyruk sokumunun sağındaki küçük daire şeklindeki dövmeyi gösteriyordu. Görüntü özellikle orada daha bulanıktı ama Zak onun ne olduğunu iyi biliyordu.

"O pusula gülü." dedi. "Bir haritanın ya da planın köşesinde göreceğin cinsten, ana yönleri gösteren -kuzey, güney, doğu, batı- bazen ara yönleri de gösterir. Oraya onun dövmesini yaptırmak öküz gibi acıtmış olmalı."

"Öyle mi dersin?" dedi Marilyn.

"Onlara gül denmesinin sebebi bazılarının çok gösterişli olması. İlki on altıncı yüzyılda Pedro Reinel adında Portekizli bir kartograf tarafından çizildi. İlk önce rüzgar gülü dendi, çünkü ilk haritacılar için yön ve o yönden gelen rüzgar arasında bir ayrım yoktu."

"İyisin ya." dedi Marilyn.

"Geri döndüğüne memnun musun?"

"Mutlu biraz abartı olur." dedi Billy Moore'un ona yumruk attığı gözüne nazikçe dokunarak.

"Ve tabii ki." dedi Zak, " Bununla beraber, ilk güllerde manyetik kuzeyle gerçek kuzey arasında da bir ayrım yoktu. İşte buna sapma deniyor. Daha devam edebilirim."

"İnanırım."

Bu pekâlâ bir küçümseme olabilirdi ama ona öyle gelmedi. Kartografik yeteneklerini ortaya dökmesini dinlemekten gayet mutlu görünüyordu. Ona takdirle baktı, sonra da biraz endişeyle.

"İkimizin de gözleri çürüyecek." dedi. "İnsanlar boks yaptığımızı düşünecek."

"O zaman senin kazandığını düşünecekler. Benimki, seninkinden daha kötü görünecek."

"Buz alsak iyi olabilir."

"Komiktir..." dedi Zak. "Buz olan yerlerde genelde alkol de olur."

"Bana kartografların yaralarını sarmaya gittiği yıkık dökük bir delik bildiğini söyleme?"

"Aslında pek kartograflarla takılmıyorum." diye itiraf etti Zak. "Ama kendi yaralarımı sarmaya gittiğim yıkık dökük bir delik biliyorum."

"Bana yeter." dedi Marilyn.

11

PLAZMA

Wrobleski bilgilendirilmek, eğlendirilmek ya da yatıştırılmak için bir yerde oturmak zorunda olmayı sevmezdi, hareketsizlik işkence gibi gelirdi. Bu yüzden bulabildiği en büyük televizyonu almıştı: Panoramik, yüksek çözünürlüklü, yatağı kadar geniş; tüm o ziller, düdükler ve kornalarla beraber, duvara monte edilmişti ve bütün bunlar oturma odasının duvarını güçlendirmişti. Gerçekten görmesi gereken bir şey olduğunda odada volta atarken bile izleyebilirdi.

Ekran şu anda kötü dizayn edilmiş, ana renklerdeki sandalyelerde oturan iki kadını ve bir adamı gösteriyordu. Arkalarındaki elektronik fon durmadan şehrin "öncesi-sonrası" fotoğraflarını gösteriyordu. Kadınlardan biri sunucuydu; genç, fazlasıyla ciddi ama tehditkar olmaktan uzak, karşısındakine zorluk çıkarmayacak biri. Wrobleski, digger kadına aşinaydı aşinaydı, şehirdeki diğer herkes gibi. Belediye başkanı Margaret "Meg" Gunderson; iri, sert görünümlü bir kadın, ulaşım sendikaları geçmişi olan bir haydut... Siyasetteki yılları nasılsa onu çok az yıpratmış. Bir medya hazırlık kampından geçmiş, ne zaman nasıl gülümseyeceği, yavaş konuşması ve bir miktar muzip hava göstermesi öğretilmiş, ama yine de bir sokak kavgasında dalaşmak istemeyeceğiniz biri gibi duruyordu.

Adamsa, eğer Wrobleski'nin fikrini sorarsanız; saçmasapan,

gösterişçi soytarının tekiydi, yine de Meg Gunderson'ın o an işine yarayacak gibiydi. Sunucu, soytarıyı Marco Brandt olarak tanıttı; belediye başkanının seçilmiş komitesi ve şehir içi yenileme komitesinin bir üyesi, ve onu "Spekülatif kentçiliğe özel ilgisi olan bir fütürolojist" olarak tanımladı ama Wrobleski bunun ne demek olduğunu açıklamasına sıra gelmeden dinlemeyi bıraktı.

Brandt'in egzotizmi şüphe vericiydi ve hatları belirsizdi. Konuşması, tanıtıldıktan sonra teşekkür ederken dünya aksanlarında tur yapar gibiydi. Genç görünmeye çalışan yaşlı bir adamdı. Kıyafeti belli asimetrik açılar ve değişik derecelerde ihtişam arz eden kumaşlar haricinde siyahtı. Kadife, broker, deri ekler... Beyaz saçları dik ve sağa yatıktı ve gözlükleri aksi takdirde boş görünecek uzun, ince bir surattaki süslü minyatür iskelelere benziyordu.

Televizyondaki üç kafa, şehrin geleceğinden bahsediyordu. Başkan Gunderson elinden geleni yapıyordu, becerebildiği kadar cana yakın ama ayrıca anlaşılır biçimde şehrin artık kıçını kaldırıp yeni ilerlemeler için bastırması gerektiğini anlatıyordu. Bir de pet projesi vardı. Ekrandakilerin hepsinin altmışlar mimarisinin harika bir örneği olduğu konusunda hemfikir olduğu eski Telstar Otel -gerçi Wrobleski'nin onun hakkında düşündüğü tek şey eskiden dönen bir restoranı olan, şimdilerin kapalı bir çöplüğü olduğuydu- şimdi Milli Tarihi Mimari Kütüğü'ne alınmak üzereydi. Gunderson bunun için çok çalışmıştı, Telstar'ı yenilenmenin bir sonraki aşamasının kalbine koyan kampanyayla bireysel olarak özdeşleşmişti. Planları gerçekten önemsediğini, onlara tutkuyla bağlı olduğunu söyledi. İtibarını ortaya

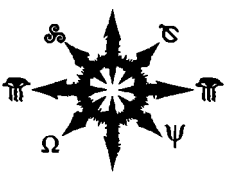
koymaya hazır olduğunu söyledi. Wrobleski politikacıları küçümsemesine ve onlara güvenmemesine rağmen, neredeyse ona inanmaya meyletmişti.

Akim'in hevessiz de olsa, titizlikle çerçeveli haritaları cilaladığı odanın öbür köşesine baktı. Wrobleski böyle bir iş için kimseye güvenemezdi.

Televizyon ekranında, sıra Brandt'deydi. Çok geçmeden Wrobleski dinlemeyi geç, ekranı kurşun delikleriyle kalburlamamak için kendiyle savaşıyordu. Brandt'in kent politikasındaki paradigma kayması hakkında formülasyonlardan bahsettiğini duydu; sürdürülebilirlik, sokak peyzajı, çevresel iyileştirmeler, toplumsal içericilik, sinerji, metropolitan hegemony...

Tüm bunlar aklı başında herhangi bir insanın katlanabileceğinden çok daha uzun bir süre devam ettikten sonra, sunucu programı sonlandırmaya karar verebildi. Bir süre direkt olarak, belki gereğinden fazla bir canlılıkla, kameraya konuştu; o konuşurken Meg Gunderson (sesi duyulmuyordu, ama kesinlikle kamerada görünüyordu) Brandt'e baktı ve tane tane "Seni dangalak" dedi.

"Biliyor musun?" dedi Wrobleski Akim'e, "Şu gunderson denen kadını her gördüğümde onu daha az öldürmek istiyorum."

12

GRID'İN ETRAFINDA

Dökük deliğin adı "Grid"di. Aslında telekomünikasyon endüstrisinin küçük bir karakoluydu, esrarlı ve eski moda telefonlaşmaya ev sahipliği yapan bir binanın alçak bir sığınağıydı.

Şimdiyse zifiri karanlık, açılı, yüksek tavanlı; mavi ve mor ışık huzmeleri ve iç kısımda yarı görünür vaziyetteki muhtelif antika alet edevat yığınlarıyla bir bar "amacına uygun olarak yeniden düzenlenmişti".

Öylesine geçen, bir bağlılığı olmayan içicilerin şöyle bir göz atıp isabetli bir tahminle kendilerine göre olmadığını fark ettiği yerlerdendi. Barın üzerinde televizyon ekranları vardı ama asla spor kanalları açık olmazdı. Yönetim suç klasiklerini ya da Avrupa avangart başyapıtlarını oynatmayı tercih ederdi, ağır çekimde ve sessiz.

Köşede, küçücük sahnede; fazlaca kaslı, saçsız bir adam elektronik klavye çalıyordu. Bir motorcu, belki kovulmuş bir çelik işçisi, belki de gay bir vücutçu olabilir gibi duruyordu. Repertuarı Satie'ye, Philip Glass'a ve Stockhausen'e ağır kıyak geçiyordu. Kimse bunun gerçek adı olduğunu düşünmemesine rağmen kendini "Sam" diye tanıtıyordu, bu bir kenara, çok az insan ona "Tekrar çal." demişti o zamana kadar. Zak ve Marilyn'e başıyla selam verdi, özelden ziyade genel bir selamlama gibiydi ama.

"Bu Sam." dedi Zak. "Eskiden polis olduğunu söylerler. İyi mi kötü mü emin değilim ama. Şu 'profil uzmanları'ndan galiba."

Bunun dışında, kalabalığın geri kalanı hipster, inek, borderline-suçlu materyali karmasıydı. Üstü çinko barın arkasındaki kadın enkaz olmuş Bettie Page'e benziyordu, kolundaki Bettie Page dövmesiyle güçlenen ya da zayıflayan bir izlenimdi bu. Zak ve Marilyn bara yerleştiler ve "özel" kokteyl menüsünden içki sipariş ettiker. Aynı anda, aynı yerde, aynı kişi tarafından dövülmekten başka çok az şey insanları bu kadar yakınlaştırabilir. İçkiler zarif, koni biçimindeki kobalt mavisi bardaklarda geldi ama altları fena hâlde çatlamıştı.

"Eğlenmek için buraya mı geliyorsun?" dedi Marilyn.

"Geldiğim yerlerden biri."

"Başka n'aparsın eğlenmek için, Zak?"

"Bildiğin şeyler ya... Okurum, film izlerim, yürürüm. Aslında en sevdiğim şey, şehir keşfidir."

"Öyle mi?"

Haritalar hakkındaki bilgisi kadar etkilenmemiş görünüyordu bundan. Açıklamaya çalıştı.

"Şehir keşfi: Şehri araştırmak, yaratıcı bir ihlal, gitmemem gereken yerlere gitmek; terk edilmiş yapılara, fabrikalara, kapanmış hastanelere, metruk elektrik santrallerine girmek. Bilirsin..."

"Yani tüm gününü mekânların temsillerini alıp satarak geçirdikten sonra tüm boş vaktini gerçek mekânları keşfederek geçiriyorsun?"

"Kulağa garip mi geliyor?"

"Benimkine değil. Önceki gece Utopiates'i bulduğumda ne yaptığımı sanıyorsun? Yürüyordum, şehre bakıyordum, fotoğraf çekiyordum."

"Tam bana göre bir kadın." dedi Zak ve anında aptal gibi hissetti. En azından "ruh eşi" dememişti.

Daha istemeden barmen iki paket buz getirdi, gözdeki morluklar için birebirdi. Zak bu yeri niye bu kadar çok sevdiğini hatırladı.

"Öyle işte." diye devam etti, "Boş günlerimde arabaya binip artık kullanılmayan un değirmenine ya da demirhaneye ya da başka bir yere gidiyorum, sonra da işte, bakınıyorum."

"Araban mı var? Hiç araba sahibi gibi görünmüyorsun."

"Araba sahipleri nasıl görünüyor? Şirketin arabası aslında, büyük kahverengi bir pikap kamyonet, mal getirmek için iyi, başka bir şeye de pek yaramaz."

"Yine de." dedi Marilyn, "İhtimaller yaratıyor."

Zak bunların ne olduğunu düşünmek için biraz bekledi.

"Hiç dövmen var mı, Zak?" diye sordu Marilyn.

"Hayır."

"Hiç düşündün mü?"

"Pek sayılmaz." dedi Zak. "Ne yaptıracağımı bilemezdim herhâlde. Büyük bir bağlılık. Bağlılıktan korktuğumdan değil de..."

"Peki ya bir harita dövmesi?"

"Daha da büyük bir problem. Nerenin?" dedi. "Atlantis'in mi? Pangea'nın mı? Batcave'in mi?Ve kesinlikle sırtıma yaptırmak aklımdan bile geçmedi şimdiye kadar."

İçkilerini içtiler.

"Dayak yedik." dedi Marilyn, "Ve sadece gördüğümüz bir şey yüzünden."

"Sen söyleyene kadar adamın senin gördüğünü bildiğini dahi sanmıyorum. Ama ona çantanla vurduğun için dayak yediğini düşünüyorum ben."

"Doğru olan o gibi geldi." dedi. "Neyse, sanırım polise haber vermiyoruz, değil mi?"

"Hayır." diye onayladı Zak. "Polise haber vermek onlara ne gördüğümü söylemem demek ve bana dayak atan adama göre hiçbir şey görmemişim."

"Ama bu sana herkese her şeyi daha da çok anlatma isteği vermiyor mu?"

"Pek değil." dedi Zak. "Ve hâlâ ne gördüğümü bilmiyorum."

"Pek doğru değil." dedi Marilyn. "Ne gördüğünü biliyoruz, sadece ne demek olduğunu bilmiyoruz."

"Şimdi benim gibi konuşmaya başladın."

"Peki, sence o zavallı kadın nerede şimdi?"

İkisi de bunun cevaplanması imkânsız bir soru olduğunu biliyordu ama Zak, retorik bir soru olmadığından kuşkulandı. Hayal gücünün nasıl çalıştığını gördüğü için onu test ettiğini hissetti.

"Ha, eminim sahil şeridinde bir yerde sakin, mutlu bir yaşam sürüyordur." dedi duygusuzca.

"Ya da bir hendekte ölmüştür." dedi Marilyn. "İki durumda da bilmek iyi olurdu."

"Olur muydu?"

"Evet. Sen de biraz sorumluluk hissetmiyor musun?"

"Pek sayılmaz." diye itiraf etti Zak.

"Biraz temel insani endişe?"

"Şey evet, belki ondan biraz."

"O zaman bir şey yapmalıyız gibi gelmiyor mu sana da?"

"Ne gibi?"

"Bu adamı ve Cadillac'ının izini sürmek gibi mesela, nerede yaşadığını ve kim olduğunu görmek gibi. O kadına ne yaptığını bulmak."

"Sen ciddi misin?"

"Senin daha iyi bir fikrin var mı?"

Zak'in bir kaç fikri vardı, hiçbiri Cadillac'ın ve vahşi sürücüsünün izini kim bilir nereye, belki de bulunmak istemeyen evsiz bir dövmeli kadını bulmak için, sürmeyi içermiyordu. Bunun nasıl olup da bir daha dayak yemekten başka bir yere varabileceğini anlamıyordu. Aynı şekilde Marilyn'le hissettiği bağı yok etmek istemiyordu ve kesinlikle onun pısırığın teki olduğunu düşünmesini istemiyordu.

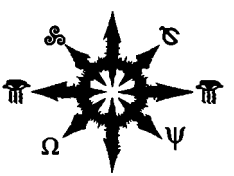
"Bak, Zak." dedi Marilyn, "Bana bunda yardımcı olabilirsin. Sen haritaları biliyorsun, şehrin benim bilmediğim kısımlarını biliyorsun. Gerçekten yardımın çok işime yarar."

Marilyn'e yardımcı olma fikrinin, hatta onun "işine yarama" fikrinin bile bir çekiciliği vardı.

"Sana yardımcı olmak istiyorum."

Kaslı klavyeci beklenmedik bir şekilde geleneksel bir piyano bar çalıyordu; biraz Sinatra ve şaşırtıcı bir tatlılıkta, hafif Briton şarkı da söylüyordu. Sözler aşkın nazik bir tuzak olduğu konusunda ısrarcıydı ve Zak bu düşünceden yeterince hoşnuttu

ama onu asıl etkileyen dize haritada sadece bir nokta olan yere doğru koşturmakla ilgili olandı. Çoğu yer şu ya da bu haritada noktadır zaten, bazı noktalar diğerlerinden daha büyüktür ve bazen noktanın büyüklüğü mekânın öneminden bağımsızdır. Durum ne olursa olsun, gerçekten koşturmanız gereken çok az yer vardır. Evrenin ona bir mesaj gönderip göndermediğini merak etti ve eğer gönderiyorsa da ne dediğini. Mantıklı olanın eve gidip beladan uzak durmak olduğunu biliyordu. Ve birkaç içkiden sonra eve gitti de, tek başına. Bu sürpriz olmamıştı, hem ayrıca Marilyn ertesi gün erken kalkması gerektiğini söylemişti. Bir dövme hakkında bir kadınla görüşmesi gerekiyormuş.

13

TAKIM ELBİSE

Billy Moore'un otoparkında sabahın erken saatleriydi, hava sisten güvercin grisine dönmüştü ve otopark iki karavan hariç boştu. Hiç araba yoktu çünkü tam o anda parkın ortasına damperli bir kamyon, bir santimlik ince çakıl dökmekteydi ve küçük bir işçi çetesi de kürek ve tırmıklarla bekliyordu. Billy Moore, sokakta Cadillac'ının yanında kızıyla beraber durup izledi.

Deri ceketli bir adam ve kamuflaj bir hırkayla grafiti desenli bir çift spor ayakkabı giymiş bir kız. Aileye bak be, diye düşündü. Billy Moore: Toprak sahibi, girişimci, aile babası. Carla Moore: Veliaht.

"Nasıl gidiyor, Sanjay?" diye bağırdı Billy;pembe kısa kollu gömlekli, kırmızı papyonlu, siyah kumaş pantalonlu, ayakkabıları yeni yıkanmış patlıcan kadar parlak, işçileri denetleyen ama genelde onlar tarafından dikkate alınmayan genç adama. Sanjay iki başparmağıyla da iyimser birer "İyi" hareketi yaptı.

"Sanjay kim?" diye sordu Carla.

"Çalışanım." dedi Billy, bu terimi sevmişti ama çok alışamamıştı. "Dünyanın en iyi giyimli otopark görevlisi. Şu adını değişmesi gereken ezik ülkelerden birinden; eskiden orada öğrenciymiş, burada da durumunu iyileştirmeye çalışıyor, okul masraflarını karşılıyor. Bir ara ona sandalyeli küçük bir kulübe yaptırıp tehlike ihtimaline karşılık bir beyzbol sopası koyaca-

ğım. Paraları alacak, arabalara göz kulak olacak ve etraf sakinken ders kitaplarını vesaire okuyabilecek."

"Tüm harika planlar gibi bu da çok basit." dedi Carla.

"Biliyor musun, iğneleme on iki yaşındaki birinde hiç sevimli durmuyor."

"Sevimli olmak için yapmıyorum."

Billy'nin bir yanı hâlâ harita mağazasındaki adamla kıza vurmaktan dolayı hafiften huzursuzdu. Tabii ki gerekliydi ama suç işlememeyi bırak, beladan uzak durma sınırlarında bile sayılmazdı. Bununla beraber Wrobleski'nin Genevieve'e, belki Laurel'a, hatta getirmesi istenecek diğer kadınlara da ne yapacağına dair daha da belli belirsiz bir huzursuzluk da vardı. Daha somut ve çetrefilsiz şeyler hakkında endişelenmeliydi: Otoparkın çakıllanması.

"Otopark işiyle gerçekten köşeyi döneceğini mi düşünüyorsun?"diye sordu Carla.

"Hem evet hem hayır."

"O zaman neden?"

"Açıklayayım." dedi Billy, bir adamın kızına açıklama yapmasında kötü bir şey olmadığını düşünerek. "Bak, buranın dünyanın en arzulanan arazisi olmadığını biliyorum. Ama olay da tam olarak bu zaten."

"Öyle mi?"

Kasıtlı olarak otoparkın bir köşesi boyunca, sanki adımla ölçercesine yürüdü. Billy de kendini açıklama yaparken onu takip eder hâlde buldu.

"Öyle tabii. Bak eğer yeşillikli, ağaçlı iyi bir toprak parçası

bulursan, ya da iyi bir bina; o zaman onu geliştirmen gerekir, üstüne yeni bir bina dikmen mesela, ama o zaman da insanlar çevreyi mahvediyorsun diye falan sinirlenirler. Ama eğer bir otopark sahibi olursan, insanlar zaten çevrenin hemen hemen mahvolup gittiğini düşünüyordur. Herkes "Alt tarafı otopark; daha kötüsü olamaz." der.

"Belki de." dedi, pek ikna olmamış Carla.

"İşte benim yapacağım şey de bu. Burayı bir süre otopark olarak işleteceğim ve sonra bir an gelecek, göt gibi bir apartman dikmek isteyen bir müteahhide satacağım, imar izni almak da zor olmayacak çünkü herkes 'Eh, göt gibi bir apartman evet ama en azından otopark değil' diyecek. Sonra ben de o anlaşmadan ettiğim kârla yeni bir parsel alacağım."

"Parsel mi?"

"Hıhı. Arazi parseli. Böyle diyorlar. Sonra da yeni bir otopark yapıp yeniden başlayacağım."

"Yani taşınıp duracağız?" dedi Carla, sesinde endişe vardı.

"Taşınabilir evlerde oturmanın güzel yanı bu." dedi elinden geldiği kadar güven veren bir sesle. "Bu sırada, burayı gerçekten iyi ve güvenli bir otopark hâline getirmeye çalışacağım. Öğleden sonra bir ekip gelip etrafı parmaklıkla çevirecek. Bir de belediyeyle kontrat yapma ihtimalim var. Bir taşeron, Platin Hat üzerinde çalıştıkları süre boyunca kamyonlarını buraya park etmek istiyor. Buna ne diyorsun?"

"Tebrikler." dedi Carla hissizce.

Boş bir yemek kutusu, sokağın karşısından park yerine uçtu. Evi biraz toparlamak için Carla, kutunun üstüne basıp sonra onu

yerden aldı. Damperli kamyon gitmeye hazırdı. Sanjay sürücüye anlaşılmaz bir şeyler bağırırken Billy de kürekli ve tırmıklı adamların çakılları yaymasını izliyordu. Kendisinin tüm hayatı boyunca sahip olamadığı bir hevesle, hiç çalışmadığı kadar sıkı çalışıyorlardı.

"Tüm bunlar zenginliği, lüksü ve dünya hakimiyetini mi sağlayacak diyorsun baba?" diye sordu Carla.

"Kızımla beraber yaşayabilmemi sağlayacak." dedi Billy. "Aslolan bu."

Yüzüne nadir görülen bir tatlılıkla baktı.

"Biliyor musun baba..." dedi çekinerek, "Eğer bir girişimci olacaksan, o deri ceketten kurtulmak isteyebilirsin."

"Öyle mi?"

"Otopark görevlinden daha az şık olmak istemezsin."

Ne demek istediğini anlıyordu.

"Öyle. Seni çok şık bir takım içerisinde hayal edebiliyorum." dedi Carla.

"Çizgili olanlardan mı?"

"Hayır." dedi Carla "Çizgili çok bağırır. Seni fil grisi, açık dikişli, iki düğmeli, devrik yaka, önden cepli, yandan yırtmaçlı, ateş kırmızısı astarlı bir tanesinin içinde hayal ediyorum."

"Beni onun içinde hayal edebiliyor musun gerçekten?"

"Tabii."

"Farklı bir baba istemediğine emin misin sen?"

"Aynı babayı istiyorum,iyi görünmesini istiyorum yalnızca."

14

IŞIK

"Eski dövmeciler ölmez, sadece kalıplarını kaybederler."

Bu antika dövme bilgeliğiyle Marilyn Driscoll'ü kutsayan, Rose Scarlatti adında yaşlı bir kadındı. Rose'un küçük, karanlık dairesinde; karanfilli sigaranın tatlı, marjinallikten yozlaşmış kokusunda oturuyorlardı. Marilyn, Rose'u internetten bulmuştu. Biraz tarih bilen ve anlatmaktan korkmayan birini arıyordu. İlk aramalarında "dövme sanatçısı", "dövme artisti" hatta "dövmeci"yi "bilgili", "akademik","alim", "beyinsel" gibi diğer ilgili kelimelerle karıştırmıştı.

Bir dünya sonuç vardı, alanı daraltmak için "kadın" kelimesini ekledi -körlemesine bir atış ama bu tip şeyleri bir kadınla daha kolay konuşabileceğini hissetmişti- ve Rose Scarlatti bir mil ötede yaşamayan tek isimdi. Marilyn yüz yüze görüşmek istemişti.

Rose Scarlatti: Kadın Dövme Sanatçısı ve Bilgini başlığı lütfedilmiş küçük, işlevsiz, güncellenmemiş bir sitesi ve hem işlerini hem kendini sergilediği küçük bir internet galerisi vardı, ayrıca eğer doğru proje doğru vücutla bir araya gelirse işe geri dönmeye hazır ve nazır olduğu iması da.

Marilyn ona elektronik posta yolladı. Genç bir kadın olarak yaşlı birine mail atıp ona işiyle ilgilendiğinizi ve şahsen konuş-

mak istediğinizi söylediğinizde muhtemelen ne zaman isterseniz gelebileceğinizi söyleyecek olmaları çok komik.

Rose Scarlatti Villa Nova adında bir apartmanda yaşıyordu: Az katlı, daha iyi günler görmüş Fransız mavisi sıvayla kaplıydı, ama öndeki levha çakma retro el yazısı tipindeydi ve dairelerin biraz olsun yeşillik yetiştirmeye çalıştıkları balkonları vardı.

Rose'un dairesi üçüncü katta, tam ortada, "Villa" ve "Nova" kelimelerinin arasındaki boşluktaydı ve Marilyn girişe doğru ilerlediğinde Rose'un sigara içip sokağı keserek balkonunda oturduğunu gördü. İnce, kara kuru, mazbut bir kadındı, nazikti ama narin değil. Aşağı baktı, Marilyn'i gördü, sigarasını salladı ve kapıyı açmak için içeri girdi.

Rose'un ini yarı kişisel müze, yarı sigara odasıydı. Marilyn'in gözleri nereye oturacağını bilmez hâlde dövme koleksiyonunu da süzerek etrafı taradı: dövmeli kadınlarla ilgili çerçevelenmiş gazete yazıları ve fotoğrafları, karnaval posterleri, proje paftaları, dükkân levhaları bir anda algılamak için çok fazlaydı ama mutfak kapısının üzerine asılmış canavar gibi arbaleti fark etmemek çok zordu. Başka bir şeye odaklanma ihtiyacı hissedince, Marilyn gözlerini eğer her tarafına dövülmüş desenler olmasa sert, saygıdeğer, hatta anaç görünecek olan bir kadının eski bir resmine çevirdi.

"O Nora HildeBrandt." dedi Rose Scarlatti. "Amerikada sergilenen ilk dövmeli kadın Martin HildeBrandt'ın kızı, Alman muhacir ve dövme sanatçısı. Altın çağını iç savaş döneminde yaşadı. O kamp senin bu kamp benim, iki tarafın askerlerini dövmeledi durdu. Boş zamanında kızını da dövmeledi görüldüğü üzere. Ama belki bunun çok garip görüneceğini düşündü,

belki de yeterince garip olmadığını, bu yüzden sahneye çıktığında bir hikâye uydurdu: İkisi de Siular tarafından kaçırılmış; Kızılderililer, babayı kızına dövme yapmaya zorlamış, her gün yeni bir tane, tüm bir yıl boyunca her gün bir defa, 365'ini de. Sonra da onları serbest bırakmışlar."

"Güzel bir hikâye." dedi Marilyn.

"Elbette. Herkesin bir hikâyeye ihtiyacı vardır. Doğru olması şart değil. Neden oturup bana aklında ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Marilyn sallanan, bataklık rengi yatar sandalyeye oturdu. Kafasından bir sürü şey geçiyordu. Fitilli kadife bir pantolon ve bisiklet yaka, uzun kollu kaşmir bir kazak giymiş; bu şık, mülayim görünümlü, gri saçlı kadınla bir odada oturmak ve fitilli kadifeyle kaşmirin altında muhteşem ve saplantılı dövmeciliğin isyanı olduğunu bilmek sarsıcı bir deneyimdi: Bazı açılardan alışıldıklardı (yılanlar, yanan kafatasları, dans eden kızlar, yırtıcı kuşlar) ama onlarda özel bir şey vardı; akışkan, özgür ve kendiliğinden.

Tüm bunları, internet sitesindeki Rose'un daha genç, hemen hemen çıplak, daha kıvrımlı, daha küstah, daha vahşi hâlini gösteren fotoğraflardan biliyordu. Ama aynı zamanda Rose'un dövmelerinde bir bitmemişlik vardı, daha bir sürü boş alan. Marilyn, mürekkepten tulum gibi görünen dövmeleri olan insanların fotoğraflarını görmüştü;boyundan ayak bileğine, bir bilekten öbürüne...Ama Rose'unkiler öyle değildi. Onunkiler belirli bölgelerle sınırlıydı: Bacaklar, göğüs, sağ kol; ama sırtı, kalçası ve sol kolu tamamen boştu. Bu asimetri, yapım aşamasında olma hissi veriyordu; hevesini kaybetmeden ya da yarıda

bırakmaya zorlanmadan ziyade, yeni fikirler bekliyor da doğmamış ihtimallere ve esinlere yer ayırıyor gibiydi.

Marilyn Driscoll, dövmelerin şu an örtülü olmasından memnundu. Bir çeşit ihtiyata, Rose'un dövmelerinin kişisel mesele olduğuna delaletti. Rose, dışarıda pekâlâ emekli bir öğretmen sanılabilirdi ama onu yalnız yakalayıp bir odaya çekin de soyun bakalım, bambaşka bir şeye dönüşüverirdi.

"Dövmeler ve dövmecilikle ilgili bir proje hazırlıyorum." dedi Marilyn, en masum hâliyle.

"Proje, ha?"

"Doğru."

"Dövme yaptırmayı düşünüyor musun?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Neden ki?"

"Sonra pişman olabilirim."

"Ondan ne olacak ki? Dövmelerin tüm olayı bu zaten. Bir seçim yaparsın. Eğer yanlış bir seçim yaptığın ortaya çıkarsa da sonuçlara katlanırsın, sorumluluğunu alırsın, başka da kimseyi suçlamazsın. Hayat böyle değil mi zaten?"

"Elbette." dedi Marilyn. "Dövmeleri yaptırmayı seçen siz olduğunuz sürece."

"Evet doğru, bana bunlarla gel." dedi Rose ve onda bir şeyler ışıldadı. "Mecburi dövmeleme. Eski ve utanç verici bir gelenek."

"Öyle mi?"

"Tabii ki, Yunanlılar ve Romalılar eskiden kölelerinin alın-

larına zorla BEN FİRAR ETMİŞ BİR KÖLEYİM yazarlardı ki firar etmiş birer köle olamasınlar. Akıllıca, değil mi? Ve Naziler, tabii ki... Bazen motorcu çete üyeleri, kızlara ...'IN MALIDIR da yazarlar."

"Britanya İmparatorluğu öncesi Hindistan'da, mahkumlara suçlarının dövmeleri yapılırdı; eğer sarhoşlarsa bir şişe, zina yaptılarsa cinsel organlar. Şu kahrolası Rusların ne yaptığınıysa düşünmek dahi istemiyorum."

Marilyn, Rose'un ona hevesle, profesyonel gözlerle baktığını hissedebiliyordu; gözleriyle soymuyor ama onu hayali mürekkep ve imgelerle giydiriyordu.

"Seni, sana dövme yapmama ikna edemeyeceğime emin misin?"

"Gerçekten, hayır." dedi Marilyn.

"Sorun değil." dedi Rose. "Rol yapmaman da iyi. Buraya gelip onlar üzerinde çalışmam için bana yağ çekecekler de var. Aman, banane. Eserlerim hakkında konuşmayı seviyorum, genç kadınlarla konuşmayı da; bu yüzden, işte, şikayet etmiyorum. Ayrıca, emekliyim de zaten."

Bu, sanki defalarca yaptığı bir şakaymış da artık ondan başka gülen yokmuş gibi bir kahkaha attı.

"Neden emekli oldun?" diye sordu Marilyn.

Rose, sigarasını ağzına götürdü. Marilyn onun uzun, ince, soluk parmaklarının eklemlerde sıkıca düğümlendiğini görebiliyordu.

"Kısmen fiziksel sebepler." dedi Rose. "Parmak eklemlerinde kireçlenme, karpal tünel problemleri ve bir de ellerim istedi-

ğim kadar sabit değillerdi. Ve biliyor musun, üzücü kısım şu ki, bir çok genç yaşlı bir kadın tarafından dövmelenmek istemiyor. Kendi yaşlarında, onlardan birini istiyorlar. Ama bırakmamın asıl sorumlusu, asıl sebebi stüdyomun olduğu yerin soylulaştırılmasıydı."

Kelimeyi, ahlaki bozulmayla kendi kendini hasta etme arasında bir şeymiş gibi çıkardı ağzından.

"Kira yükselip durdu." diye devam etti. "Göçmenler taşınmaya devam etti. Eskilere yer kalmadı. Hepimiz def edildik. Sıçanlar gibi."

Marilyn, o driscoll bıçak bileyicilerin, eskicilerin, düğmecilerin sınırlara ötelenen bir salgın gibi; Rose isteksiz ama kafa tutar biçimde en arkadan gelirken, şehrin bir yarısından diğer yarısına kovalandığını hayal etti.

"Çok kadına dövme yaptın değil mi Rose?" diye sordu Marilyn.

"Elbette."

"Erkeklere dövme yapmaktan çok farkı var mı?"

"Hımm, daha eğlenceli, eğer kadınlardan hoşlanıyorsan. Ama seçme şansım yoktu benim. Ayrım yapmazdım."

"Peki ya haritalar? Hiç bir şehrin ya da ülkenin haritasını yaptın mı birine?"

"Tabii ki. Hizmet sektörü bu. Eğer müşteri harita istiyorsa harita yapardım. İnsanlar nereden geldiklerini hatırlatılmayı sever, ya da askerliklerini nerede yaptıklarını, veya karılarıyla nerede tanıştıklarını, bunun gibi şeyler. Bana unutulacak bir şey gibi görünmüyor pek ama benim için yapmakta sıkıntı yoktu."

"Hiç Ütopya'nın haritasını dövmeledin mi?"

Rose, derin bir nefes alıp şüpheyle Marilyn'e baktı.

"I ıh. Ama bir defasında Mongo gezegeninin haritasını yapmıştım—Flash Gordon'ı biliyorsundur. Gerçi sen çok gençsin. Ama tabii ki, dünya kocaman bir yer. Neden Ütopya'nın haritası yapılamasın ki, nasıl bir yerse artık. Emin ol, tam şu an birisi göğsünün tam üstüne hayal edebileceğin en saçma şeyi dövmeletiyor."

"Ya da sırtına." dedi Marilyn.

"Hımm, bana sorarsan sırt biraz ilginç bir seçim. Ayna hariç görmen mümkün değildir, o zaman da tersinden görürsün zaten. Sırtında çete ismi, Amerikan bayrağı,Çile Yolu olan adamlar kendilerini asla dünyanın onları gördüğü gibi göremiyorlar, fotoğrafları saymazsak tabii. Ne anlamı var o zaman?"

"Anlıyorum demek istediğini." dedi Marilyn. "Tüm dövme sanatçılarının kendi tarzı var, değil mi?"

"Eğer iyilerse, evet." dedi Rose. "Eğer iyi değillerse, desen satın alıp tasarımlarını kopyalarlar ki bana sorarsan kağıtla üstünden geçmekten bir farkı yok. Boyama kitabı alsalar daha iyi."

"Peki sana bir dövmenin resmini göstersem bana kimin yaptığını söyleyebilir misin?"

"Tanrım, kızım, ne çok şey istiyorsun. Dövme bilgini dediysem, medyum demedim herhâlde. Çok, çok iyi olanlar tabii ki göze çarpıyor ama dünyada dövme yapan herkesi düşündüğümüzde, çok küçük bir yüzde bu. O kadar da iyi olmayanların, ki bu çoğunluğu oluşturuyor, yaptıkları işler hep aynı görünüyor bana sorarsan .

"Yine de denemek istemez misin? Sana bir dövme fotoğrafı

göstereceğim ve bana yapanı tanıyıp tanımadığını anlatacaksın."

"Altın yıldız da kazanacak mıyım?"

"En derin minnetimi kazanacaksın."

Rose'un yüzü, bunu pek ödülden saymadığını belli etse de Marilyn bilgilsayarını çıkarıp Zak'le beraber incelediği görüntüyü açarken karşı çıkmadı. Rose ona önce dikkatle, sonra anlamaz biçimde, en son da gittikçe büyüyen bir tiksintiyle baktı."

"Bu ne tam olarak?" diye soru şüpheyle.

"Sen söyle."

"Öncelikle, çok beceriksizce yapılmış, olup olacağı şey bu. Amasana bunu söylememe gerek yok. Bunu yapan adam dövme sanatçısı falan değil. Bir amatör. Kasap olduğunu bile söyleyebilirim. Hatta belki kahrolası bir akıl hastası olduğunu bile söyleyebilirim.

"Tanıdığın hiç amatör/beceriksiz/kasap/akıl hastası var mı?" diye sordu Marilyn.

"Aynı zamanda dövmeci olan mı? I ıh."

Rose görüntüye daha da dikkatli baktı ve birden sanki sırtına sivri bir şey saplanmış gibi bir tepki verdi."

"Bi' dakika beklesene." dedi. "Şu da ne?"

Sigarasını bilgisayarın ekranında bir yere değdirdi, Marilyn de görüntünün detayına yakınlaştırdı."

"Bu doğru olamaz." dedi Rose. "Bu hem de çok yanlış. Şurayı görüyor musun, şuradaki şeyi?"

Ekrana, kadının dövmeli sırtına kötü kötü baktı.

"Pusula gülü deniyor ona, değil mi?" dedi Marilyn, işe yarar bir şey biliyor olmaktan hoşnut.

"Evet. Tam olarak o, doğru. Ve benim. Pusula gülü benim işaretim. Scarlatti'nin kahrolası işaretidir."

Rose, kazağının sağ kolunu çekip kolundaki küçük dairesel bir pusula gülü dövmesini gösterdi. Çetrefilli, incelikle yapılmıştı ve Marliyn'e göre fotoğraftakine çok az benziyordu, bu yüzden Rose'un internetteki fotoğraflarına baktığında fark etmemişti belki de. Rose alnına vururken "Kendime yaptığım ilk dövmeydi bu." dedi.

"Anlamıyorum." dedi Marilyn. "Bunu yapan her kimse seni mi kopya ediyor?"

"Kopyalıyor, soyuyor. Hangisini yapıyorsa hiç beceremiyor."

"Neden biri bunu yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama eğer onu bulursam öğrenene kadar tokatlarım."

Rose daha da konuşacaktı, belki çok daha fazla, ama sonra kendini engelledi. Ani ve korumacıydı; sanki aniden, gaipten hayati ve mahrem, belki de yasaklı bir şey fark etmişti ve "Tamam, boşver. Biliyor musun, herhâlde saçmalıyorum. Gereksiz tepki veriyorum." dediğinde ikna edici olmaktan çok uzaktı.

"Ben öyle düşünmüyorum, Rose."

"Evet, evet öyle."

"Ne oldu Rose? Ne görüyorsun? Ne fark ettin?"

"Hiçbir şey. Bir şey değil."

"Ne var? Ne oluyor Rose? Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı."

"Bu dövmeyi kimin yaptığını biliyorsun değil mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Buna neden inanmıyorum acaba?"

"Neye inandığın umurumda değil. Ve eğer bana inanmamaya devam edeceksen, evimden de defolup gidebilirsin."

Rose, yeni bir sigara yakıp kısa bir süre için dikkatini başka bir yere verdi. Derin bir nefes aldı ve menderesli bir duman koyverdi. Direk Marilyn'e üflememişti ama üflese de aynı şeydi.

"Rose, özür dilerim." dedi Marilyn. "Seni gücendirmek istememiştim."

"Ama gücendirdin."

"Ve üzgünüm. Özür diliyorum. Sana sormak istediğim daha bir sürü şey var."

"Hımın, ama benim söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Lütfen."

"Belki başka bir zaman. Belki hiç."

"Rose, gerçekten çok özür dilerim."

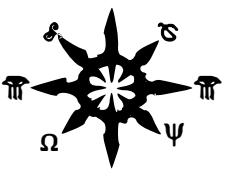
"Söyleyip durduğun şey bu."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Seni biraz mürekkeplememe razı değilsen, hayır."

Marilyn yavaşça ayağa kalktı, eşyalarını toparladı, kapıya doğru yöneldi.

"Bunun üzerine çok uzunca bir süre enine boyuna düşünmem gerekecek." dedi çıkarken.

15

IŞIK HUZMESİ

Zak Webster masasında kahkahalarla gülüyordu. Başı ve sırtı ağrıyor, aklı önceki gün dayak yemekten sıyırmak için söylemiş ya da yapmış olabileceği şeylerle ve Marilyn'e "Yarın bir dövme sanatçısıyla randevum var ama salla gitsin, gecenin tadını çıkaralım." dedirtebilmek için söylemiş ya da yapmış olabileceği şeylerle dolup taşıyordu. Ray McKinley'nin gösterişli, yağ rengi üstü açık arabasını mağazanın dışına çektiğini gördüğünde bile doğru kelimeleri ve hareketleri bulamamıştı. Ray'in düzensiz ve plansız ziyaretlerinden biriydi işte. Bu Zak'in dikkatini dağıtacaktı tabii ama istediği biçimde değil.

Bu ziyaretlerden illallah ediyordu. Ray yüksek sesle konuşan, vahşi, zengin biriydi ve tüm bunları Zak'in yüzüne vurmaya çok hevesliydi. Muhabbeti; gittiği pahalı restoranlar, aldığı yeni arabalar ve Zak'in bir yılda kazandığından daha fazlasına mal olan kısa, inanılmaz, egzotik hafta sonlarından ibaretti. Ray'in Utopiates'in onun en az önemli işlerinden biri olduğunu her söylediğinde, Zak bunun doğruluğundan şüphe etmese de, bu kadar sık tekrarlamak zorunda mıydı?

Ray'in kartı, onun bir gayrimenkul geliştiricisi olduğunu söylüyordu, bu uğraşın karanlık bir yanı vardı belki de. Emlak imparatorlukları şefkatli ve alçak gönüllü davranan, tatlı insanlar tarafından inşa edilmezdi. Belki de sert oynamak zorundaydınız, yine de Zak, Ray'in bundan biraz fazla zevk aldığını dü-

şünüyordu. Sık sık tahliyeler ve mülk devirleriyle böbürlenirdi ve yerel bir gazeteci ne zaman ondan "varoşlar hakimi" diye bahsetse, ona o zamana kadar edilen en büyük iltifatmış gibi tepki verirdi.

Ray, hayatının aslında bundan da karanlık bir yanı olduğunu ima etmeyi de severdi. Detaylara pek girmeden kara para aklama, siyasette rüşvet ve bazı çok tehlikeli çevrelerle bağlantılarla ilgili ipuçları serpiştirirdi. Zak'in bunların doğruluğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Şimdiyse içeri girdiği gibi, önceki gece gittiği suşi restoranı hakkında bir monologa başlamıştı ve Zak'in morarmış gözünü fark edene kadar, yağlı orkinos göbeğinin, deniz kestanesinin ve fenerbalığı ciğerinin detaylarını vermeye başlamıştı ("Kesinlikle çok pahalı, kesinlikle değer").

"Sana ne oldu?" diye sordu Ray.

Zak'in istediği gibi cevap vermesine imkân bırakacak kadar genel bir soruydu.

"Kapıya çarptım." dedi inanılmayı beklemeden.

"Yumrukları olan bir kapıya herhâlde." dedi Ray. "Neyse olur böyle şeyler. Benim bilmem gereken bir şey var mı?"

Zak, hâlâ Ray'ı ilgilendirdiğinden emin değildi ama tüm olay mağazada cereyan ettiğinden söylemek mantıksız gelmedi.

"Belki." dedi Zak. "Eski bir mavi Cadillac kullanan bir adam tanıyor musunuz? Yıpranmış bir deri ceket giyiyor. Kadınlara vurmaktan çekinmiyor."

"Çok net bir tarif değil bu." dedi Ray.

"O zaman, sırtında harita dövmesi olan bir kadın tanıyor musun?"

Ray kahkaha attı, kaşlarını kocaman kaldırdı.

"Satabileceğimiz bir şeye benziyor. Ama hayır, korkarım tanımıyorum."

"O zaman benden de az şey biliyorsun, Ray. Ve sanırım en iyisi böyle kalması."

Ray, yükselmiş bir ilgiyle Zak'e baktı."Biliyor musun, hep senin gizli bir hayatın olmasını ummuştum. Aferin. Ama cidden, Zak. Sana bir şok tabancası falan getirmemi ister misin?"

"Hayır." dedi Zak.

"Eğer bunun çaresine bakmamı istersen, yapabilirim. Çalışanlarımla uğraşılmasını sevmem. Benim de bir çevrem var, tamam mı?"

"Bu bence işleri daha da beter edebilir."

Ray, omuzlarını silkti. O da bir düşünceydi tabii, kendisi paylaşmasa da.

"Zekânla ve cazibenle mi halledeceksin?" dedi.

"Şimdiye kadar beni götürdüler." dedi Zak, tam olarak doğru olmasa da.

"Tamam o zaman, burada bırakalım. Gel de sana benim için satacağın yeni hazineyi göstereyim."

Zak'e silindir bir harita kılıfı verdi, bazen teçhizat kılıfı da denirdi: Deriyle kaplanmış, tüp şeklinde ve kayışlarla ve tokalarla tamamlanmıştı, on santimetre çapı vardı ve altmış santim uzunluğundaydı.

"Bana, bunun hakkında ne düşündüğünü söyle."dedi Ray.

Zak tokayı açtı, rulo hâlindeki haritayı keçe astarlı iç kısım-

dan çıkardı ve masasına yaydı. Harita karmaşıktı, birkaç farklı renkte mürekkep ve kurşun kalem yardımıyla elle çizilmişti ve bilmediği bir şehre aitti: Bir işaret ya da sokak adı yoktu, belirgin tanımlayıcı özellikler de. Özellikle başarılı değildi, profesyonel bir haritacının elinden çıkmadığı aşikardı. Hatta toy, ilkel bir yanı da vardı ama merak uyandırıcı ve saplantılı şekilde detaylıydı ve her yeri muhtelif renklerde ve boyutlarda kareler, daireler, yıldızlar, üçgenler, baklavalarla donatılmıştı; fark edilir bir şablon çerçevesinde olmasa da kesinlikle rastgele değildi.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu Ray.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum." dedi Zak.

"Jack Torry'yi hiç duydun mu?"

"Hayır."

"Şaşırmadım. Birinci sınıf psikopatlardan değildi. Hiç kimseyi öldürmedi bile, gerçi öldürmeye yaklaştı. Özünde 'yalnızca' bir tecavüzcüydü ama çok çalışkandı;defteri çok kabarık, en azından yüz kişi. Ve zekiydi. Onu ele verecek bir şablonu, standart çalışma prosedürü yoktu. Ve tecavüzcü olmasının dışında temizdi, başka hiçbir kaydı yoktu."

"Belki polisler onu yine yakalardı ama en nihayetinde gerek kalmadı. Kendi teslim oldu. Her şeyi itiraf etti. Belki vicdan yaptı, dayanamadı. Bu iyimser ihtimal. Ama belki de herkesin aranan adamın kendisi olduğunu bilmesini istedi."

"Tabii ki kurbanlarının çoğunun adını bilmiyordu ama nerede ve ne zaman olduğunu biliyordu, bu yüzden polislere bir harita bıraktı, şu anda baktığın şey bu harita Zak."

"Tüm bu semboller ne anlama geliyor?" diye sordu Zak.

"Büyük gizem de bu zaten. Bir ipucu vermedi. Yaş, ırk, saç rengi, kaç defa yaptığı... Herkes ancak tahmin yürütebiliyor. Belki oturup incelersin de şifreyi sen kırarsın, ha?"

"Pek sanmıyorum." dedi Zak.

"Her neyse. Yine de güzel parça değil mi?"

"Biraz iğrenç." dedi Zak.

"Ya da heyecan uyandırıcı, bakış açısına göre değişir."

"Nasıl buldun bunu?" diye sordu Zak.

"Bilmek istemezsin."

"Hayır istemem. Satan kişi de olmak istemiyorum."

"Ama satacaksın, Zak, çünkü senin işin bu. Pek iyi bir iş değil, biliyorum ama yapıp yapacağın bu."

Zak bir şekilde haritayı "kaybetme" ihtimalinin olup olmadığını düşündü, çok zeki ve takıntılı bir harita hırsızı tarafından çalındığını iddia edip ortadan kaldırabilirdi aslında: Bu gibilerinden bir sürü vardı etrafta, mağazalar kadar kütüphaneleri ve arşivleri de yağmalıyorlardı. Ama hayır, vicdanı buna da el vermezdi ve Ray McKinley de bunu biliyordu.

"Buna uygun bir müşteri bulabilir misin sence?" diye sordu Ray.

"Belki." dedi Zak bezmiş hâlde. "En kötü Wrobleski var."

"Bunun ona göre bir şey olduğunu sanmıyorum."

Zak, bunun tam da Wrobleski'ye göre bir şey olduğunu düşünüyordu ama tartışmadı.

"Bay Wrobleski'mizden pek memnun değilim bu aralar." dedi Ray laf arasında. "Diğerlerinden bir iki tanesini denemeni

istiyorum önce. Bir ara bakalım. Konuş. Bak bakalım ilgilerini çekebiliyor musun? Birbirlerine düşür, fiyatı yükselt."

"Tamam Ray, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun, Zak. Bu arada eğer gelecek bir iki gün biraz şamata duyarsan şaşırma. Yine o gece davetlerimden birini vereceğim."

Zak, onun neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Ray, Utopiates'i aldıktan bir kaç hafta sonra, Zak gecenin ortasında mağazanın altındaki bir curcunayla uyanmıştı. Kahkahaların ve kırılan camların sesleri geliyordu. Zak'in aklına ilk hırsızlık geldi ama hangi hırsız bu kadar gürültü yapardı ki?

Yataktan çıkıp giyindi. Dairesi direkt mağazaya bağlı değildi -Zak'in yaşam alanına arkadan ayrı bir giriş vardı- bu yüzden dışarı çıkması, binanın önüne yürümesi ve mağazanın penceresinden içeri bakması gerekti.

Ray'in orada parti yaptığını görünce rahatlayıp rahatlamadığından pek emin olamadı: O aşamada daha önce sadece iki kez karşılaşmışlardı. Ray, bir avuç adam ve bir kaç kadınla beraberdi ve strip poker oynuyor gibilerdi. Zak, yetişkinlerin bunu gerçekten yaptığını hiç düşünmemişti. Ray, Zak'in ona baktığını gördü, sandalyesinden kalktı ve pencereye yaklaşıp içeri girmesini işaret etti.

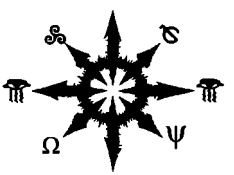
Ray'in üstü çıplaktı ve Zak göğüs uçlarında piercing olduğunu gördü, pek şaşırmadı ama yeni patronu hakkında bilmeyi tercih edeceği bir şey değildi. Zak, onlara katılmayı reddettiğinde Ray'in bundan yeterince memnun olmadığından kuşkulandı. Zak'in bu gece toplaşmalarından şikayet etme şansı yoktu ama Ray McKinley'nin sahip olduğu emlakları düşündüğünde bu

küçük köhne harita dükkânının kendileri için bulabildiği en iyi mekân olduğuna inanmak güçtü.

"Ee, Zak." diyordu Ray şimdi de "Artık gitmem gerek. McKinley İmparatorluğu'nun bu anlamsız küçük kolunda daha fazla vakit harcayamam."

Zak'in mor gözüne son kez, takdirle baktı ve "İnsanları dövüp iz bırakmayacağın teknikler de var. Yapabilirsen ne âlâ. Ama tabii bir çok insan bunu yapmayı tercih etmez. Öpüp geçirecek birisini bul sen en iyisi."

"Belki de bulmuşumdur bile." dedi Zak, sesi hissettiğinden çok daha emin çıkmıştı.

16

KATTA OLAN

Akim'den ikinci telefon geldiğinde Billy Moore sabah koşturmacası içinde kızını okula bırakıyordu. "Beni on beş dakika içerisinde tekrar ara." dedi telefona ve bir kenara attı.

"O kimdi?" diye sordu Carla.

"İşle ilgili biri." dedi Billy. "Tüm o sıkıcı iş muhabbetini dinlemek zorunda kalmanı istemedim."

"Bir şey mi saklıyorsun?"

"Evet, aynen." dedi Billy. "Otopark işi, çok gizli bilgilerle dolu. Hey, bana şu takım elbiseyi ne zaman alıyoruz?"

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Farkındasın. Ee, ne zaman?"

"Bu hafta sonu. Eğer tavuk gibi korkup kaçmazsan."

"Bana tavuk mu diyorsun?"

"Tabii ki hayır. O takım elbiseyi aldığın sürece demiyorum."

"Biliyor musun, on iki yaşındaki birine kıyasla neredeyse bir yetişkin kadar manipülatörsün.

"Ay babacım, hep ne güzel laflar bunlar."

Onu okula bıraktı. Kendisinin ve Cadillac'ının; temiz, güvenli, özenli ailelerin temiz, güvenli, özenli arabalarının yanında abes görünmesinden hoşnuttu: Billy, özenli olmadığından

değil tabii. Aslında tüm o sünepelerin çoğundan çok daha özenli olduğunu düşünüyordu. Tekerleği hafif hafif gıcırdar hâlde giderken telefonu tekrar çaldı.

Akim "Tekrar aramamın söylenmesini sevmem." dedi.

"Biliyor musun, seveceğini düşünmemiştim." dedi Billy.

"İkinci işin." dedi Akim. "Sana bir randevu aldım."

"Ne tür bir randevu?"

"Emlak bakacaksın. Saat 13:00'de. Banham Kulelerinde. Bir simsar sana deniz kenarında bir kat gösterecek. Kadın seni bekliyor olacak. Adı Isabel Sibrian. Öyle gibi görünmese de, kadın bu. Senin adının Smith olduğu söylendi."

"Çok yaratıcı." dedi Billy.

Akim duymazdan geldi. "Geçen seferkinden daha zorlu bir müşteri olabilir. Ama çaresine bakacaksın. Onu buraya getireceksin."

"Yapacağım şey bu kadar, değil mi?"

"Bence öyle."

"Ya 'Bay Wrobleski'nin nazik teklifini geri çevirmek zorundayım.' dersem?"

"Bunun için artık çok geç. Anlaşıldı mı?"

Billy Moore Wrobleski'yi zorlamaması gerektiğini biliyordu ama Akim'de böyle kısıtlamalar yoktu.

"Birazı anlaşıldı, birazı hiç anlaşılmadı."

Sabrı taşmış bir homurdanma Akim'in Billy için bir şeyleri açıklığa kavuşturma niyeti olmadığını işaret ediyordu ama Billy yılmamıştı.

"Bak." dedi Billy "Bay Wrobleski'nin bu dövmeli kadınların peşinden koşup onları toplamak için fazla haşmetli olmasını anlıyorum."

"Kavrayışın ne kadar yüksek." dedi Akim.

"Ama neden bana yaptırdığını anlamıyorum. Nerelerde olduklarını sen bildiğin hâlde, neden sana toplattırmıyor onları?"

Hakarete uğramış bir sessizlik havayı kapladı ve Billy, Akim'in yüzüne kapatacağını düşündü ama kapatmadı. Belki de bir açıklamaya ihtiyacı olan oydu.

"Kadınları arabalara sürüklemek." dedi Akim, "Pek benim tarzım değil."

Billy'nin alıp alacağı tek cevap bu gibi duruyordu.

"Umalım da senin tarzının modası hiç geçmesin be Akim." dedi.

Billy Banham Kulelerinin adresini aldı, hayal meyal birbirine bağlı eski depolar yığınının gerçekten para ve zevk sahibi insanların köpeklerini bağlamayacağı lüks dairelere çevrildiği rıhtım iyileştirmesinin bir parçası olduğunu hatırlıyordu.

13:00'den biraz önce oraya gitti. Henüz bitmemişti ve yaşanabilir değildi ama bir inşaat aktivitesi de yoktu. Otoparkta sadece bir araba vardı, Simsarındır diye düşündü. Binanın içine girdi ve ikinci kattaki örnek daireye giden taze izleri takip etti.

Onu bekleyen kadın uzun, tombul; mürekkep karası renkte ustalıkla dolaşmış saçları olan bir kadındı. Bir yönden çekici ama ciddi ve sonrasında galaya gidecekmiş gibi, durum için fazla süslü görünüyordu. Leylak kokusu vardı üstünde ve topukları katın ahşap zeminini takırdatıyordu. Işıklar odayı dolduruyor;

uzun, alçak, dandik mobilyalara ve duvardaki köşeli, anonim sanat eserlerine çarpıyordu. Evet, bir ucuzluk, biraz da çakmalık vardı ama karavandakinden daha fazla yayılacak alan olduğu kesindi.

"Bayan Sibrian." dedi Billy.

"Bay Smith." dedi o da.

"Katın, en üst kat olacağını düşünmüştüm." dedi Billy.

Güven vermeyen bir biçimde gülümsedi. Bunu daha önce de duymuştu belki. Arkadaş canlısı olmaktan uzaktı, Billy onu gördüğü anda notunu verdiğini düşündü, ciddi bir alıcı olmadığını fark etmişti ki bu tamamen doğruydu. Buna rağmen rutini uyguladı; ona mekânın güzelliklerini anlatan kalın, capcanlı, kabartmalı bir broşür gösterdi, sonra da kendi anlattı, dairenin olumlu yanlarından bahsetti, mutfaktan oturma odasına oradan balkona "akış"tan, ses yalıtımının kalitesinden, bölgeden-kıyılar biraz karışıktı ama değişmekteydi- bir alışveriş merkezi planlanıyordu, şarap evleri açılıyordu, bir spor merkezi vardı ve tabii ki Platin Hat çok yakından geçecekti. Ama yürekten yapmıyordu.

"Etkilenmediğinizi görüyorum." dedi bir gücenme kast etmeksizin. "Sorun değil. Eğer istediğiniz gibi değilse, değildir. Beraber halledebiliriz. Tam olarak nasıl bir şey istiyorsunuz?"

Billy oyuna katılmanın işe yarayabileceğini düşündü.

"Sanırım daha fazlasını istiyorum... gerçekten endüstriyel bir şey."

"Öyle mi? Eski çelik değirmeninde yeni bir yapılanma var, yolun bir kaç kilometre yukarısında. Daha endüstriyeli olamaz. İsterseniz sizi şimdi oraya götürebilirim."

"Tamam ama benim arabamla gideceğiz. Yan koltuğu sevmiyorum."

Kahkaha attı kadın, şaka yaptığından emin olamayarak.

"Küçük bir korku diyelim." dedi. "Bana deli diyebilirsiniz. Diğer insanların arabasına binmeyi sevmiyorum. Hoş görün. Sizi geri bırakırım."

Onu hoş görmeye hazır görünüyordu. Belki de gülüşündendi ve ne olursa olsun muhtemel bir satış, muhtemel bir satıştı.

Katı kilitlerken Billy "Hep yalnız mı çalışırsınız?" dedi.

"Hemen hemen." dedi. "Simsarlar sürü hâlinde avlanmazlar."

"Olabileceklerden hiç endişelenmiyor musunuz?"

Dürüst, sorgular bir bakış attı.

"Ne olabileceğini düşünüyorsunuz?" dedi.

Billy ona gülümsemesini lütfetti bir kez daha.

"Her şey olabilir." dedi.

"Benimle flört mü ediyorsunuz, Bay Smith?"

"Tabii ki. Benim işim bu."

Asansörle aşağı indiler, otoparka çıktılar. Isabel Sibrian, Cadillac'ı kesti, etkilenmemişti. Tereddüt etti, kendi arabasına yarım bir adım attı.

"Ne?" dedi Billy. "Arabam size layık değil mi?"

"Ondan değil."

"O zaman gidiyoruz, değil mi?" dedi. "Bana güvenebilirsiniz. İyi bir adamım ben. Kendi işim, bir de kızım var."

"Şey, ben..."

Hevesli binmedi ama arabaya bindi. Billy, sürücü koltuğuna geçti, kapıyı kilitledi ama camları açık bıraktı: Leylak kokusun-

dan etkilenmeye başlamıştı. Arabayı çalıştırdı ve Isabel Sibrian çelik değirmeni yapılanmasını en ince detayına kadar tarif etti. Dinliyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Haklıydınız." dedi Billy sürerken. "Bence o daire fazla pahalı bir boktan fazlası değil."

"Öyle mi?"

"Evet ve bence sen de farkındasın."

"Hepimizin bir şekilde geçinmesi gerek."

"Çok doğru."

Bir süre sessizce ilerlediler. Yan camdan dışarı baktı. Mezarlığın, ateşten yanmış bir duvarın, yeni inşa edilmiş mega mağazaların yanından geçtiler. Artık onun tarifine göre gitmiyordu. Bir anda gerildi.

"Neden durmuyorsun." dedi, en sakin hâliyle. "Eğer ilgilenmiyorsan bırak da gideyim."

"İlgileniyorum. Ama daire için gelmedim. Dövmeler için geldim."

Kadının korkusu dalga gibi vurdu.

"Hangi dövmeler bunlar?" dedi abartılı, zorlama bir sakinlikle.

"Sırtındakiler."

İnkar mı edecek diye düşündü. Kendisinin, hatta Akim'in yanlış kadını bulduğunu bile düşündü. Ama hayır.

"Nereden biliyorsun onları?" dedi.

"Niye bilmeyeyim? Gizliyor musun sanki?"

"Bir çok insandan, evet. Ne biliyorsun?" diye buyurdu. Korku, özdeki merakını bastıramamıştı.

"Senden daha azını, orası kesin."

"Bunu bana kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır." dedi Billy. "Ama bilmek istiyor gibiyim. İstemiyor gibiyim de ama. Fark etmez pek, seni benden daha çok şey bilen birine götürmek için geldim ben."

"Gerçekten ödümü kopardığının farkındasın, değil mi şu an?"

"Öyle bir çabam yok ama ödünün kopup kopmaması çok fark yaratmaz şu an."

"Arabayı durdur. Arabayı durdur. Lütfen."

"Lütfen demen hoş ama işe yaramaz."

Elinin sinsice çantasına girip telefonunu tuttuğunu gördü.

"Bİliyor musun, o da pek işe yaramayacak." dedi Billy.

Bir saniye için arabayı durdurdu, elini kaptı, telefonu parmaklarından koparıp arabayı çalıştırmadan önce yan camdan dışarı fırlattı.

"Tekrar deneyelim." dedi. "Bana ne istediğini söyle. Para mı? Seks mi? Her konuda pazarlığa açığım."

"Bana hakaret etme." dedi Billy. "Ben lanet bir fırsatçı değilim. Senden para ya da seks istemiyorum, tamam mı? Sadece sessizce gelmeni istiyorum. Ve bak, eğer gerçekten kötü bir adam olsaydım oraya gelir, seni bayıltır arabaya getirirdim." Ona iyi dozajlanmış bir tiksinti ve küstahlıkla baktı, sonra eli tekrar çantasına girdi ve küçük, siyah, silindirik bir şey kaptı: Biber spreyi.

"Artık sinir bozucu oluyorsun ama." dedi Billy, sonra tekrar freni kökledi.

Öne savruldu, siyah saçları yüzünün etrafını şapka gibi sardı. Ona bir defa, düzgün ve sertçe vurdu ki durumun ciddiyetini anlasın, sonra biber gazını alıp yüzüne boca etti. Koltuğa geri düştü, kusacak gibi öksürüyordu, sonra emin olmak için bir kere daha patlattı. Neredeyse onu haklı çıkardığını düşünüyordu.

"Hareketlerine çekidüzen vermezsen geldiği yerde daha çok var." dedi kendi sesinden nefret ederek.

Öfkeyle inledi ve kendine çekidüzen verdi. Billy onu Wrobleski'nin tesisine bıraktı, para zarfını aldı; bu kez içinde ne kadar olduğuna bakmaya tenezzül dahi etmedi. Yine çoktu nasılsa, belki öncekinden de çok. Hak etmediğini biliyordu. Saatine baktı. Carla'yı okuldan almak için vakti vardı. Sahte leylak kokusuyla biber yangısını fark etmemesini umdu.

İyi gittiğini düşünüyordu. Carla bir şeyin kokusunu almamıştı ama sonra ön yolcu koltuğunun altından bir şey çıkardı: Kabartmalı bir emlak broşürü. Billy, fark etmemişti; Isabel Sibrian onu oraya koymuş olmalıydı, bunun kötü olduğunu biliyordu, bu tip şeylerin farkına varabiliyor olmalıydı. Carla sayfaları çevirdi ve hayranlıkla baktı.

"Vay canına, gerçekten sınıf atlıyoruz, ha." dedi.

"Oraya atlamıyoruz ama, bu kesin." dedi Billy.

"Öyle mi? Neden ki?"

Billy bir sürü farklı neden sayabilirdi, hepsi de akla yatkındı, ama hangisinin Carla'yı tatmin edeceğinden emin değildi.

"Emlakçıyı sevmedim." dedi sonunda.

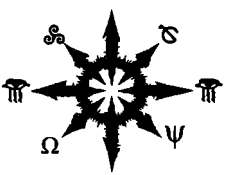
"Neden ki?"

"Öyle bir his işte."

"Ne oldu? Sana düzgün davranmadı mı? Yeterince saygı göstermedi mi?"

Billy keşke girmeseydim buralara diye düşündü. "Aynen, öyle bir şeyler."

"Görüyorsun ya baba." dedi Carla zafer kazanmış bir edayla "Takım elbise giyseydin..."

17

DUVARIN ÖTESİNDE

Sabah erkenden Marilyn bisikletine binip Cadillaclar, özellikle de belli bir tane Cadillac üzerine düşünerek şehir merkezinden uzağa sürdü. Farz edelim, diye sordu kendine, klasik bir metalik mavi Cadillac sürüyorsun, onun bakımını nerede yaptırırdın? İşini bilen birini isterdin. Ama arabanın yıkık dökük hâlini düşününce uzun süredir iyi bir bayilikte ya da tamirhanede bakımının yapılmadığı kesindi. Büyük ihtimalle varoşlarda ucuz, yarı kalpazan, toz toprak bir yere götürülüyordu. Muhtemelen arabanın içinin dışının bilindiği bir yerdi, hâliyle sahibinin ismini, telefon numarasını ve hatta belki de yaşadığı yeri de bilirlerdi. Eğer o yeri bulur da bir de tamirciyi bu bilgilerin hepsini ya da bazılarını ona vermeye ikna edebilirse, o zaman... Hımın, pek emin değildi, belki bu süreç içerisinde gözüne bir yumruk daha yerdi ama yine de eğer onu tekrar görürse çantasını geçirmemek için çok uğraşması gerecekti.

Kendine bir çeşit harita yapmıştı, aslında daha çok şema hâline getirilmiş bir liste;cüzdanı daha çok ve daha az boşaltacak tamirhanelerin isimlerinin ve adreslerinin lokasyonlarına ve ona göre alakalarına uygun olarak sınıflandırılmış hâli. Ne kadar fazla olduklarına çok, öldürücü derecede sapa yerlerde toplaşmalarına az şaşırmıştı;daha önce hiç gitmediği ve bir daha hiç gitmeyeceği yerler.

Buralar, endüstriyel parklardan, servis yollarından, otobana giriş ve çıkış rampalarından, kimyasal tesislerden ve atıklardan,

sac levhadan yapılma çökmüş kulübelerle mahvolmuş atık alanlarından oluşan cesur eski dünyaydı. Zak'in keşfetmeyi sevdiğini söylediği yerler buralar mıydı? Keşke ona bir kaç soru daha sormuş olsaydım dedi. Kendi bir de"Keşke onu da getirseydim" derken buldu. Onu da şaşırttı bu ve tek sebebi arabası olması değildi. Ama olacak iş değildi bu, gündüz mesaisi olan bir işi ve sorumluluk hissi vardı. İkincisinin zamanla azaltılabileceğini düşündüyse de şimdilik tek başınaydı.

Yeterince olumlu başladı her şey; kire, pasa ve asfalta bulanmış bir sürü çalışkan adamla tanıştı. İyi insanlara benziyorlardı ama soru sormaya başladığı anda hepsi aynı somurtkan ve ağzı sıkı adama dönüştüler. Çıktısını aldığı Cadillac ve yıpranmış deri ceketli adam fotoğrafını göstermek de kalplerini yumuşatmadı.

Bir iki tanesi neden bilmek istediğini öğrenmek istedi. Bir kaç defa yalanla şansını denedi: Resimdeki adam bulması gereken eski bir arkadaşmış(Ama adamın adını bilmediği ortaya çıktığında bu hikâye tepetaklak oldu tabii) ya da ondan Cadillac'ı satın almak istiyor mu ya da yanlışlıkla park hâlindeyken arabayı çizmiş de hasarı karşılamak istiyormuş. Karşılığında eline geçen suratsız bir inanmamaydı. Herkes hiçbir şey bilmediğini söyledi ve ona doğruyu söylemek için hiçbir sebepleri olmasa da gerçekten yalan söylemiyor olduklarından şüphe etti. Gözündeki morluk ise kesinlikle yardımcı olmuyordu. Kapatıcıyla gizlemeye çalıştı ama biraz biraz tehlikeli bölgelerde bisiklet sürerken makyajın akmamasını sağlamak pek zordu.

Gün aktı, kendini tüketti, ama Marilyn pedalları çevirirken enerjik ve adanmış görünmeye çalışsa da, nihayetinde şov yap-

manın kime faydası olduğunu bilmediğini fark etti. Plan patlamıştı: Daha bakacak çok tamirhane vardı ama uzak ihtimallerdi ve kilometrelerce ötedelerdi ve şimdiye kadar kapatmış olabilirlerdi. Zaten bacakları ve poposu ağrıyordu, bu kadarı yeterdi.

Sonra, tam şehre geri dönerken bir başka tamirhane gördü, listesindekilerden biri değildi. Mora boyalı bir betondan küp, önde iki tane metal kepenk var; biri sonuna kadar açık, diğeri sıkıca kapalı. Binanın üstünde bir isim yoktu ama yan duvarda acemice çizili, cafcaflı bir duvar resmi vardı, kapkara geniş bir yol kumul tepeciklerinin içinde kayboluyordu. O yol üzerinde klasik, çizgi film tarzı Cadillaclar vardı.

Frenleri kökledi, bisikleti park etti ve daha yakından bakmaya gitti. Tamirhanenin içinde biri yaşlı biri daha genç iki adam olduğunu fark etti. Yaşlı olan dirseklerine kadar bir pikapın içine dalmıştı. Daha genç olan abartılı bir dikkatle yerleri süpürüyordu. İçerde gürültüyle çalan radyoyu duyuyordu, dini bir kanal açıktı ve radyodaki ses lütuf ve günahlardan arınmayla ilgili atıp tutuyordu.

Durdu ve baktı, duvar resminin Carlos diye imzalandığını gördü ve çok geçmeden elinde süpürge olan adam, bir çocuktu aslında, onunla konuşmaya geldi. Kocaman, ahmak bir gülümsemesi vardı; gün boyunca pek gülümseme görmemişti.

"Ben yaptım onu." dedi, duvar resmine biraz fazla bir hevesle işaret ederek.

"Carlos'sun sen."

Hem şaşkın hem de son derece gururlu görünüyordu.

"Evet benim. Babamın adı da Carlos ama resmi yapan benim. Siz nereden bildiniz?"

"Ünün gittikçe yayılıyor." dedi Marilyn, onu alaya alıyormuş gibi görünmemeyi umarak.

Bunu bir düşündü. "Evet." dedi. "Evet, ünüm gittikçe yayılıyor, evet, evet."

Şimdi de yaşlı adam tamirhaneden çıktı.

"Hey, Carlos, süpürme işi nasıl gidiyor?"

"Çok iyi." dedi genç Carlos ve itaatle elindeki işe geri döndü.

Büyük Carlos pek tehditkâr olmayan bir Latindi; kısa boylu, toplu, parlak gür saçlı, üst dudağında ince bir sıra bıyığı ve yağ sıyrılmış kolunda Meryem Ana dövmesi olan bir adam. Marilyn'e baktı, bisikletine baktı ve "Evet?" dedi.

"Sadece oğlunuzun resmine hayranlıkla bakıyordum."

"Oğlanı beladan uzak tutuyor. Çoğu zaman."

"Cadillac mı uzmanlık alanınız?"

"Oğlan seviyor onları. Ben, kim ne getirirse onun uzmanıyım."

Hayranlıkla duvar resmini süzmeye devam etti ve "Eski bir Caddilac'ı olan bir sevgilim vardı bir zamanlar." dediğinde sesinin yeterince sıradan çıktığını umdu.

"Ne tür?"

"Ha." dedi kurnazca "Bu tip şeylerin yıllarıyla modellerini hiç bilmem ben. Ama bir fotoğrafı var."

Çantasına dalıp metalik mavi Cadillac ve sahibinin fotoğrafını çıkardı. Yaşlı Carlos'a gösterdi ama biraz fazla çabuk kaldırdı kafasını, ya da ona öyle geldi.

"1981 Seville." dedi. "En iyi yıllarından sayılmaz. Sizinki The Eldorado."

"Eminim haklısınızdır."

"Eski erkek arkadaşının fotoğrafını hep yanında mı taşırsın?"

"O kadar da eski sayılmaz. Onu gerçekten görmem gerek aslında. Eğer Cadillac sizin uzmanlık alanınızsa, arabasını buraya getiriyor olabilir diye düşünmüştüm. Uzak bir ihtimal, farkındayım."

"Bence de."

Adam hâlâ pek umursar görünmüyordu ama şansını denemeye karar verdi. Oğluna karşı iyiydi, dini bir yanı da vardı. Karnına dokundu.

"Yakında belli olacak."

Bu adamın merakını birazcık uyandırdı, belki sempatisini de. Yüzünü çevirdi ki mor gözüne iyice bakabilsin.

"Seni yeni mi terk etti?"

"Ortadan kayboldu. Nerede olduğunu dahi bilmiyorum."

Küçük Carlos, ikisinin dikildiği yere yakın yerleri süpürmek için bir bahane bulmuştu. Marilyn'in tuttuğu resme bakmak için kafasını eğdi.

"Hey." dedi. "Billy Moore bu."

Babasının yüzü buruştu ve daha aşina bir rıza ifadesi almadan önce kısacık bir kızgınlık ateşi geçti yüzünden.

"Bir dakika içeri gelsen iyi olur." dedi Marilyn'e .

Tamirhaneye girdiler. İçerisi sıcaktı ve benzin kadar, patates kızartması da kokuyordu. Endüstriyel boyutta bir bataklık soğutucusu havayı değiştirmeye kâfi değildi. Radio istasyo-

nunda şimdi koro müzikleri çalıyordu. Marilyn, duvardaki jant kapaklarına baktı, bazılarında kurşun delikleri vardı ve hemen yanlarında bir yarış arabasının üzerine serilmiş bir kızın olduğu pin-up takvimiyle Papa'nın resmi vardı.

"Olay nedir?" diye sordu büyük Carlos.

"Billy ortadan kayboldu." dedi ismi kaptığı gibi. "Telefonuna bakmıyor. Hep sık sık taşınırdı zaten. Şimdi de nerede olduğunu bilmiyorum. Sizin bildiğinizi umuyordum."

"Hamile olmak hakkında yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Hayır." dedi alıngan bir sesle. "Böyle bir şey hakkında yalan söylemenin düşüncesi bile korkunç olurdu."

"Evet, öyle olurdu."

Ona, İncil'e el bastırmayacağını umdu.

"Bak." dedi. "Adamı pek tanımıyorum. Arabasını buraya getirir, hepsi bu. Arabasını tanırım, onu değil. Sıkıntılarını duyduğuma üzüldüm ama bence bu Billy Moore denen adamın ortada olmaması senin kârına."

"Bana en yeni ev adresini veremez misiniz? Ya da çalıştığı yerin?"

"Elimde hiçbir şey yok. Tüm işleri kayıt dışı yaptım. Fatura yok, satış vergisi yok. Elimde hiçbir adres yok, hiçbir şey."

Ki bu anda küçük Carlos tamirhaneye yanaştı, dışarıda kalmak istemedi. Hem verecek bazı önemli haberleri vardı.

"Nerede yaşadığından emin değilim." dedi oğlan. "Ama arabasını nereye park ettiğini biliyorum."

"Sen ciddi misin, Carlos?" dedi baba.

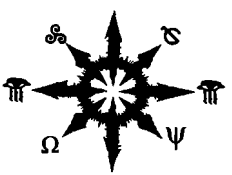
"Elbette."

"Gerçekten emin misin?"

"Yemin ederim."

"Hope ve Onuncu sokağın köşesindeki yepyeni otoparka."

Büyük Carlos, oğlunun genelde yalan söylemediğini anlatan bir bakış attı Marilyn'e ve açtığı ellerini ona doğru kaldırdı. Onu kutsuyor da olabilirdi, ellerinde işten arta kalan pisliği temizlemek istediğini söylüyor da.

18

ATIŞ

"Yüksek bir yere getirdin beni." dedi Wrobleski. "Yine."

"Kötü bir şey mi bu?" diye sordu Ray McKinley.

Yirmi bir kat yüksekte, Çin mahallesinin kenarında, tenha bir gece golfü alanındaki bir çatı katındalardı. Üç tarafta çatının korkulukları delikli yelkenler gibi yükselen ve dalgalanan yeşil örgüleri destekliyordu. Spot ışıkları çok yükseklerden aşağı inerken hafifliyor, karanlığı dumanlandırıp onu beyaz, kadife bir alevle çevreliyordu. "Golften nefret ediyorum." dedi Wrobleski. "Oynayan insanlardan, izleyen insanlardan, onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum."

En yakınında golf oynayanlara baktı, Asyalı genç bir çift, üç delik ötede topları fileye doğru gelişine sallıyorlardı. Ne dediğini duyamayacak kadar uzaktalardı. Buna üzüldü.

"Belki zamanla içinde sevgisi yeşeriverir." dedi McKinley.

"Eğer zamanla içimde bir şeyler yeşerirse, baltayla keserim."

McKinley yalandan güldü. Wrobleski gülmedi.

"Sen at. Ben izleyeceğim." dedi Wrobleski.

Delikler otomatikti. Toplar yerden, atıcının ayağının yanına geliyordu ve Mckinley'nin önünde de bir tane beliriverdi. Odaklandı, topa hedef aldı, poposunu abartılı biçimde salladı,

sopayı kaldırdı, salladı ve topu çabasızca, dümdüz, tertemiz, uzaktan ve çok yükseğe de olsa, attı. Buna rağmen pek memnun görünüyordu.

"Gayrimenkul alıyormuşsun." dedi.

"Bu bir sır değil. Kolay para bence. Sen de emlak alıp satıyorsun. Düşünüyorum da, ne kadar zor olabilir ki?"

Mckinley tuzağa düşmedi. "Belki de senin şu tesisi satma zamanı gelmiştir. Egzantrik, lüks bir apartmana dönüştürürsün."

"Hayır."

"Çok fazla anı, değil mi?" dedi Ray sırıtarak. "Baksana, sen iyi misin? Sorun ne? Para mevzuları mı? Kadın mevzuları mı? Her neyse, bana anlatabilirsin."

"Hayır, anlatamam. Ve anlatmak istemiyorum."

"Tamam o zaman, manzaranın tadını çıkart öyleyse." dedi Ray Mckinley. "Burayı sevdim. Şehrin yarısını görebiliyorsun. Sen sevmedin mi?"

"Örgüler, ışıklar ve golf oynayan salaklar olmasa daha çok severdim."

"Görmezden geleceksin artık." dedi Ray McKinley. "Ben öyle yapıyorum. Onların ötesine bakıyorum. İhtimaller görüyorum."

"Evet Ray, baktıklarının kralısın zaten."

"Pislik yapmanın alemi yok şimdi."

"Ama doğru." dedi Wrobleski pislik yapmaya devam ederek. "Telstar Otelinin kulesi görülüyor buradan değil mi? Hâlâ orada hissen var mı?"

"Olduğunu biliyorsun. Yoksa bunları söylemezdin."

"Belediye başkanının da işleri iyiye gidiyormuş."

"Planlar hep değişir."

Şehrin öte yanına, terk edilmiş Telstar'ın solgun durağanlığına baktılar. Pencere çerçevelerinde rastgele serpilmiş bir iki ışık vardı,kondular. Ray bir başka top fırlattı, daha sert, daha düz, daha yüksek.

"Sakın..." dedi Wrobleski "Sakın bana sadece konuşmak istediğini söyleme."

"O kadar mı kötü bu?"

"Daha önce yaptık bu konuşmayı." dedi Wrobleski, "Benden yapmayacağımı söylediğim bir işi yapmamı isteyeceksin."

"Bence fikrini değiştirebiliyor olman gerek."

"İş var, iş var. Bu bildiğin intihar."

"Ne? Korkuyor musun? Eski Wrobleski bu kadar çabuk korkmazdı."

"Korkmakta ne var ki?" dedi Wrobleski. "Sadece aptallar korkmaz. Hem belediye başkanını sadece kendi iş anlaşmalarını engelliyor diye temizleyemezsin."

"Ha, bence yapabilirim." dedi MckKinley. "Başkan gider. Zavallı restorasyon planı çöker. Telstar yıkılır. Ben de köşeyi dönerim."

"Ben de öldürme işini yaparım."

"Tabii ki. İşin bu, öyle değil mi?"

Wrobleski cevap vermedi ama inkar da etmedi.

"Bak." dedi McKinley. "Zevk al demiyorum. Ama başka bir yol da göremiyorum. Onunla anlaşmayı denedin. Rüşvet ver-

meyi denedim. Diğer adamı öldürmeni istediğimde, yapmıştın. Bu onun dikkatini çekmeliydi, kendi durumunu yeniden değerlendirmeliydi. Ama olmadı. E, ben ne yapayım?"

Siyah beyaz, böceğimsi bir haber helikopteri kafalarının hemen üzerinden yardırdı. Yolcu koltuğunda bir adam vardı, sarkmış hâlde onları videoya çekiyordu. Mckinley baş parmağıyla işaret parmağını kaldırıp ateş eder gibi yaptı.

"Başkanın da adamları var." dedi Wrobleski. "Hiç yalnız gezmiyor. Silahlı korumaları var. Yirmi dört saat kameralar üzerinde geziyor."

"Ne olacak?" diye sordu Ray. "Doğru yolu bulmaya mı çalışıyorsun Wrobleski?"

"Hayır."

"Ya da belki kadınlar hakkında hassassındır."

Wrobleski cevap vermedi.

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi? Ne kadar da beyefendi bir suikastçisin."

Sonunda Wrobleski, Mckinley'nin onun için kiraladığı sopalardan birini aldı. Balta gibi tutuyordu. Mckinley önünde yeni beliren topa nişan aldı. Salladı; top hızla,dümdüz ve alçaktan uçtu bu defa.

"Başkandan kurtulmak için neden diğer kiralık katillerinden birisiyle anlaşmıyorsun?"

"Güvenebileceğim tek katil sensin." dedi Ray. "Temiz olsun istiyorum. Aile içinde halledelim."

"Kendin de yapabilirsin."

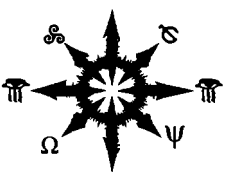
"Ne olduğumu sanıyorsun?"

"Ne olduğunu biliyorum." dedi Wrobleski.

"Emin misin?"

Wrobleski sonunda delikte yerini almıştı. Bir top duruyordu. Kendini bir toparladı ve örgüyü parçalamak; topu şehrin öte yanına, kenar mahallelerine ve onların ötesindeki kahverengi topraklara yollamak istiyormuşçasına çok sert bir atış yaptı. Top şiddetle ve acımasızca sağa uçtu, üç delik ötedeki Asyalı adamda patladı: Sağ kaval kemiğinden, temiz ve sert vurdu. Ateş edilmiş gibi yere düştü. Wrobleski oraya doğru yürüdü, tepesinde dikildi ve en derin olmayan özürlerini sundu.

"Başını aşağıda, dirseklerini de içeride tutacaksın." dedi McKinley laf olsun diye.

19

MARILYN’IN DONANIMLARI

Marilyn Driscoll adımında bir esneklikle, hatta sekerek Utopiates'e süzüldü. Zak, bunun iyiye işaret olup olmadığını merak etti; en azından mekânın artık onu ürpertmediğine işaretti. "Gözün o kadar da kötü görünmüyor." dedi Zak,-muhabbet açmak için.

"Öyle mi dersin?" dedi Marilyn. "Makyaj yokken daha az mor ve sarı kenarlı gibi duruyor. Sanırım bu iyiye işaret."

"Ee, dövme sanatçın nasıldı?"

"Dövme sanatçım bana aktarmaya niyetli olduğundan daha fazla bilgiye sahip huysuz bir yaşlı kadındı. Özellikle pusula gülleri hakkında."

"Sana pusula gülleri hakkında daha fazla şey anlatabilirim istersen."

"Üzgünüm Zak, o tip bir bilgiden bahsetmiyorum."

Zak, tekrar açıklanamaz ani bir acı hissetti.

"Kağıt üzerindeki haritaların neslinin tükenmekte olduğundan hiç endişelendiğin oluyor mu Zak?"

"Kağıt üzerindeki haritaların neslinin tükenmekte olduğunu biliyorum ama bu beni endişelendirmiyor."

"Peki o zaman bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Marilyn, bilgisayarını açtı ve ekranda şehrin ortasında sa-

bit kırmızı bir ışığın yanıp söndüğü bir bilgisayar ürünü harita vardı.

"Bu ne?"diye sordu zak.

"Billy Moore'un arabası." dedi Marilyn.

"Billy Moore?"

"Cadillac'lı arkadaş."

"Adını biliyorsun?"

"Evet, arabasını nereye park ettiğini de, Hope ve Onuncu sokağın köşesinde yeni açılan bir otoparka."

"Bu gerekli mi?" dedi Zak.

"Evet. Kızıyla birlikte, oradaki bir karavanda yaşadığını da biliyorum. Onları gördüm. Gittiği bazı yerleri de biliyorum. Çok uzağa değil, en azından şimdilik, ama çok uzun zaman olmadı takibe başlayalı."

"Nasıl bir takip?"

"Taşınabilir takip cihazıyla. Ekrandaki haritada yanıp sönen o. Arabanın altına yapıştırıyorsun, bir filo dolusu kamyonun ya da gezgin satıcın varsa mesela; bu sayede aylaklık etmediklerinden, hız yapmadıklarından ya da gitmemeleri gereken bir yere gitmediklerinden emin olabiliyorsun. İffetsiz bir karın olsaydı onu takip etmek için de kullanabilirdin."

"Çok teknolojik duruyor."

"Amazon'da yetmiş beş dolar. Bir kutu sigaradan daha pahalı değil. Otuz gün pil ömrü var. Kabında "Sert dış koşullar için uygundur" diyor.

Zak, kağıt üzerindeki haritaların neslinin tükenmesiyle ilgili bir yanılgının içerisinde değildiyse de, yeni gelişmelerden bu kadar uzak olduğunun da farkında değildi.

"Şimdiye kadar..." dedi Marilyn, "Adamımız her gün oto-

parktan çıkıp bir okula gitti, tahminen kızının okulu. Önceki gün de terzideydi."

"Onu takip mi ediyorsun?"

"Sadece ekrandan. Ve işin aslı şu ki: Bu şekilde öğrenebileceğin şeylerin de bir sınırı var Zak."

"Kağıt üzerinde bir harita mı istiyorsun?"

"Hayır, onu gerçekten takip etmemizi istiyorum."

"Bizim mi?"

"Evet. Korkak görünmek istemiyorum Zak ama benimle gelmeni istiyorum. Ne kadar kalabalık o kadar iyi."

"İki pek kalabalık sayılmaz."

"Onunla yalnız karşılaşmak istemiyorum."

"Ben de onunla 'karşılaşmak' istemiyorum."

"Hadi ama Zak, şehir keşfi yapacağız işte."

"Aa, tamam o zaman."

"Senin partnerim olmanı istiyorum." dedi Marilyn, "Koca, kahverengi bir pikapı olan bir partner."

"Sonra onu nereye takip edeceğiz?"

"Nereye giderse. Belki de o kadını tuttuğu yere. Mağazayı biraz erken kapatman gerekebilir."

"Senin için yaparım." dedi Zak. Bunun ne kadar büyük bir adım olduğunu fark ettiğini umdu.

20

BILLY MOORE'UN SONRAKİ İŞİ

Üçüncü bir telefon.

"Adına Chanterelle diyen bir kadın." dedi Akim uyuşuk uyuşuk. "Dansçı, striptizci, öyle bir şey. Hakiki Beyefendiler Kulubü'nde gece vardiyasında çalışıyor. Hiç duydun mu?"

"Bulurum." dedi Billy.

"Orada işi bitince, şehrin diğer yanındaki başka bir kulübe gitmesi gerek: Oracle. İçeri girip Oracle'ın gönderdiği bir şoför olduğunu söyleyeceksin."

"Bana inanacak mı?"

"İkna edeceksin kadını, sonrası da bildiğin iş."

"Peki ya asıl şoför? O gelmeyecek mi?"

"Güven bana, gelmeyecek."

"Biliyor musun, Akim, sana bir sorum daha var."

"Gerçekten mi?"

"Evet." dedi Billy. "Bak, Wrobleski'nin kadınları toplamak için fazla haşmetli olduğunu biliyorum, hadi senin tarzın olmadığına da inandım diyelim, ama bu kadınları ve nerelerde takıldıklarını nasıl oluyor da biliyorsun?"

"Çünkü benim işim bu."

"İlginç bir iş, değil mi?"

Billy'nin çok bir beklentisi yoktu ama Akim'de, onun çenesini düşüren bir küstahlık ve kibir vardı.

"Takip ediyorum onları."

"Ne zamandan beri?"

"Yeterince uzun süredir."

"Dövmelerinden önce mi başladın sonra mı?"

"Dövmelenmeden önce ilgi alanımda değillerdi."

"Şimdi ilgi alanındalar mı?"

"Öyle olduğunu söyledim."

"Bilgi güçtür, değil mi?"

"Bay Wrobleski öyle diyor. Ama bazı insanlar da cehaletin mutluluk olduğunu söylüyor."

"Ben mutluluk peşimde değilim." dedi Billy. "Sadece bir soru daha. Neden onları takip ediyorsun?"

"Çünkü bir gün işe yarayacağını biliyordum. Ve yaradı, yaramadı mı?"

"İşe yarayacağını mı? Kimin işine?"

"Bay Wrobeski'nin tabii ki. Ya kimin olacak?"

Billy Moore, en son ne zaman gerçek bir beyefendiye denk geldiğini hatırlamıyordu ama şimdi gittiği kulüpte de onlardan biriyle karşılaşmayacağından emindi. Terk edilmiş helikopter pistinin yamacında, bir kereste deposuyla pompa istasyonunun arasına sıkıştırılmış alçak bir beton binanın içindeydi. Kulübün girişinde, üst tarafta yanıp sönen neon ışıklar ve içerideki dansçılarla alakası olmayan bir mankenin reklam panosu büyüklüğünde bir fotoğrafı vardı.

Carla'nın tarif ettiği ve seçtiği yeni takımını giymişti: Yer yer ateş kırmızısı ve parlayan fil grisi. İyi göründüğünü bili-

yordu, muhtemelen bu yer için fazla iyi. Parasını ödedi, kulübe girdi, anca Tweedledum ve Tweedledee kadar korkutucu görünen bir kaç fedaiyi geçip bara yerleşti. Mekân, gölge ve alacalı ışıklar kuyusu gibiydi;ancak çeyreğine kadar doluydu, müşteriler mavi ve beyaz yakalılar harmanıydı ve çoğu düzgün bekâr erkeklerdi ama bir iki tanesi eşleriyle gelmişti, Billy buna pek anlam veremedi.

Billy, adı Chantarelle olmayan yarım düzine dansçıyı izledi. Hiçbiri çirkin değildi ve birkaçı gerçekten dans edebiliyordu. Bir tanesi şehvet dolu ama nedense mahcup gibiydi, bir diğeriyse -zayıf, pırasa saçlı, koca ağızlıydı- çabasız bir özgüvenle insanları selamlıyordu. Kulüpteki her adamın annesi olabilecek kadar yaşı görünen bir kızıl da onları ya gerçekten ya da yalancıktan merhamet için yalvartıyordu.

Billy tüm dansçıların öyle ya da böyle bir dövmesi olduğunu gördü. Tinker Bell, maça ası, tüm kolu kaplayan koi balığı ya da kiraz çiçeği, hatta biri bacaklarının arkasını olduğu gibi dikişli çorapla kaplatmıştı; ama aradığı

-Wrobleski'nin aradığı- dövmeler bunlar değildi. Sonra gösteriyi sunan pompadour saçlı,uzun favorili, uyumsuz tonlardaki siyahlara bürünmüş, 50'lerden fırlamış gibi duran tombul adam sıradakini ilan etti: Chanterelle.

Onu öyle övdü ki Gypsy Rose Lee gelecek sanırdınız ama Chanterelle'in Gypsy Rose Lee'yle alakası yoktu. Fütüristik bir silahlı soyguncu kılığında kasılarak yürüyerek sahneye çıktı: Altın rengi uzun çizmeler, kılıfından çıkmamış ışın tabancaları ve iri, esmer, doğal göğüslerini gösteren, önden alabildiğine açık uzay rozetli bol bir yelek. Kayıtsız bir kendine güvenle sah-

neyi dolaştı, vücudu dolgun ve olgundu, yağlanmış cildi ışıklar altında parıldıyordu. Sorun yüzündeydi. Bu kadar gergin olmasa, hatları bu kadar düşmanca bir küçümsemeye sabitlenmese çekici olabilirdi, yüzüne bakacak erkeklere meydan okuyordu sanki. Çok azı yapabildi, Billy bile yapamadı; şimdilik dikkat çekmemeye çalışıyordu. Sadece yeleği dönüp savruldukça bir kaç defa sırtına bakabildi ama bu ona yetmişti. Dövmeleri sergiliyor denemezdi ama eğer onları gerçekten gizlemek isteseydi başka bir kıyafet seçerdi.

Billy Moore birisinin ona bakıp bakmadığını anlamak için barın etrafını bir kolaçan etti. Wrobleski'nin görülmesiyle ilgili endişesini ciddiye alıyordu ama bir kadını striptiz kulübünden alırken ne kadar görünmez olabilirdiniz ki? Sizi görme ihtimali olan herkese de dayak atamazdınız, değil mi?

Chanterelle'in üç şarkı boyunca dans edişini izledi. Bir ara çizmesinin tabanı ön sıradaki bir adamın yüzüne bastırdı: Adamın hoşuna gitmiş gibiydi. Işın tabancalarını okşayıp yaladı, son şarkıda da -Ghost Riders in the Sky-ateşleyip her tarafına krema ya da yoğurt gibi bir şey püskürttü. Son alkış, heyecanlıdan ziyade nazikti.

Omuz silkmeye çok benzeyen bir selam verdi, parasını aldı ve sahneden indi. Giyinme odası kulübün öbür tarafındaydı, bu yüzden seyircilerin arasından geçti. Yoğun bir gecede heyecanlı bir yolculuk olurdu bu ama bu akşam boş zemini uğraşsızca aştı, Billy de yanında bitti. Ona siktirip gitmesini söyleyecek gibi baktı ama bunu yapamadan Billy gülümseyip "Merhaba Chanterelle, Oracle'dan geliyorum, seni götürmek için geldim."

Onu baştan aşağı süzdü. Striptizcileri bir işten diğerine götü-

recek adamlardan olduğuna şüpheliydi Billy ama bunun, yararına olduğunu düşündü. Belki de takımından etkilenmişti.

"Her zamanki adam değilsin." dedi.

"Bugünlerde güvenilir çalışan bulmak çok zor."

Ona şüpheyle baktı sonra da omuz silkti. Hepsi aynı şofördü işte. Giyinme odasına onunla beraber gitti ve kısa bir süre dışarıda bekledi. Günlük kıyafetler giymeye uğraşmadı, sadece kendini şöyle bir temizleyip çantasını aldı ve kıyafetini gizlemek için uzun çakma kürk mantosunu giydi. Otoparka gittiler, orada Cadillac'a kayıtsızca bir baktı. Arabanın arkasına geçmeye yeltendi ama Billy müsaade etmedi.

"Benimle önde otursanıza." dedi. "Daha arkadaşça olur."

"Ben senin arkadaşın değilim."

"Düşman olmamız için de bir sebep yok ama."

Yanına geçti ama hâlâ ondan arkadaşlık namına hiçbir şey yoktu. Ölüm sessizliğinin ortasında Billy, "Sırtınızda dövmeler var." dediğinde bir süredir yoldalardı.

"Pek gözlemcisin."

"Neden onları tamamen göstermiyorsunuz?"

"Çünkü bok gibiler."

"O zaman neden tamamen kapatmıyorsunuz?"

"Evet evet, çelişkiler silsilesiyim."

Billy öyle kolay vazgeçmeyecekti.

"Harita dövmesi gibi duruyordu." dedi.

"Öyle mi?"

"Öyle mi, değil mi?"

"Çok soru soruyorsun şoför." Sonra "Bir dakika, Oracle'a buradan gidilmiyor ki?"

"Tabii ki buradan gidiliyor." dedi Billy. "Sizi manzaralı yoldan götürüyorum."

"Eğer kaybolduysan söyle de bilelim. Erkeklik yapma."

"Haritaya mı ihtiyacım var dersiniz?"

Duyması gerekeni duymuştu. "Durdur şu salak arabayı."

"Pek niyetim yok." dedi Billy.

Alabildiğine acımasız bir tokat attı sağ yanağına ama arabanın imkanları en iyi vuruşunu yapmasını engelliyordu. Billy frenlere abandı, arabayı dan diye durdurdu ve striptizciyi sağ eliyle boynundan yakaladı. Koltuğunda dikleşip kafasını yan cama geçirdi.

"Kadınlara vurmakla ilgili bir sıkıntım olmadığını söyleyeyim." dedi "Ve eğer bunu tekrar yaparsan, kafanı camda parçalarım."

Ona inanmış görünüyordu. Bir süre daha derin bir sessizlikte oturdular, ama kadın fazla dayanamadı.

"Peki beni nereye götürüyorsun pislik?" diye sordu sonunda.

"Seni Wrobleski diye bir adama götürüyorum."

"Wrobleski diye birini tanımıyorum."

"Öyle bir şey demedim."

"Ne istiyor, özel bir gösteri mi?"

"Belki."

"E, sen kimsin, pezevengi mi?"

"Ben sadece parasını aldığı işi yapan bir adamın."

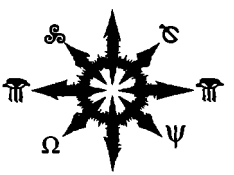
"Ha o zaman onun orospususun."

"Gerçekten kafan çok pis şeylere çalışıyor senin, değil mi? Para ödenmesi senin işin için yeterli bir sebep değil mi?"

"Açtırma ağzımı." dedi. "Neyi, niçin yaptığımı bildiğini de sanma sakın."

"Doğrudur." dedi Billy.

Onun da geçmişinde savunamayacağı ya da açıklayamayacağı şeyler yaptığı olmuştu, hem niye uğraşsın ki? Oluyor böyle şeyler, sonra da daha fazlası oluyor. Hızla ve dikkatsizce sürdü. Olsun bitsin istiyordu. Onları takip eden kahverengi pikapı fark etmemişti bile.

21

ALIŞILMADIK TAKİPLER

"Araba mı kovalıyoruz?" diye sordu Zak. "Bir araba kovalamacasının içinde olduğuma inanamıyorum."

"Hayır." dedi Marilyn. "Kovalamadan çok, takip bence."

Aslında ikisi de ne olduğunu bilmiyordu. Zak, arabayı sürerken destek için direksiyona dayandı ve kafası, kocaman ön camdan dışarı değil de posta kutusunun içine doğru bakıyormuş gibi öne uzandı. Marilyn, yanında koltuğa çöktü, ciddiyetini ve kararlılığını korumaya çalışmasına rağmen suratına yerleşen zevk sırıtışına engel olamadı. Bu, tahmin edip edeceğinden çok daha iyiydi.

En fazla Billy Moore'un onları dövmeli evsiz kadını götürdüğü yere yönlendireceğini düşünmüştü. Ama daha şimdiden iş bundan çok daha farklı yerlere gitmişti. Önce onları bir striptiz kulübüne götürmüş (kahretsin ki içeri girememişlerdi, ama o zaman Billy Moore onları tanırdı), sonra bir başka kadını almıştı, şimdi de bir şeyin netleşeceği; bir şeyin, hatta bir çok şeyin ortaya çıkacağı bir yere gidiyorlardı, Marilyn bundan emindi.

Kuzeye doğru gidiyorlardı; eski, artık kullanılmayan spor sahasını ve Zak'in bu aralar içine girip keşfe çıkmaya kendi kendine söz verdiği çürümekteki emaye fabrikasını geçtiler, ama çoğunlukla keşfedilmemiş topraklardalardı. Şimdilik bir başkasının izini takip etmenin, doğrudan sorumluluğu üstlen-

miş olmamanın getirdiği enteresan bir rahatlık vardı. Arabayı sürerken Zak, arabayla birini takip etmenin düşündüğünüzden daha az yetenek gerektirdiğini fark etti.

Sonunda tren istasyonuyla katı atık sahasına bakan bir yere gelmişlerdi. Trafik yoğun değildi; Cadillac ve pikap yoldaki bir kaç arabadan ikisiydi. Sonra Zak, yolun ilerisinde birbirine bağlı bir binalar yığını gördü; yüksekti ve çatısında bir kaç afilli mimari eklemelerle yolun gerisine yerleşmişti. Cadillac yavaşlamaya başladı. Yolun sonu gelmiş gibiydi. Cadillac yaklaşınca açılan kapıda cılız bir adam belirdi ve Billy Moore içeri girdi. Zak, sabit bir hızda sürmeye devam etti; göze çarpmayacak kadar hızlı, içeriye göz atabilecekleri kadar da uzun vakitleri olduğunu umdu: Birbiriyle birkaç alakasız adam avluda bekliyordu.

Zak biraz daha sürdü; tesise çok yaklaşmadan duvarlarının yüksekliğini, pencerelerdeki parmaklıkları, geçilebilirliğini,GİRİŞ YASAK ve SİLAHLI MÜDAHALE uyarılarını yokladı. Yıldırılmış gibi hissetmemeye çalıştı. Yeterince uzaklaştıklarında bir U dönüşü yaptı; pikapın yüzü tesise dönüktü artık, sonra da yoldan çıkıp güvenlik şeridine çekti. Tünel girişinin gölgesinde, birkaç bozuk çöp kamyonunun arasında ne tesisi görebilecekleri ne de oradan görülebilecekleri bir yerde durdu. Arabanın farlarını ve motorunu kapattı ve Marilyn'le beraber neyi beklediklerini bilmeden oturup beklediler.

"Burasının Billy Moore'a ait olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Zak, bir şey söylemiş olmak için.

"Bence öyle değil." dedi Marilyn. "Otoparktaki karavanda yaşayan adamların genelde ikinci bir evleri olmaz."

"Her kime aitse, güzel bir Yalnızlık Kalesi. Süpermen'e referans veriyorum."

"Sağol, Zak."

"Peki sence burada neler oluyor?" diye sordu, şüphesiz ki aptal bir soruydu. "Kim bilir? Seks, uyuşturucu, kartografi?"

Zaman geçti, ama isteksizce. Zak, radyoyu açmayı düşündü ama dangalakça olurdu.

"Biliyor musun?" dedi "Bu duvarlardan tırmanıp içeri girerim ben."

"Öyle mi diyorsun?" dedi Marilyn şüpheyle.

"İşim bu benim, işim dışındaki işim yani. Bildiğimiz 'ajan'lardan ya da parkur sporcularından değilim ama şehir keşfi yapıyorsan neredeyse her zaman aşılması gereken bir duvar ya da çit çıkar karşına."

"Zor bir tırmanış olurdu." dedi Marilyn.

"Yapamaz mıyım sanıyorsun?"

"Yapacağından eminim." dedi ama sesi hiç de emin çıkmamıştı.

"Yapayım mı?"

"Biraz bekleyelim." dedi Marilyn.

Biraz beklediler. Hiçbir şey olmamaya devam etti. Zak, gittikçe sabırsızlanmaya başlamıştı. Ve gittikçe cesaret topluyordu. Uzanıp Marilyn'in elini tutu. Kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin arkasından gözleri şaşkınlıkla belerdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye buyurdu Marilyn.

"Sevgi gösteriyorum." dedi.

"Sence de arabada oturup el ele tutuşmak biraz... Ergence değil mi?" diyerek elini çekip aldı.

"El ele tutuşmaktan fazlasını da yapabiliriz." dedi Zak.

"Yiyişmeye mi başlayalım istiyorsun? Sevişmeye falan mı girişelim?"

"Hayır, hayır." dedi Zak. "Sadece... Gerildim biraz."

"Biliyor musun, bu tip şeylerde zamanlama her şeydir."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve reddedilmesiyle aşağılanmasını tarttı.

"Tamam, o zaman..." dedi en sonunda, "İçeri giriyorum ben." Başka bir zamanda, başka bir yerde Marilyn bunun cinsel kasıt içeren bir beyan olduğunu düşünürdü ama şu şartlar altında tesisin önünden tırmanıp içeri girmeyi kast ettiğini anlamıştı.

"Mantıklı olan bu mu sence?" dedi Marilyn.

"Bana en kötü ne yaparlar?" dedi Zak.

"Alnının çatından vururlar?" dedi Marilyn.

"Hayır, sanmıyorum. Bana sorarsan silahlı müdahalede bulunacak kimse 'silahlı müdahale' uyarısı koymaz, koyar mı?"

Marilyn bu önermenin sayısız mantıksız yanını tartışmanın sonuç getirmeyeceğini görebiliyordu. "Belki de seni bir kilere kapatıp sıçanlara aylarca korkunç şeyler yaptırırlar." dedi.

"Belki de yapmazlar. Orada ne olup bittiğini bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum." dedi Marilyn. "İstediğimi biliyorsun."

Zak, ceplerini boşalttı; cüzdanıyla anahtarlarını, yakalanırsa onu ele verecek her şeyi Marilyn'e verdi. Arabadan indi ve çevik karanlıkta, Marilyn artık onu göremez olana kadar tesise doğru koşturdu. O da arabada sigara içebiliyor olmayı dileyerek oturup bekledi. Bu esnada, Marilyn'in gözleriyle görse dahi zor inanacağı bir kıvraklıkla Zak en yakın duvardan beklenmedik derecede zarif bir örümcek maymunu gibi tırmanışa başlamıştı.

22

ZAK İÇERİ BAKIYOR

Zak, bir dizi ince çıkıntı ve pencereyle bir kaç tane oynak su borusunu aşıp tırmandı. Beceriyle, incelikle, tereddütsüz tırmanmayı hep yürüyüşlerinde öğrenmişti. Keşke Marilyn de görseydi. Duvarın tepesinde kameraların, hareket sensörlerinin, tuzak tellerinin varlığını kontrol etmek için bir duraksadı ama görünürde hiçbiri yoktu. Parmaklıkların üzerinden kendini çekip binanın düz çatısına atladı.

Kendini cam duvarlı yaşam alanlarında buldu, boştu ama iyi ışıklandırılmıştı, içerideki yüksek kalite mobilyalara ve çerçevelenmiş bir kaç garip ve ilgi çekici haritaya göz attı. Bir başkası,bunu Zak'ten daha şaşırtıcı bulabilirdi ama eğer haritaları seviyorsanız başkalarının da onları sevmesi sizi şaşırtmaz. Yine de oyalanmadı. Çatıyı boylu boyunca geçti, ince tabanlı spor ayakkabıları betonda çıt çıkarmıyordu ve aşağıdaki Cadillac'la siyah, besili arazi aracının durduğu avluya baktı.

Avluyu saran daha alçak pencerelerde bazı ışıklar açıktı ve Tulum giymiş bir kaç adam etrafta dolanıyordu ama hiç tetikte görünmüyorlardı. Zak,bir yığın vantilatörle klimanın ona sağlam bir saklanma yeri sağlayacağı, kubbeli seradan çok da uzak olmayan çatının başka bir köşesine fırladı. Asıl olay buradaydı belli ki. Camın ötesinde insanları, hareketleri, keskin, gölgeli mum ışığını seçebiliyordu.

Daha da yaklaştı, hâlâ görünmez hâldeyken görmeye devam edebileceği kadar yakına, içeri bakan bir yabancıydı: Ona çok yakışan bir rol. Bunun sıradan bir sera olmadığını anlayabiliyordu: Pek bitki yoktu, ortada da bir çeşit maket ada vardı. Camın ardında iki adamla dört kadın akıl ermez saçmalıkta bir gösteri sergiiliyordu. İlk dam Billy Moore'du; diğeri sağlam, gri saçlı bir adam, tehlikeli otoritenin -Zak'in yüzünü göremediği- merkezi. İki adam da tam tekmil takım elbiseleri çekmiş, hezaren sandalyelerde oturuyorlardı; dört kadınsa çırılçıplak bir sıraya dizilmişlerdi.

Zak'e acı bir çıplak güzellik yarışmasının teşhir ve inceleme için sıraya sokulmuş adayları gibi görünüyorlardı. Ama en kötü yarışmada bile biraz gülümsenir, kaporta biraz toparlanır; bu bir özgüven ve kendini satma yarışmasıdır sonuçta, ama burada bundan eser miktarda vardı anca. Birinin Billy Moore'un, Utopiates'den aldığı evsiz kadın olduğunu anladı. Başına çok, çok kötü şeyler gelmiş gibi durmuyordu. Bazı yönlerden o günkünden daha bile iyi, daha temiz görünüyordu. Bir diğerininse şimdi kulüpten getirilen striptizci olduğundan neredeyse emindi; diğer ikisi belli değildi: Genç, güçlü görünümlü ufak tefek olan ve gür siyah saçlı, toplu kadın.

Zak bir titredi, bunun sadece birazı soğuktandı. Keskin bir rüzgar şehrin öte yanından çarptı. Daha da küçülmek için çömeldi. Gri saçlı adamın sandalyesinden kalktığını gördü, Zak şimdi adamın yüzünü görebiliyordu. Tam olarak tanıdığı söylenemezdi ama kim olduğunu kesinlikle biliyordu. Daha yeni Ray McKinley'le onun hakkında konuşmuştu.

Wrobleski'ydi bu, Bay Wrobleski, Utopiates'in -mağazada

bakınarak çok vakit geçirmese de- sadık bir müşterisi. Dükkânda bulunduğu nadir seferlerin hepsi direkt olarak Ray McKinley'den bir şey almak içindi ve Zak'e bir köle gibi muamele etmişti. Öte yandan Ray Mckinley, hep Wrobleski'yle kan kardeşlermiş gibi davranırdı, gerçi bu bir şey demek değildi. Ray, bir çıkarı olduğunda herkese böyle davranırdı. Wrobleski'den "memnun olmadığını" söylemesi şimdi fazlasıyla, ama anlaşılmaz derecede, önemli görünüyordu.

Seranın içindeki dört kadın, bir düzenle ya da uyumla olmasa da birlikte hareket ediyorlardı şimdi. Zak, bu kez de yeni prova yapmaya başlamış amatör bir koroya benzetmişti onları. 180 derece döndüler ki diğer iki adam ve o sırtlarını görebilsinler.

Zak bir şeyin eşiğinde olduğunu hissetti, sanki bazı noktalar birleşecek, büyük resim ortaya çıkacaktı. Hem heyecanlı hem de felç edici derecede gergindi. Görmeye geldiği şey buydu ama şimdi bir yanı "keşke görmek zorunda olmasaydım" diyordu. Her bir kadının sırtında kötü, çirkin bir harita dövmesi olduğunu gördü. Birbirleriyle alakaları yoktu ama hepsinin aynı beceriksiz dövmeci tarafından yapıldığını gönül rahatlığıyla varsayabilirdiniz.

Beceriksiz çizgilerin ve şekillerin kendi içinde bir tutarlılığı vardı. Bir anda Zak'e dövmecinin aslında beceriksiz olmadığı, bu kadınların sırtlarını bilinçli bir tecavüz eylemi olarak karaladığı dank etti. Dövme vücudun aşağılarına indikçe daha da çirkinleşiyor, kafa karıştırıcı oluyor, en sonunda soyut çizgilerle, desenler, daireler, yaylar, spiraller yığınına çözünüyordu. Ve kadınların sırtlarındaki haritaların hepsi farklı görünüyor olsa da, belden aşağısı çok benzerdi,hepsinin omurgasının bittiği yerde,

popo çatalının üstünde, tam kuyruk sokumunda bir pusula gülü vardı.

Zak, Wrobleski'nin ayağa kalktığını; bir kaç adım atıp kadınlara dokunmak için uzandığını gördü. Elleri birazcık titriyordu, hem heyecanlı hem çekingen. Sonsuz bir kibarlıkla parmakları striptiz kulübünden gelen kadının sırtıyla temas etti ve dövmenin altındaki etle alakası olmayan şeklini kaba oyukların ve çerçevelerin üzerinden takip etmeye başladı. Kadın, çabucak sırtını döndü; boynunu dikleştirdi ve salyalar saçarak Wrobleski'yi kocaman, ablak suratından yarım yamalak tokatladı.

Wrobleski kendini toparladı ve kadını tokatlamak için elini kaldırdı ama bir şey onu durdurdu, belki Billy Moore'un söylediği bir şey; belki de derin, kişisel bir kararsızlık. Elini indirdi, kadın da ona sırtını döndü ve tekrar sırasına döndü.

Zak öne gitti ve seranın duvarına yaslandı. Işık pek iyi değildi ve camda yansımalarla çizikler vardı, görüşü de bir altın varil kaktüsüyle engelleniyordu ama içindeki harita manyağı daha fazlasını bilmek istiyordu.

Dövmeleri daha iyi görmeye çalıştı. İşaretlemeler, yorumlanmak için yalvarıyordu sanki. Zak, tüm haritaların en azından bir dereceye kadar yorumlanması gerektiğinin farkındaydı, bir profesyonel olarak farkındaydı, ve bu haritalar sadece kısıtlı bir grup insana anlam ifade edebilirdi. Kendisinin onlardan biri olmadığı açıktı.

Sonrasında olabileceklerden, bu ritüelin varacağı yerden büyülenmiş ve ödü patlamış hâlde gergin bir bekleyiş içinde izliyordu ama Wrobleski bir anda sıkıldı. Kadınların sırasından uzaklaştı. Ciddiyetle durdu, çenesini kaldırdı ve kollarını omuz

hizasında açtı. Başka koşullar altında da anlaşılması güç bir hareketti bu; kadınları kucaklayıp sarmalamaya çalışan bir sevgi gösterisi, kanatlanma teşebbüsü ya da çarmıha gerilmeye hazır olduğuna dair bir işaret olabilirdi.

Ama Wrobleski kollarını iki yana düşürüp geri döndü, kadınlardan uzaklaştı ve manzaraya öküzün trene baktığı gibi bakan Billy Moore'a doğru yüzünde bir şaşkınlık ve kederle yaklaştı. Wrobleski, ona bir şey söyledi ve bir tepki vermesi gerekiyorsa da Billy Moore hiç tepki vermedi. Sonra da Wrobleski, seranın cam duvarında kendi yansımasına uzun uzun bakabilmek için kafasını çevirdi, şimdi Zak yüzüne adam akıllı bakabiliyordu. Yanaklarından coşkun ırmaklar gibi yaşlar süzülüyordu, burun deliklerinde sümük balonları vardı ve ağzı kendini ağlamaktan alıkoymaya çalışıp başaramadıkça kasılıyordu. Wrobleski, kendi yansımasını görmeye dayanamadı. Gözlerini sıkıca yumdu ve başıyla omuzları sarsıldı. Zak'in gözüne kocaman, şişman, öldürücü bir bebek gibi görünüyordu.

Gösteri bitmişti. Zak, kadınlardan çok kendisi için rahatlamıştı. Zak genç, siyahi bir adamın seraya gelip dikkatle çıplak kadınların örtünmelerine yardım edip, onları hevesle, hatta yılışık hareketlerle tesisin bir başka kısmına götürmesini izledi. Karşı koymadılar; süzülürcesine, uykularında yürüyormuşçasına yürüdüler. Billy Moore ve Wrobleski kaldılar ama birbirleriyle konuşuyor gibi görünmüyorlardı. Hiçbir şey yapıyormuş gibi görünmüyorlardı.

Zak şimdi ne yapacağını, başka bir şeyin olmasını bekleyip beklememesi gerektiğini, bunun ne kadar sürebileceğini düşünür hâlde olduğu yerde kaldı. Az önce gördüklerinden çıkarıla-

bilecek sayısız sonuç olmasa da çıkarım olabilirdi şüphesiz ama tesisin çatısında karanlıkta gizlenirken bunu yapmak pek yerinde görünmüyordu. Biraz daha ortalığın sakinleşmesini beklemeye karar verdi, sonra inip Marilyn'e gidecekti. Değerli bilgiler zulasıyla dönen gururlu bir avcı/toplayıcı o olacaktı.

Sonra bir adamın sesini duydu, derinden, rahatsız bir fısıltıyla: "Sen de kimsin?" dedi. Aynı anda metal bir borunun boynunun yanına dayandığını hissetti: Silah herhâlde, dedi, daha önce boynunun yanına hiç silah dayanmamış olmasına rağmen. Demek silahlı müdahale uyarısı haybeye değilmiş.

"Ben.. Steve." dedi. Tereddütü yeterince doğaldı ve o anda Steve aklına gelen tek isimdi.

"O zaman ne sikime buradasın, Steve?"

"İzinsiz girdim." dedi sessizce.

"Evet, aynen öyle. Ama neden?"

Gözünün ucuyla silahlı adamın kadınların örtünmesine yardım eden adam olduğunu gördü Zak, çok amaçlı bir yardımcı gibi görünüyordu.

"Ben şehir kâşifiyim." dedi Zak denemek için.

"Ne boksun, ne boksun?"

"Şu durumda daha çok serbest şehir tırmanıcısıyım. Ucube tırmanıcı/ucube dağcı...O tip bir şey."

"Hâlâ ne tip biri olduğunu anlamadım, ya da neyden bahsettiğini." dedi Akim.

"Bizden çok var." dedi Zak, sonra çabukça ekledi "Ama şu an yalnızım. Binalara tırmanıyoruz. Heyecan arıyoruz. Burayı gördüm ve 'Oha, buraya tırmanmalıyım' dedim. Gerçekten.

Hepsi bu. Şimdi de işim bitti, gidiyordum. Sıkıntı çıkarmayacağım."

"Çıkarmayacağını biliyorum."

Akim Zak'in üstünü aramaya başladı, tüm ceplerine baktı, hiçbir şey bulamadı. Hâlâ silahı Zak'in boynunda olan Akim; onu seraya, Wrobleski ve Billy Moore'un huzuruna götürdü. Zak, kabartma haritaya yakından bakmaktan kendini alamadı. Iwo Jima olduğunu anında anladı ve iyi bir parça olduğunu söyleyebilirdi. Utopiates'in mail listesinde bunun gibi bir şey için bir servet ödeyecek bir çok koleksiyoncu vardı. Sonra, o anki duruma odaklanması gerektiğini düşündü. Wrobleski ona döndü. Artık çok sık ağlayan bir adama benzemiyordu. Bebeklerleyse alakası yoktu.

"Seni tanıyor muyum?" dedi Zak'e, Wrobleski.

"Hayır tanımıyorsun." dedi Zak, Wrobleski hikâyenin bu kadarına inanmaya hazır görünüyordu, en azından şimdilik. Zak, bu eğer biraz uzun sürerse; köle olsun olmasın, kendisini mağazadan çıkaracağının farkındaydı. Yüzünü karakteristik olmadığını umduğu bir ifadeye büründürdü.

"Sen, bu adamı tanıyor musun?" dedi Wrobleski Billy Moore'a.

Billy moor bir saniyeliğine Zak'e baktı, yüzünde hiç umursar bir hâl yoktu, sonra da "Hayır. Tanımıyorum. Nereden tanıyayım ki?" dedi.

Zak normal şekilde nefes almaya çalıştı. Billy Moore'un neden böyle bir şey yaptığını anlamadı ama biraz olsun rahatlayabilir mi diye bir düşündü.

"Ucube olduğunu söylüyor," dedi Akim.

"Neymiş, neymiş?" dedi Wrobleski.

Zak, tekrar şehir keşfinin ve ucube tırmanışının güzelliklerini açıklamaya çalıştı; tüm bu süre boyunca başı aşağıda, yüzü Wrobleski'den öte yana dönüktü.

"Sen inandın mı?" dedi Akim.

"Aslında bu saçmalığı daha önce duymuştum." dedi Wrobleski, sonra Zak'e "Ee, şimdi adını sprey boyayla binamın üstüne mi yazacaksın?" dedi.

"Asla." dedi Zak. "İhlal ettiğim yere saygım vardır benim. Zaten yanımda sprey boya olmadığını da görüyorsunuz."

Bunu inkâr eden yoktu.

"Bildiğimiz, lalettayin bir hırsız değilsin, değil mi?" dedi Wrobleski.

"Hayır." dedi Zak.

"Bir hırsıza yapacaklarımı tasavvur edebiliyor musun?"

"Hayır, edemiyorum." dedi Zak.

"Belki de bu en iyisi." dedi Wrobleski ve Zak'in yüzünü inceledi, bir kanıt aradı. Bulabileceklerinden Zak'in ödü kopuyordu. "Gözün mü mor senin?"

"Evet, evet, öyle." dedi Zak gözlerini bir kaç derece Billy Moore'a çevirerek. Billy, rahatlatıcı biçimde ifadesizdi.

Wrobleski, Zak'i süzmeye devam etti. Hırsıza benzemediği doğruydu, sprey boya ve tırmanış malzemeleri taşımadığı gibi hırsızlık için de bir donanımı yoktu.

"Ne düşünüyorsun, Billy?" dedi Wrobleski. "Sence ellerimi kirletmeye değer mi?"

"Sizin kararınız Bay Wrobleski." dedi Billy.

"Aynen öyle." dedi Wrobleski, sonra Zak'e "Beni röntgenlemiyordun, değil mi evlat?"

"Kim beni röntgenci olarak işe alır ki?"

Kötü bir cevap değildi, Wrobleski de cevabı kabul etmeye niyetli görünüyordu. Buna rağmen "İnsanların mekânıma elini kolunu sallayarak girmesine izin veremeyeceğimi anlıyorsun değil mi? Bu işim için çok kötü olur."

"İşinize zarar vermek gibi bir niyetim yok." dedi Zak, Wrobleski'nin işine dair bir fikri olmaksızın.

"Sana inanıyorum." dedi Wrobleski "Ama sen de seninle ilgili bir şey yapmam gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır, orasını pek anlamıyorum." dedi Zak.

"Seni neden öldürmeyeceğimi biliyor musun?" diye sordu Wrobleski.

Zak, ciddiyetle başını iki yana salladı.

"Çünkü kimse bana bunun için ödeme yapmayacak." dedi Wrobleski.

Zak bunun bir şaka olabileceğini düşündü ama kimse gülmüyordu, hele o, hiç.

"Özür dilesem bir işe yarar mı?" diye teklifte bulundu Zak.

"Hayır." dedi Wrobleski. "Hiç bir işe yaramaz. Billy, lütfeder misin?"

Billy serayı aştı, kabartma haritanın etrafından dolandı ve büyük bir hassasiyetle bir elini Zak'in kafasının arkasına dayayıp onu öne çekti. Saçma olsa da bir an Zak, Billy Moore'un

ona sarılacağını düşündü ama sonra Billy tutuşunu sıkılaştırdı ve ani, yoğun bir güçle Zak'i yüzüstü altın varil kaktüsünün konsantrik ve jeosentrik kalbine çarptı. Kafayı biraz sürtüp kazıyarak kanırttı, sonra el değiştirdi ve Zak'i saçıyla tişörtünün arkasından yakaladığı gibi seranın öbür yanına fırlattı.

Zak, yerde hareketsiz yatıyordu; Billy Moore yüzünden bu duruma ilk düşüşü değildi ama bu kez eşantiyon tekmeler yoktu. Gerek de yoktu. Yüzü sanki tecimsel nitelikli bir zımbayla talihsiz bir karşılaşma geçirmiş gibi hissediyordu, sanki yüzüne işkenceyle tekrar biçimlendirilmiş, yeni ama daha iyi olmayan bir bir tasarımla derlenmişti; yüzüne dokunmak için elini kaldırdığında etine saplanmış dudağını, yanağını, burnunu, göz kapaklarını delen dikenleri hissetti. Wrobleskinin onaylayan sesler çıkarttığını duyabiliyordu.

Zak, duyularını yeniden kazanana kadar Wrobleski'yle Billy Moore seradan çoktan ayrılmışlardı, Akim de onu çekiştirip kapı dışarı düz çatıya itiştiriyordu. Zak, gözlerini zar zor açabiliyordu ve nereye gittiğine dair sadece tahminde bulunabiliyordu; aşağı giden bir asansöre gidiyor gibilerdi, sonra dışarı ve duvarlarında bir sürü başka çerçevelenmiş harita bulunan bir odadan içeri. Akim, dudaklarını Zak'in kulağına gereğinden fazla korkutucu bir yakınlıkla "Gittikçe yumuşuyor.

Eski Wrobleski olsa o kaktüsü kıçına sokar sonra da seni çatıdan aşağı atardı." dedi. Şimdi avluda, tesisin çıkış kapısının yanındaydılar. Yaşlı adam, kapıyı itip bir kaç metre açtı sadece. Akim, şüpheyle dışarı baktı.

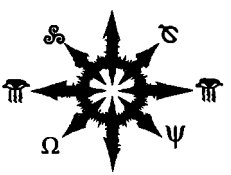
"Gerçekten tek başına mısın?" dedi Zak'e.

"Sana yalan söyler miyim?"

"Evet, muhtemelen söylersin." dedi Akim.

Ne önemi vardı ki zaten? Akim, gidip sokakları aramayacaktı. Zak'in kıçına bir tekme basıp dışarı attı, duvarın ötesindeki gerçek dünyaya def etti.

Zak'in pikapa giden yolda yalpalamayacak kadar aklı kalmıştı biraz, arkasındaki kapının kapandığını duyduktan sonra uzun bir süre daha gitmeye devam etti. Akim'le kapıdaki adamın artık onu göremeyeceği hükmüne vardığında iki bozuk çöp kamyonunu ve aralarına park etmiş kahverengi pikapı bulana kadar karanlığın içinde, görüşü bulanık, yüzünden kan fışkırır hâlde yürümeye devam etti ve gerisin geri aynı yolu yürüdü. Marilyn'in ilk yardım bilen kadınlardan olduğunu umdu.

23

PEDAGOG

Gece geç saatler, zifiri karanlık, çözücü maddelerin ve sosisli sandviçlerin kokusu şehir merkezinin havasını kaplamış ve o saatte bile Sanjay, Billy'nin çalışanı, otoparka göz kulak oluyor ve koruyordu. Parmaklıkların çevresini yavaşça ve ağır adımlarla beyaz ince kumulların üzerinden arşınladı. Park hâlinde hiç araba yoktu şimdi, patronunun Cadillac'ı bile; sadece Platin Hat'ın taşeronunun kamyonları vardı, onların korunması gerekmediğinden değil tabii.

Bir de Carla Moore meselesi vardı. Sanjay, babasının karavanının ışıkları yanmamasına ve bariz bir şekilde orada olmamasına rağmen Carla'nın kendi küçük karavanında ışıkları açık vaziyette oturduğunu perdesiz yan camdan doğrudan, bariz şekilde görebiliyordu. Masasında oturmuş okuyor, notlar alıyordu, bunu dokunaklı bulmuştu: Küçük bir âlim. Ayrıca, babasının eski deri ceketini omuzlarına attığını da fark etmişti.

Billy Moore'a karşı karmaşık hisler besliyordu şu anda. Otopark görevlisi olmayı kabul etmişti; bebek bakıcısı değil, gardiyan hiç değil ve bir yönden gecenin bir yarısı küçük bir kızla burada yalnız bırakılmak çok büyük bir sorumluluk gibi geliyordu. Öte yandan, Billy Moore'un kendi kanından birini ona emanet etmesi onu gururlandırmıştı. Bu paradoks onu çok rahatsız etmiyordu: Paradoksların kucaklanması gerektiğini düşünürdü.

Park devriyesi, onu karavanın penceresine getirmişti;her ne kadar sağduyulu ve sessiz hareket etmeye çalıştıysa da ayak sesleri Carla'nın başını kaldırıp yüzünü cama dayamasına sebep olmuştu. Sanjay gülümsedi, iyi niyetini belli etmeye çalıştı ve babacan ya da kardeşçe görüneceğini umduğu şekilde el salladı, o da el sallayıp kapıya gelmesini işaret etti.

Emredildiği gibi yaptı ama çocuğun kişisel alanının eşiğini aşmak istemiyordu. Bir göçmen, bir yabancı olarak iyi eğitimli de olsanız bu konularda dikkatinizin had safhada olması gerekirdi. Karavanın girişinde saygıdan bocalayarak dikildi.

"Babanı en son ne zaman gördün?" dedi bir kaşını kaldırarak.

Carla, muhtemelen birisinden ya da bir şeyden alıntı yaptığını fark etti ama sadece "Bir kaç saat önce." dedi.

"Peki, nerede olduğunu biliyor musun?"

"İşe gitti, sanırım."

"Ama onun işi otopark değil mi?"

"Ne diyebilirim ki Sanjay? O, çok yönlü bir adam."

"Şüphesiz." dedi Sanjay. "Peki sen ne yapıyorsun, Carla?"

"Ödev. Deri üzerine çalışıyorum."

"Ha, deri, çok büyük bir organ." dedi sonra da bunu kelimelere muhtemelen iyi dökemediğini düşündü.

"Ter üzerine çalışıyorum." dedi Carla "Ve biraz kafam karıştı."

"Nasıl?" İnsanların sorularını cevaplamayı severdi. Pedagojik içgüdüleriyle gurur duydu.

"Bak şimdi." dedi Carla, "Burada, soğumak için terlediğimizi söylüyor."

"Evet öyle." dedi Sanjay.

"Ama benim sorunum..." dedi Carla, "İnsanların sık sık hem terleyip hem sıcakladıklarını söylemesi. Ama hem terlediğini hem üşüdüğünü söyleyen insan yok, görünen o ki ter bir işe yaramıyor."

"Bazen." dedi Sanjay, "İnsanlar soğuk soğuk terler."

"Elbette, ama o farklı bir şey. Önce sıcaklayıp sonra terleyip soğuduktan sonra soğuk soğuk terleyip rahatlamıyorlar. Korktuklarından ya da gerildiklerinden soğuk soğuk terliyorlar."

"Doğru bir noktaya parmak basıyorsun, Carla ve tabii ki hastalığını düşününce neden derinin ilgini çektiğini anlayabiliyorum."

"Hastalık değil." dedi Carla, "Durum."

"Söylediğin gibi olduğuna kuşku yok, Carla. İnsan vücudu benim alanım değil."

"Senin alanın ne, Sanjay?"

"Kendi ülkemde işletme ve jeoloji eğitimi alıyordum." dedi Sanjay gururla. "Maden işlerine girmek istiyordum."

"Belki yine girersin."

"Şu anda pek olası görünmüyor."

Carla tartışmadı.

"Biliyor musun." dedi ve belli ki bu söyleyeceği uzun zamandır aklında olan bir şeydi, patronunun kızı da olsa sisteminden atması gereken bir şey, "Bu taşeron kamyonlarını burada tutmanın bazı getirileri olabilir gibi geliyor bana."

Carla, "Bana neden bunu söylüyorsun ki şimdi?" demedi ama yüzünde o ifade vardı. Sanjay yılmamıştı.

"Şoförler biraz fazla rahat görünüyor." dedi. "Kamyonları, parmaklıklara ya da birbirlerine sürttüklerinde onlara bu şaka gibi geliyor. Bunun yanında, kamyonların çoğunun üzerinde TEHLİKELİ MADDE ve hatta birinde de DİKKAT PATLAYICI yazan uyarılar var. Ama işçiler ve şoförler tehlikenin farkında görünmüyorlar ve kesinlikle tedbirli değiller.

"Onlarla konuştun mu?"

"Konuştum. Bu şehirde bazı yasa dışı kimyasallara veya patlayıcılara ulaşmak için hevesli olan bazı çevreler olduğunu da ima ettim."

"Ve?"

"Ve, Carla, korkarım ki benim imalarıma hak ettikleri saygıyı göstermediler."

"Babama söyledin mi?"

"Hayır Carla, hayır. Bu işler böyle olmaz. Benim işim ona çözümler getirmek, sorunlar değil. İşletme fakültesindeki ilk günümde öğrenmiştim bunu."

"Peki, bir çözümün var mı Sanjay?"

Sanjay enine boyuna düşündü.

"Hayır." dedi. "Ama baban sağ olsun bana bir beyzbol sopası vermişti."

24

HAZİNE

Marilyn hızla kaçmalarının gerekmesi ihtimaline karşılık sürücü koltuğuna geçmişti ama Zak, yalpalayarak arabaya geldiğinde aceleciden ziyade, hasar almış görünüyordu;kapıyı açıp bir koli çoktan kırılmış ama belki kurtarılabilir hassas eşyaymışçasına, şaşırtıcı bir nezaketle yanına oturdu. Marilyn yüzüne taze, acılı bir telaşla baktı.

"Ne oldu?"

"Kaktüs." dedi Zak; ağırlaşmış, zar zor hareket eden dudaklarla ama bunun hiçbir şey açıklamadığının farkındaydı.

"Bunun çaresine bakmamız gerek." dedi Marilyn.

"Ben de öyle düşünmüştüm." dedi. Canı yanıyordu.

Marilyn bir hedefe doğru sürmeye başladı ama hızlı değildi. Zak küçük, sivri, girip çıkan acılar ağının altındaki yüzü titrerken yanına yığıldı. Onun da altında daha da derin, gittikçe yayılan bir ağrı ve artık adrenalin de etkisini kaybetmeye başladığından ondan daha da derin bir mide bulantısı vardı. Giderken olabildiğince, en ekonomik biçimde ne gördüğünü, ne yaptığını ve ona neler yapıldığını açıkladı. Tek söyleyemediği, tüm bunların ne anlama geldiğiydi. Marilyn, umduğundan daha az destek oluyordu. Onun ilgili, şefkatli, sağlığından endişeli olmasını isterdi; ama bunun yerine tek düşündüğü işti.

"Yani şimdi adamın adını biliyoruz, Wrobleski." dedi. "Ve Utopiates'in müşterisi olduğunu söylüyorsun."

"Evet, bir koleksiyoncu."

"Bu kadınları istemesinin sebebi bu mu? Bu kadar basit olabilir mi?"

Zak, homurdandı.

"Tamam, belki de bu o kadar basit değildi." dedi Marilyn. "Ve seni tanımadı, neden ama? Çünkü ona göre hiç kimsesin, bu yüzden mi?"

"Aynen." dedi Zak.

"Ama dükkâna tekrar gelirse seni kesinlikle tanıyacak. Tanı bilir o zaman ne olacak. Ve Billy Moore seni tanıdı, tanımış olmadı, ama bir sebepten tanımamış gibi yaptı. Ama görünen o ki o da aslında hiç kimse: Sadece, işi bu kadınları Wrobleski'ye getirmek olan biri."

"Bazen, hiç kimse olmak avantajlıdır." dedi Zak.

"En azından kadınlar iyi durumda gözüküyor." dedi Marilyn. "Eh, sırtında dövmeler varken, zırlak bir manyak tarafından bir tesiste tutulurken ve bir serada çırılçıplak sıraya dizilirken ne kadar iyi olabilirsen..."

"Evet, tüm bunlar göreceli." dedi Zak.

Ön camdan dışarı bir gözü yarı açık baktı, nerede olduklarını çıkaramadı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim evime." dedi Marilyn.

"Başka şartlarda bu beni öyle mutlu ederdi ki..." dedi Zak.

"Bence seni yine de mutlu edebilir, Zak. Cımbızımla ve oksijenli suyumla yapacaklarım bir bitsin de."

"Nerede... Nerede yaşıyorsun?"

"Konduda." dedi Marilyn.

"Öyle mi?"

"Oteldeki bir konduda. The Telstar. Biliyor musun?"

"The Telstar'ı herkes bilir."

Wrobleski gibi, bir çok diğer insan gibi, Zak de the Telstar'ı "eskiden dönen bir restoranı olan yer" olarak düşünürdü. Daha doğrusu orada eskiden Canaveral Lounge vardı, yirmi üçüncü kattaki her altmış dakikada bir şehrin 360 derece panoramik manzarasını görebileceğiniz uzay temalı bir bar. Dönmesi uzun zaman önce durmuştu.

The Telstar Otel; çelikten, renkli kalın camlardan, egzotik renklere boyanmış betondan, bütün adayı kaplayan zeminleriyle 1960'ların ideallerinin ve tasarın ölçütlerinin ete kemiğe bürünmüş hâliydi. Temeli dört katlı, çiçekli ve kurdeleli duvarlar yığınıydı ve bir köşesinden yükselen kule fallik addedilmek için fazla kısaydı.

Havadan çekilmiş fotoğraflarda ya da bir haritada yukarıdan, silüete bakıldığında çekirdeği kaymış amipe ya da bazılarının dediğine göre sahanda yumurtaya benziyordu. İçerideyse giriş saykodelik bir gözlem evi gibi görünüyor, balayı süiti NASA karargahına benziyor; bodrumdaysa yerden tavana akvaryum kaplı bir op-art disko bulunuyordu.

Eleştirenler, ki onlardan çok vardı, uzun süre havalı kalmak için fazla havalı olduğunu söylemişti ve haklı çıktılar. İşler bozulduğunda, doluluk oranı azaldığında, konferans ticareti tuzla buz olduğunda mekân çok eski moda görünmeye başladı ve dönen restoranı durdurmak, akıllarına gelen en sembolik giderleri

kısma önlemiydi. Ama bir işe yaramadı. The Telstar neredeyse on yıldır kapalı ve batıktı ama tamamen boş ya da terk edilmiş sayılmazdı.

Başkan Meg Gunderson, koltuğu devralmadan önce de mekânı tekrar hayata döndürmek;apartmana, fakülteye, bir müzeye ya da bunların hepsinin bir karmasına dönüştürmek için iyi ya da düzgün olmasa da tutkulu projeler planlanmıştı. Bu şeyi yok etmek için de projeler olmuştu tabii. Bir kaç yıl boş durduktan sonra ilk müzakereler sonuç vermeyince bir grup politize, lidersiz konducu binayı işgal etti. Kendilerine "Kırkonutçular" diyorlardı: Yarı Woody Guthrie, yarı Road Warrior; radikal, anarşist, şaşırtıcı derecede medyaya kafası basan tipler. Yığınla çocukları ve köpeklerini alıp oraya taşındılar ve basın toplantısı düzenlemeye başladılar. Toplumsal kontrol, evsizlik, kıtlık ve tüzel şeytan hakkında konuşmalar yapıldı ve sağlam sonuç verdi.

O zaman Meg Gunderson başkan olmuştu çoktan ve müdahale edip geçici bir anlaşma sağladı. Kaynaklar, otele tekrar bağlanacaktı (Caneveral Lounge'ı tekrar döndürecek kadar değil tabii) ve konducular sorun yaratmadıkları sürece, Telstar'ın geleceğiyle ilgili nihai karar verilene kadar orada kalabileceklerdi. Hâlâ bekliyorlardı.

Hâliyle Zak, The Telstar'ın şehir keşiflerine uygun bir nesne olduğunu daha önce düşünmüştü ama birkaç farklı şeyden dolayı caymıştı. Bunlardan ilki, mekânın ölüm tuzağı olduğunun söylenmesiydi: Duvarlar, yerler, merdivenler acemi birinin sızması durumunda yıkılabilirdi ama Zak bundan şüpheliydi. Belediye başkanı, bina onları öldürebilecek olsaydı konducuların kalmasına biraz zor izin verirdi. Asıl tehlikenin konducuların

kendisi olduğunu düşünüyordu. Durmadan dövüşen, vahşi bir kalabalık oldukları söyleniyordu. Tabii ki tanıdığı kadarıyla, Marilyn bu tanımlamaya uymuyordu ama bu, büyük ihtimalle onun hiçbir şey bilmediğini gösterirdi. Sonra oranın çevresini en son keşfe çıktığında üzgün ve kızgın bir köpeği olan silahlı bir görevli vardı, gerçi Zak bu ikisinin halkı dışarıda tutmak mı, yoksa konducuları içeride tutmak için mi orada olduğunu pek anlayamamıştı. Deşmemişti. Wrobleski'nin tesisine yaptığı gezinin de kanıtladığı üzere, bazen şehir keşfini tasarlaması gerçekten yapmasından daha eğlenceliydi.

Şimdi Marilyn, pikap kamyoneti farklı bir güvenlik görevlisiyle köpeğinin nöbet tuttuğu, otelin fazla besili arazi girişinin yarım blok uzağına park etti. Görevliye yaklaşıp avucuna birkaç dolar sıkıştırırken "Nasıl gidiyor, Bob?" dedi Marilyn ve köpeğini okşadı. Bob, Zak'e ve onun kandan ve kaktüs dikeninden alacalanıp, yamulmuş suratına baktı ve onu ilgilendiren bir şey olmadığına karar verdi.

"Fena değil." dedi, kapıyı açıp Marilyn ve Zak'e içeri girmelerini işaret ederken.

Marilyn, Zak'in elinden tuttu (Zak buna bayılmıştı) ve onu beton payandalarla, dikenli tellerle, devasa çalılarla ve çürümüş bir okul servisiyle tarumar olmuş engelli koşu parkuru gibi bir yere yönlendirdi. Tavana asılmış, sönmek üzere olan süs ışıklarına benzer bir sıra çıplak ampulle baştan savma aydınlatılmış arka görevli girişinden otele girdiler. Koridor şimdi, istiflenmiş gri çarşafların varoşu hâline gelmiş kocaman çamaşırlığın yanında, ıskartaya çıkarılmış vapura benzeyen ocakların içini anımsatan fırınları dolaşan, kocaman ve mikrop dolu mutfakla-

rın yanından geçiyordu. Koridorun duvarları grafiti kaynıyordu: Sırıtan robotlar, kocaman üreme organları olan cüceler, siyasi sloganlar: "Ayaklanma bu, geri zekalı". İleride, köşede yük taşıma asansörünün paslanmış kapısının yanında; küçük, yoğun bir ışık havuzu ve acil durum jeneratörü vardı. Zak'in yukarıda bir yerlerde bir müzik grubunun prova yaptığını duyduğunu sanmasına rağmen kimseyle karşılaşmadılar.

"Asansöre binme riskini göze alalım mı?" diye soru Marilyn. "Yoksa çok merdiven çıkacağız."

Zak, bu delik delik hâliyle hiçbir riski göze almak istemiyordu ama merdiven çıkmayı daha da az istiyordu. Kendini asansörde buldu; derme çatma, külüstür bir şeydi. Marilyn, duvardaki tuş takımına bir kaç sayı girdi ve kafeste, bir zelzeleyle, dangır dıngır binlerce kat çıktılar. Kapılar yer hizasının rahat bir elli santimetre aşağısında açıldı ve Zak önce yukarı, sonra dışarı çıkarken bu karanlık, cam duvarlı, acayip yer parçasına kıpkırmızı gözlerle bakakaldı. Otelin en üst katında, Canaveral Lounge'da, dönmeyen dönen restorandaydılar.

"Aman Tanrım." diye inledi Zak. "Şu an alternatif evrendeyim, değil mi?"

Canaveral Lounge kekeleyerek, sessizce konuşsa da 60'ları anlatıyordu, evet. Plastik kapsüller ve toplar, beyaz yumurta biçimli sandalyeler vardı, ama tüm plastikler çatlamış ve donuk sarı pas tutmuştu. Yerlerde, üstünde bir toz örtüsü olsa da yıldız ve gezegen desenleri seçilebilen halılar vardı. Duvarlar yeterince hakiki görünen hatıralarla süslenmişti: Yırtık pırtık bayraklar ve flamalar, korkutucu derecede genç görünümlü astronotların portreleri ve yanmış roket kanatlarıyla uydu haznelerinden kı-

sımlar. Zak'in şu anki hâliyle bile Sessizlik Denizi'ne iniş planı olduğunu anladığı, ince bir küf katmanı sarmış, çatlak camdan hâlâ seçilebilen bir harita vardı.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun?"

"Elbette." dedi Marilyn.

"Neden?"

"Kimin nedene ihtiyacı var ki?"

"Kubrick filminin içinde yaşamak gibi değil mi?"

"Medyum mu 2001 mi?" dedi Marilyn. "Yoksa Spartaküs'ü mü kastettin?"

"Emin değilim." dedi Zak.

"Masalardan birine otur." dedi Marilyn. "İlk yardım çantasını alayım ben de."

Karanlık restoranın içinde, eskiden bar olan yerde gözden kayboldu ve oksijenli su, cımbız ve dondurucu spreyle geri döndü; sonra da Zak'in yüzünden uzun, hassas, acı dolu kaktüs dikeni çıkarma işlemine başladı. Yukarıdan, saç hizasından başladı ve yavaş yavaş aşağı indi."

"Yüce İsa!" diye bağırdı Zak, yüzünü ilk işgal edişinde.

"Ben bu işi yaparken dikkatini dağıtacak bir şey bulabilirsen pek sevineceğim." dedi Marilyn.

"Ne?"

"Konuş sadece."

"Konuştuğum zaman canım acıyor."

"Tamam, o zaman." dedi Marilyn, "Ağızdan başlarım."

Marilyn dudaklarının çevresindeki alanı temizlerken Zak

dişlerini sıktı. Konuşmamak da canını yakıyordu ama o bir çeşit kozmetik bomba imha uzmanı gibi kontrollü küçük patlayışlar yürütüp alanı temizleyip alnında çalışmaya döndüğünde Zak de gittikçe bazı kelimeleri ve düşünceleri toparlayabilir olmuştu.

"Biliyor musun?" dedi. "O kadınların üzerindeki haritalar daha büyük bir şeyin birer parçası olabilirler. Bölgesel haritalar görülmedik şeyler değil. Mesela, düşman hattının dışında gizli bir göreve gidiyorsunuz; her elemanın nereye gittiğini bilmesini istemiyor olabilirsiniz, bu yüzden hepiniz haritanın bir parçasını alırsınız. Off! Marilyn, bu cidden acıdı. Yani, hem birbirinize muhtaçsınız hem de birbirinizden sır saklıyorsunuz. Ve eğer biriniz yakalansa bile, tüm görev güme gitmiyor."

"Bu durumda görev ne?" dedi Marilyn. "Düşman kim? Hat nerede?"

Zak'in söyleyeceği şeylere benziyorlardı bunlar. Marilyn, göz kapaklarına odaklanarak işine devam etti.

"Hiçbir fikrim yok. Wrobleski'nin, parçaları birleştirdiği kesin ama." dedi Zak.

"Sanırım öyle." dedi Marilyn. "Ama kaç bileşen var? Kaç tane harita? Kaç tane kadın?"

Zak'in şişmiş kızarık suratına oksijenli suyu boca etti ki cevabı düşünürken yeni bir çeşit yoğun, taşkın bir acı hissetsin.

"Çok değil gibi." dedi. "Kimse yüz parça harita yapmaz, çünkü yüz kişiyi aynı anda aynı yerde toplamak çok zordur. Ahhh! Önceki hayatında sadist miydin sen?"

"Hayır, ne varsa hepsi bu hayatımdan." dedi. "Ama bu bir soruyu tam olarak açıklamıyor, tüm parçaları birleştirdiğimizde

neye varacağız? Neyin haritası bu? Bir şehir gibi, ama bu şehir mi?"

Zak, "Olabilir ama haritalar öyle kötü ki bir şey çıkarmak mümkün değil. Zaten muhtemelen şifrelilerdir." dedi.

Marilyn, Zak'in yüz topoğrafyasında adım adım, sistemli bir şekilde ilerledi; dikenlerin rastgele sırasını takip etti ve yeni acı hatları oluşturdu. Zak, yüzünün eriyip kızgın kile dönüştüğünü hissetti. Kaşımak, parçalamak, parmaklarını kemiklerine sokmak istiyordu. Avazı çıktığı kadar bağırası vardı.

"Peki, Wrobleski neden ağlıyordu?"dedi.

"Belki de haritaları bizden daha fazla anlayamadığındandır." diye tahmin yürüttü Marilyn.

"Ya da belki gereğinden fazla anlıyordur." dedi Zak.

Marilyn'in cımbızı bu kez Zak'in çenesinin gerisine, yanakla kulak arasındaki iç bölgeye dalmıştı. Kocaman, aç gözlü bir yudum aldı havadan.

"Ama ya Wrobleski'nin toparladığı bir çeşit insandan hazine haritasıysa?"

"Nasıl yani?"

"Kadınların üzerinde oklar ve çizgiler var, bir rotayı ya da adresi işaret ediyor olabilirler, semboller de noktayı işaretleyen X olabilir."

"Haritada sadece bir leke olan bir noktaya koşturan..." diye Frank Sinatra'dan alıntı yaptı Marilyn...

"Belki pusula gülü, noktaya işaret ediyordur."

"Omurganın tam altında, poponun hemen üstünde. Eh, daha kötü yerler de var. Ama hazine ne? Kim gömdü? Neden?"

"Süper bir noktaya parmak bastın."

Basmıştı gerçekten. Aniden geri bir adım attı, Zak'in suratına baktı ve eseriyle gurur duydu.

"Daha fazla çıkaramam."dedi. "Gerisini doğa anaya bırakacaksın."

"Hayır ya, doğa ana olmasın..."

Uzanıp Zak'in hırpalanmış yüzünü ellerine aldı, boş bir alan aradı ve en sonunda mor gözünün altında küçük bir alan seçti, bölgelerin en hassası olmasa da hiç yoktan iyiydi ve dudaklarını oraya yavaşça değdirdi. Canı sadece biraz yandı.

"Sen burada kal." dedi. "Şimdi geliyorum."

Bir yere gitmeye hiç niyeti yoktu. En azından artık gözlerini açıp restoranın penceresinden aşağıya; ışık ağına, nokta nokta trafiğe, ufka yayılmış sokak ışıklarının oynak parıltısına bakabilirdi. Kafası, hepsinin üzerinde olduğunu hissedecek kadar gidikti ama aşağıdakilerden hiçbirini üstün hissetmiyordu. Bulunduğu açıdan desenlerin, hatların, çerçevelerin mantığını anlayabiliyordu ama hepsinin yalnızca birer diyagram, birer şema olduğunun farkındaydı; hikâyenin aslını anlatmaktan çok uzaktılar. Yer hizası; karmaşa, gereksiz, aldatıcı insan kargaşası doluydu.

Sokak yüzeyinin altı daha fenaydı: Tüneller, kanalizasyonlar, pis su boruları, saklı boşluklar, hakkında hiçbir şey bilmedikleri haritalandırılmamış yerler. Marilyn'e gelirsek, onun hakkında da bir bok bilmiyor gibiydi. Ne tip bir insan hayatını tek başına burada, terk edilmiş bir otelin dönmeyen restoranında, bu hâlde geçirmek ister ki?

Marilyn geldiğinde, ne kendine ne de Zak'in tanıdığı ya da tanımayı beklediği kimseye benzemiyordu: Gözlükler, entellik, hipster havası, bol kıyafetler, hepsi gitmişti. Şimdi üzerinde vücudu saran, yere kadar, parlak siyah bir... Ne denirdi ki bunlara? Sabahlık, kimono, pelerin? İşte, ondan vardı. Gerçek deri miydi, sahte mi? Yoksa bir çeşit, muhtemelen uzay projesinin yan ürünü olarak geliştirilmiş, insan yapımı bir madde miydi? Yaka ve manşetlerdeki leopar derisi göründüğü kadar gerçek olabilir miydi?

"Zak." dedi Marilyn keskince, "Başlamadan önce benimle ilgili bilmen gereken bir iki şey var."

"Her şeyi bilmek istiyorum." dedi Zak. Söylenecek en doğru şey bu gibi gelmişti ama aslında sadece ona uzun uzun bakmak istiyordu.

"En büyük umutlarımdan ve hayallerimden bahsetmiyorum. Sadece seksten bahsediyorum, tamam mı? Başlamadan önce bazı temel kurallar koyalım. Zaman kazanırız."

"Tamam." dedi Zak, zaman kazanmak o an en çok istediği şey olmamasına rağmen.

"Tamam." dedi Marilyn, "Tadını beğenirsem yutarım; sevmezsem tükürürüm. Kişisel algılama."

"Algılamam o zaman." dedi Zak.

"Altta olmak problem değil ama bağlanmak problemve kesinlikle ne ağzımda top ne de kelepçe istiyorum."

"İyidir."

"Seks oyuncaklarında sıkıntı yok ama gerçek alet edevat istemem. Yani koşum takımı yok, ama vibratör ve k*ç dildosu olabilir ve talep durumunda kullanıma hazırdır."

"Tamam." dedi Zak.

"Ve biliyor musun, kılık değiştirmeyi de severim: Bottur, çamaşırdır, fetiş kostümleridir, çok saçma olmadığı sürece tabii. Öte yandan, senin kılık değiştirmeni asla ve kesinlikle istemem."

"Sevindim." dedi Zak.

"Seksi resimler çekmek istersen sıkıntı yok ama internette görmeyeyim, en azından yüzüm görünmesin ve kesinlikle gerçek adım geçmesin."

"Bunu anlayabiliyorum." dedi Zak.

"Şaplak da olur ama atması atılmasından daha iyidir. Su sporları, eh,çok istiyorsan, hadi tamam, ama en sevdiğim spor olduğu söylenemez ama bölge işaretlemeyi anlayabiliyorum."

"Harita, bölgenin kendisi değildir." dedi Zak, sonra da dememiş olmayı diledi.

"Ve sanırım kondom kullanmalıyız." diye devam etti Marilyn. "Diğer adamlarla aynı ata eyersiz binecek bir tipe benzemiyorsun ama nereden bileyim? Bir de eğer dildo takmamı istersen onu da yaparım, ama gülmemeye söz vermiyorum."

"Bunun problem olacağını sanmıyorum." dedi Zak.

Kadınlarla konuşmanın avantajlarını anlamıştı: Ne istediklerini öğrenmenin, neye ihtiyacı olduğunu söylemenin. Herkes her şeyden hoşlanmazdı ve herkes her şeyi eşit derecede sevmezdi. Öyle bile olsa, bu şeyleri süreç içerisinde halletmenin ön koşul olarak sunmaktan daha iyi olabileceğini düşündü.

Marilyn ona cinsel arazisinin haritasını veriyor gibiydi ama bazı zamanlar vardı ki haritasız olup kendi yolunu bulmak,

hatta bir süre kaybolmak daha da eğlenceli olurdu. Bunu düşünürken bir yandan kendini Utopiates'deki işine fazla kaptırıyor olmaktan endişelendi.

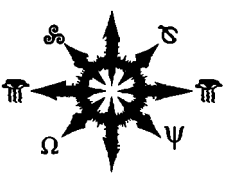
"Bunlar haricinde..." dedi Marilyn, "İstediğini yapabilirsin."

Ayağa kalktı ve sabahlığını, kimonusunu ya da pelerinini, ya da her neyse işte, açıp yere attı. Zak derin, umutsuz bir nefes aldı. İlginç, muhteşem, işlemeli bir halter korse giymişti -"steampunk" tarzı olsa gerek diye düşündü- çoğunluğu deridendi ama süet ve ipek kayışlarla beraber biraz dantel, metal kopça ve tokalar, zımbalar da vardı.

Boynuyla omuzlarından dolanıp, göğüslerini kavrar ve kasıklarını çevrelerken aynı zamanla hepsini vurguluyor, tamamen açığa vuruyordu.

"S*ktir." dedi Zak.

"Amaç o zaten." dedi Marilyn.

25

GRÖNLAND'DA OLAN

Zak Webster; baş kahramanın yabancı bir kadınla, yabancı bir yatakta uyandığı ve nerede olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini pek bilmediği hikâyelere hiç inanmazdı. Zak uyandığında nerede olduğunu daima bilirdi: Mütemadiyen Utopiates'in üst katındaki dairede, kendi yatağında, bir başka yerde olmayı diliyor olduğundan pek bir başarı sayılmazdı. Ama o sabah metruk Telstar Otel'in tepesindeki dönmeyen restoranda, itiraf etmek gerekirse yataktan ziyade bir şişme minderde, yerde, birbirine girmiş çarşaflarda uyanmak ne kadar ilginç gelirse gelsin, nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama uyanıp tamamen ayıldığında Marilyn'in yanında olmadığını fark etti, odanın diğer tarafına baktığında çoktan uyanmış, bildiğimiz yarı hipster sokak giysilerini çekmiş, Canaveral Lounge'a yayılmış bir çok masadan birinde oturmuş, kahvesini bitirmek üzere olduğunu gördü; atomdan ve iletişim uydusundan oluşan Telstar logolu bir kupadan içiyordu. Önceki gecenin erotik maskeli balo elbisesi fantezisi geçeli çok olmuş gibiydi.

"İş için hazırlanıyor olman gerekmiyor mu, Zak?" diye sordu Marilyn. Saatine baktı ve evet, biraz geç kalacaktı. Onun geçirdiği gibi bir geceden sonra başka bir adam işe gitmemeye hakkı olduğunu düşünebilirdi ama Zak, o adamlardan değildi ve Marilyn de bunu biliyor gibiydi. Sadece ondan kurtulmak istemiyorsa tabii.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" dedi Zak.

Hayır demedi, ama "Bensiz buradan hayatta çıkamazsın." haklı gözleminde bulundu.

Zak bekçiyi, köpeği, uyduruk asansörü, ve sözüm ona vahşi konducuları düşündü ve içindeki doğruluk payını gördü. Kalktı.

"Yüzün nasıl?" diye sordu Marilyn.

"Benimmiş gibi hissetmiyorum." dedi.

"Hâlâ seninmiş gibi duruyor ama." dedi. "Aşağı yukarı."

Odanın karşısından geldi ve pek sevilmeyen bir yeğeni geçiştiriyormuşçasına şöyle bir yanağını pışpışladı. On dakika ve çabuk bir ağız gargarasından sonra Zak otelin dışında, kapıda, güvenlikçi Bob ve köpeği tarafından yolcu ediliyordu.

Zak, takmamaya karar verdi. O gün boyunca Marilyn'ı aramayacak; ısrarcı, kör kütük âşık ya da umutsuz görünmekten kaçınacaktı. Bunun yerine, bazı çok ciddi kuruntularına rağmen, bir kaç koleksiyoncuyu arayacak; onlara elinde özel, alışılmadık, belki biraz dehşet verici, herkese göre olmayan, sadece işin erbaplarının değerini bileceği bir şey olduğunu söyleyecekti: Meşhur Jack Torry'nin tecavüz haritası. "Hiç duymadınız mı? Ah, belki de size göre değildi. Gerçeken mi? Tabii, tarif ederim..." En ahlaki davranış sayılmazdı ama işinin gereği buydu. Billy Moore, Utopiates'e girdiğinde müşteri listesine bakıp önce kimi arayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Sandalyesinde zıpladı. Billy Moore, bir kez daha onu korkutmayı başarmıştı. Zak'e bir anda bir şok tabancasına sahip olma fikri çok çekici geldi ama aynı zamanda içinde Billy Moore'a bir silah doğrultmanın işleri daha da beter edebileceğine

dair bir his vardı. Billy, aynı kısa bir süre önce Marilyn'in yaptığı gibi, Zak'in yüzünü yakından inceledi.

"Fena durumdasın." dedi

"Sayende." dedi Zak. "Bak, eğer beni dövmeye geldiysen neden işini çabucak halletmiyorsun?"

"Seni dövmeyeceğim." dedi Billy. "En azından şimdi değil. Ama dün gece orada ne halt işlediğini merak ediyorum."

Zak, doğruyu söyleyeyim bari diye düşündü.

"Bir kadını etkilemeye çalışıyordum." dedi.

Billy bunu bir düşündü. Daha az olası bahaneler de duymuştu.

"İşe yaradı mı?"

"Sanırım biraz, evet."

İkisi de bu itiraftan kendilerince bir şaşkınlığa uğradılar.

"Biliyor musun, eğer istesem yüzün daha da kötü hâlde olurdu." dedi Billy.

"Teşekkür mü etmemi bekliyorsun?"

"Hayır, özür dilememi bekleme yeter."

"Aklımın ucundan bile geçmedi."

"Göründüğünden daha akıllısın."

Zak, Billy Moore'un dükkân içinde kısaca volta atmasını, sonra da Buondelmonte'nin Constantinople haritasının bir reprodüksiyonunun önünde duraksamasını izledi. Türk kuşatması öncesinden geriye kalan tek kazazede: kuleler, şehir duvarları, bir hipodrom, suyun tam ortasında bitiyor gibi görünen bir asma köprü.

"Bak, anlamıyorum." dedi Billy en sonunda. "Şu harita olayını hiç anlamıyorum işte."

"Fark eder mi?" dedi Zak.

"Evet, eder. Akıllı olan sensin. Bana yardımcı ol."

"Neden? Neden 'anlamak' istiyorsun?" dedi Zak.

"Çünkü neyin içinde olduğumu anlamaya çalışıyorum. Aynı senin de yaptığın gibi bence."

Zak, Billy Moore'la ortak bir yanları olduğunu düşünmeye pek hevesli değildi. Ama eğer Billy doğruyu söylüyorsa, o zaman evet, belki de içinde bulundukları durumu anlama temel dürtüsünü paylaşıyor olabilirlerdi, hatta belki ondan kurtulma dürtüsünü de. Ayrıca Zak, uzmanlığını gösterme şansını da geri çeviremedi. Karşılığında belki Billy de Zak'le Marilyn'e götüreceği bazı bilgiler paylaşırdı.

"Temel olarak, tabii ki." diye başladı Zak, olabildiğince basit şekilde, "Haritalar bize nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi söylerler. Ve bunu sadece bildiğimiz anlamda yapmazlar, siyasi, mecazi ve felsefi anlamda da yaparlar. Hiçbir harita her şeyi aynı anda gösteremez, bu yüzden her haritada önemli olduğu düşünülenin alınıp, olmayanın ayıklandığı bir seçki vardı. Her harita, haritacının endişelerini ve ön yargılarını yansıtır."

Billy Moore, yavaşça başını salladı.

"Ayrıca haritalar öyle ya da böyle her zaman nostaljikti." dedi Zak. "Her zaman geçmişe, artık var olmayan bir şeye referans verir çünkü harita ne kadar yeni olursa olsun, hangi teknolojiyi kullanırsan kullan;kağıt üzerinde de olsa, uyduda da bilgisayarda da yaratılsa, yapıldığı anda güncelliğini kaybeder.

Haritalar, gerçeğin yalnızca parçalı, geçici bir versiyonunu anlatabilirler. Ama bu bir problem değildir. Bir haritanın işe yarar olması için 'doğru' olması bile şart değildir çünkü."

Billy Moore'un ona yükselen bir hayranlıkla mı, kafa karışıklığıyla mı, yoksa küçümseyerek mi baktığını anlayamadı.

"Gel sana bir şey göstereyim." dedi Zak.

Çekmeceden deriden yapılmış silindir harita kılıfını aldı ve Jack Torry haritasını çıkarıp biraz açtı.

"Mesela bu harita." dedi Zak. "Alıp bir yere varmak için kullanamazsın ama belirli olaylar hakkında bilgi sahibi olmak için kullanabilirsin."

"Ne gibi?" dedi Billy.

"Bu, belirli tecavüzlerin nerede gerçekleştiğini gösteriyor. Yani bu mekânlarla sadece biraz ilgisi olan bir harita: Asıl ilgili olduğu olayları kaydetmek."

"Kim böyle bir harita ister ki?"

"Bazıları istiyor işte."

"Rahatsız manyaklar mı?"

"Her zaman değil." dedi Zak. "Dur, daha hafif bir örnek vereyim."

Zak Torry haritasını kaldırıp mağazanın öbür yanına gitti ve on sekizinci yüzyıldan kalma çerçeveli bir Grönland haritasını gösterdi, ya da alt kenarındaki italik yazının dediğine göre Carte de Groenland. Süslü kabartmadan, parlak renkli, geniş olmayan, değeri hiç olmayan bir bakır oymaydı.

"Sana Grönland'dan bahsedeyim." dedi Zak. "Sana Alfred Wegener'dan bahsedeyim."

Billy, ona şüpheyle baktı.

"Merak etme. Atla deve değil. Kartografi bile sayılmaz.

Billy pek rahatlamış görünmüyordu.

Alfred Wegener, haritalara bakarak çok zaman geçiren bir meteorologdu. Bir gün Amerika kıtalarının girintilerini ve çıkıntılarına bakarken Avrupa ve Afrika'nın girintilerine ve çıkıntılarına ne kadar uyduğunu fark etti. Ve kıtaların kayması hakkında delice bir fikir attı ortaya.

"Herkes Wegener'ın deli olduğunu düşündü. Belki kendisinin bile şüpheleri vardı. Ama sonra Grönland'a bir keşif gezisine katıldı ve orada olduğu süre boyunca eski haritalara bakmaya devam etti kendisi de bazı yeni haritalar yaptı. Sonra bu ikisini karşılaştırdı, sahil şeridinin enlemlerini ve boylamlarını kontrol etti ve geçen yüz yılda -eski haritaların yapımıyla yenilerinin arasında geçen- kıyı tam bir mil oynamıştı ki bu büyük bir kara parçası için muazzam bir oynamadır. Bu Wegener için harika bir haberdi. Ona kalırsa bu kıtaların kayma teorisinin kesin kanıtıydı."

"Öyle mi?" dedi Billy Moore.

"Ve kıtaların kayma teorisi doğru da, hemen hemen. Ama Wegener Grönland sahil şeridi konusunda tamamen hataliydı. Hiç mi hiç oynamamıştı. Her zaman durduğu yerde duruyordu. Wegener ondan önce haritayı yapan adamdan daha becerikliydi, hepsi bu. Eski harita yanlıştı sadece; Grönland'ın sahil şeridini bir mil yanlış yerleştirmişti."

"Tamam. Anladım Galiba." dedi Billy. "Ya da belki anlamadım. Ne diyorsun şimdi yani?"

"Diyorum ki hatalı olması önemli değildi. Eski harita yanlıştı ama Wegener'a sonradan doğru olduğu ortaya çıkan bir şeyi göstermişti."

"Ve bu önemli bir şey?"

"Önemli olabilir." dedi Zak. "Kadınlara yapılan harita dövmelerini ele alalım. Belki var olan gerçek bir yerlerin haritalarıdır, belki de değildir. Kim bilir? Ama bir şeyin haritası olmalılar. Haritalar daima birilerine bir şey ifade eder ve daima bazı insanlara diğerlerinden daha fazla şey ifade ederler."

Billy, Zak'in söylediklerini ve daha da fazlasını düşünerek Grönland'ın haritasına uzun uzun baktı.

"Yani şimdi sen bu kadınların sırtlarındaki haritalar hakkında bir bok bilmiyorsun?"

"Hayır." diye itiraf etti Zak.

"Kimin, niye yaptığını bilmiyorsun. Wrobleski'ye ne anlam ifade ettiklerini ve neden bu kadınların ona getirilmesini istediğini de. Ya da onlara ne yapacağını da."

"Korkarım hayır." dedi Zak. "Senin bildiğini umuyordum."

"Yanlışsam düzelt: Ama haritalar, ifade ettikleri ve kıtaların kayması hakkında bildiğin onca şeye karşın benden daha fazla bildiğin bir şey yok."

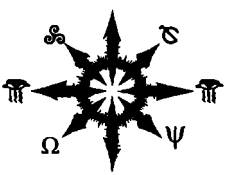
"Şey..." dedi Zak.

Billy Moore'un telefonu çaldı. Akim olduğunu gördü ve kartografi dersinin bittiğini anladı.

"Zak." dedi Billy, "Belki de göründüğünden daha zeki değilsindir."

Zak, telefonu ve müşteri listesiyle kalakalmıştı. Eğer doğru

zaman diye bir şey varsa, Marilyn'le tekrar iletişime geçmek için bunun ne zaman olacağını merak etti. Herhâlde onun aramasını beklese daha iyiydi. Belki de Telstar Otel'in tarihi hakkında bir araştırma yaparak dikkatini dağıtabilirdi.

26

MARILYN'İN PLANI

O gece, Marilyn Grid'e yalnız gitti. Zak, yaralarını sarmak için zaman zaman buraya geldiğini söylemesine ve şu an sarılacak bir sürü yarası olmasına rağmen orada değildi ve o da bu yüzden rahatlamıştı. Seks her şeyi karmaşıklaştırmıştı. Belki de onu Telstara hiç götürmemeliydi. Onu ne zaman arayacağını merak etti: Daha erkendi, o kesin.

Mekân, ilk geldiği zamankinden daha az samimi ve çok daha fazla kalabalıktı, oturacak yer yoktu. İçki alıp bir yerde dikildi; şu anda melankolik, düzensiz, ve ona kalırsa doğaçlama bir şeyler çalan Sam'i dinleyebileceği piyanonun yanına ilişti. Bunu cesaret verici buldu.

Bahşiş kavanozuna bir kaç dolar attı ve ara verdiğinde ona bir içki ısmarlamayı teklif etti. Genç bir kadın olarak, bir adama ona işiyle ilgilendiğinizi söyleyip bir içki ısmarlamayı teklif ettiğinizde ne söylerseniz söyleyin, sizinle konuşmaya şaşırtıcı biçimde hevesli olmaları çok komik. Geniş piyano taburesini çekti ki Marilyn yanına oturabilsin.

"Arkadaşım eskiden polis olduğunu söyledi." dedi Marilyn.

"Arkadaşın kim?"

"Zak Webster. Haritacı çocuk. Arada bir buraya gelir."

"İsimleri hatırlamam." dedi Sam. "Ya da yüzleri."

"Polisken problem olmadı mı bu?"

"Problemlerimin en küçüğüydü bu."

"Profil uzmanıymışsın, değil mi?"

"Bakıyorum adeta küçük bir Nancy Drew'sun."

"Cidden, sana bir soru sorabilir miyim Sam?"

"Yazar mısın sen? Gazeteci? Belgesel yapımcısı?"

"Hayır,hayır." dedi çabucak. Bir iki yalan hazırlamıştı. "Oyuncuyum."

Onu baştan aşağı süzdü. Evet, bir oyuncu olduğuna inanabilirdi belki, ama başarılı oyunculardan olabileceğine inanmazdı.

"Bir role hazırlanıyorum da." diye açıkladı Marilyn çabucak.

"Macbeth mi?"

Başka bir durumda hakaret edilmeye de, etmeye de hazırlıklı olurdu. Ama bunun yerine "Hayır, yeni bir oyun bu. İlk kez sahnelenecek. Daha prova sürecindeyiz, doğaçlıyoruz. Bu yüzden biraz altyapı oluşturmam gerek."

"Polis rolünde misin?"

"Hayır, katil rolündeyim."

Ona hafif küçümser bir bakış atarak "Pek benzemiyorsun." dedi.

"Asıl olay da o zaten."

"Peki ne istiyorsun? Sebebini bulmana mı yardım edeyim?"

Alayla küçük bir horultu koyverdi.

"Ne oldu şimdi? Polisler de sebebi bulmaya uğraşmazlar mı?"

Tekrar bir horultu çıkardı, ama tartışmadı.

"Şöyle ki..." dedi Marilyn, "İnsanların neden diğer insanla-

rı öldürdüğünü anlayabiliyorum. Bu işin kolay kısmı. Ama ben sonrasında ne yaptıklarını bilmek istiyorum."

"Oyunun yazarı ne diyor?"

"Sorun da o ya. Fikir değiştirip duruyor, yeniden yazıyor, o yüzden ona biraz yardımcı olmak istiyorum."

"Bunu sevecek." dedi Sam ve parmaklarını klavyenin üzerinde şöyle bir kaydırdı, biraz askıda kalmış akorla bir şeyler çaldı, sonra da bir kaç polisiye dizi efekti ve arpej.

"Bazıları boşverir." dedi. "Ve hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ederler. Suçluluk yok, vicdan azabı yok. Hiçbir şey yok. Galiba onlara sosyopat diyoruz. Ya da psikopat. Hangisi, hangisi hiç hatırlayamam zaten. İkisini de yakalamak polisler için çok zor olabilir."

"Ve sahnede canlandırması da, sanırım." dedi Marilyn.

Sam onun alanı olmadığını göstermek için abartılı bir şekilde omuz silkti. "Bazı katiller de en yakın polise gidip her şeyi itiraf ederler. Onun da hiç eğlencesi yoktur."

"Oyuna da pek katkısı olmaz herhâlde." dedi Marilyn. "Ama ya polise gitmezler ama yine de itiraf etme ihtiyacı hissederlerse?"

"Rahibe falan mı? Ya da ailesinden birine mi? Sadece aptallar rahiplere güvenir. Ya da ailesine."

Marilyn, normalde bu kadar alaycı olmadığını biliyormuş gibi ona tatlı tatlı gülümsedi.

"Peki ya itiraflarını yazarlarsa, günlüğe falan?" dedi. "Bu mümkün mü?"

"Yapanı gördüm. İçlerini rahatlatır ve yeterince sıyırmışlar-

sa da o zaman cinayeti tekrar baştan sona yaşamanın heyecanını duyarlar."

"Doğru." dedi Marilyn, bunun mesleki bir heyecandan başka bir şeye yorulmayacağını umuduyla.

"Salakça bir hareket ama." dedi. "İnsanlar hep bir şekilde diğer insanların günlüklerini bulurlar ve her seferinde de okurlar."

"Ya şifreli olursa?"

"Bu daha akıllıca olur. Ama daha az olası."

"Ya da belki yazdıktan sonra günlüğü gömmüşlerdir?" dedi Marilyn. "Bir kurban gibi, günahları yakıp kurtulmuş olurlar."

"Hayır, sadece günlüğü yakmış olurlar. Günahlar olduğu yerde kalır."

Sam'in parmakları tuşlarda abartılı bir kilise müziği çalarak yine bir aşağı bir yukarı hareket etti. Bara yaslanmış bitkin bir sarhoş dönüp istavroz çıkardı.

"Peki ya cinayetin planını çıkartırsan?"dedi Marilyn. "Harita gibi. O zaman 'Ben yaptım' diye bağırmaz doğrudan. Hatta, haritayı nasıl çizdiğine bağlı olarak biri baksa bile bir cinayeti gösterdiğini anlamayabilir. Bıçak, vücut parçaları, kan öbekleri çizmene gerek kalmaz. Böyle şeyler yapar mı katiller?"

"Eminim birisi, bir yerde, zamanın birinde yapmıştır."

"Peki ya şuna ne dersin? Karakterimiz cinayeti işler..."

"Bu senin karakterin mi?"

"Evet."

"Neden cinayeti işliyor peki?"

"Para için."

"Kadın, adamı mı vuruyor? Biliyor musun, gittikçe kuşkularıma daha az hakim olabiliyorum, ama tamam, devam et."

"Sonrasında." dedi Marilyn. "Delirir ve kendini kaybeder, ya da bir çeşit füg hâliyaşar. Arabayla sokakları dolaşır. Kafasından cinayeti atmak için sokaktan rastgele bir kadını kapar. Yer mi?"

"Tadına bile bakmak istemem."

"Biraz dayan Sam. Kurbanı bir kamyonete atar, bir bodrum katına götürür, bağlar, soyar ve dövme aletini alıp kadının sırtına cinayetin tüm detaylarını dövmeler."

"Lan sizin şu oyunu gerçekten izlemek istedim şimdi. Niye bunu yapıyor peki?"

"Bitsin diye. İtiraf edilmiş olsun diye. Katil hafiflesin diye. Sonra da dövmelenen kadın sokaklara geri döner. Füg hâli geçer. Bir süre sonra da, ne kadar sonra emin değilim, bu dövmeli kadınlar ortaya çıkmaya başlar. Oldu mu?"

"Şu sizin oyun yazarı kimlerden etkilenmiş? David Mamet mi? Komedi üçlüsü mü?"

Marilyn ellerini "ara beni" der gibi kaldırdı.

"Bilmiyorum." dedi. "Daha keşfetmemiz gereken çok şey var."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Sam tuşlara baktı ama elleri kucağında kenetli kaldı.

"Bana anlattığın saçmalığa kendin inanıyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Peki inanmak istiyor musun?"

Marilyn'in buna verecek bir cevabı yoktu.

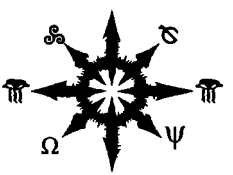
Sam devam etti "Galiba şimdi bilge ve derin bir şeyler söylemem gerek, ha? Parayı izle. Cherchez la femme. Olağan şüphelileri toparla."

"Beni ciddiye almıyorsun."

"Alabildiğim kadar ciddiye alıyorum. Ama işin aslı, senin rol için yanlış kişi olduğunu düşünüyorum. Bence kurbanı katilden daha iyi oynardın."

Bastan bir kaç derin, gürüldeyen, yankılı nota çaldı.

"Yine de eğer oyun için arka plan müziği yapacak birine ihtiyaç duyarsanız beni bir arayın." dedi. "Kolay değilimdir ama ucuzum."

27

KOÇLUK EL KİTABI

"Ee, yaşam koçu ne demek şimdi?" diye sordu Billy Moore kızına.

"Ara beni." dedi Carla.

"Benim için sen bakar mısın, lütfen?"

Carla arama motoruna kelimeleri girdiğinde Lofgren Scamp'indeki katlanılabilir masada önünde laptop açık vaziyette oturuyordu. "Tamam, buldum." dedi sonra da okudu. "Yaşam koçluğu; psikoloji, sosyoloji, danışmanlık, akıl hocalığı ve güdüleyici metotları içeren bir dizi farklı teknik kullanarak bireylerin kişisel hedeflerini belirlemesine ve onlara erişmesine yardım eden psikolojik ve duygusal büyümeyi geliştirmeyi amaçlayan bir uygulamadır. Geçmişi incelemeye ya da tanılamaya odaklanmadığından psikoterapi ile karıştırılmamalıdır."

"Ben de kafamın karışmasını hiç istemem." dedi Billy. "Dr. Carol Fermor'ı aratır mısın?"

Bir kaç saniye sonra Carol Fermor: Değişim ve İlham sitesi çıkıverdi, arka plan eriyen bulutlarla dolu bir gökyüzüydü ve ortasında şık, ciddi, kendinden emin bir kadın vardı; kapkara dudaklı, solgun gözlü ve modern, keskin gri saçları vardı.

"Ah evet, bunu seveceksin." dedi Carla. "Hayallerinizin peşinden kendinizden emin bir şekilde koşun! Hayal ettiğiniz hayatı yaşadın. Siz, hayatınızı basitleştirdikçe, evren kanunları da basitleşecek."

"Bunu gerçekten o mu söylemiş?"

"Hayır, Thoreau denen bir adam söyledi bunu. O sadece siteye yazmış. Doktorun kendisi 'İki kişiliğiniz mi var? Dünyaya sunduğunuz kişilik kendinize sakladığınızdan daha mı iyi, daha mı kötü? Bu tecrübe ettiğiniz ayrılığı, kendinizi başkalarına açarken iyileştirmek de istemez misiniz?' diyor. Sonra da bütüncül güçlendirmeyle ilgili bir şeyler var. Güçlendirilmek niyetinde misin?"

"Bir zarar gelmez, değil mi?" dedi Billy.

"Sosyal hizmetliyi pek memnun eder."

"Bunun için yaşıyorum."

Bir anda kafası başka yere gitti ve yüzü düştü. Carla, neşelendirilmeye ihtiyacı olduğu hükmüne vardı.

"Dövmeler hakkında düşünüyorum bir süredir." dedi.

"Tanrı aşkına, o neden?" dedi Billy ve o anda aşırı tepki verdiğini fark etti. En son istediği şey kızını telaşlandırmaktı. "Demek istediğim, dövme için biraz küçük değil misin?"

"Düşündüğüm, dövme yaptırmak değildi." dedi Carla.

Billy o konuşmayı yapmayacaklarından dolayı baya rahatladı.

"Şöyle ki." dedi Carla. "Birilerinin en başında bunu yapmaya nasıl başladığını anlamıyorum. Yani, kim daha önce hiç dövme yapmamış birine dövme yaptırır ki?"

Billy, konuşmayı bitirmek için yeterli olacağını umduğu küçük, ilgisiz bir hırıltı çıkardı.

"Belki de insanların çoğu kendilerinden başlıyordur." dedi taktiklerine bağışıklık geliştirmiş olan Carla. "Bazı insanların

domuzlardan başladığını da duymuştum, ama baya evcil bir domuz olması gerek ha?"

"Belki de ölü bir domuz." diye tahminde bulundu Billy.

"Ama ben burada çok işe yarayabilirim, değil mi?" dedi Carla. "Birileri benim üzerimde alıştırma yapabilir. Gerçek iğne kullanmazlar, örgü şişi gibi sadece kör bir çubuk yeter, deriyi yarmayacak bir şey. Üzerime desenler çizebilirler, isterlerse tüm vücuduma, işleri bittiğinde de iyi mi, değil mi görürler. Beğenmezlerse de kaybolana kadar biraz bekleyip, sonra baştan alırlar, iyice ustalaşana kadar böyle devam ederler. Sonra da gerçek mürekkepe geçerler. Okuldan arta kalan zamanlar için harika bir iş fırsatı olabilir."

"Bunların hiçbirinde ciddi olmadığını söyle bana." dedi Billy kasvetle.

Onu neşelendirme çabaları, basbaya güme gitmişti.

"Sence gerçekten yaşam koçluğuna ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Yok ya." dedi Billy. "Düzgün bir yaşam gerek önce."

Akim, randevuyu öğleden sonra geç bir saate almıştı. Böylece Billy, Carla'yı okuldan alıp işten önce eve bırakabilecekti ama Akim ayarlamaları yaparken bunu göz önünde bulundurmamıştı tabii. Doktorun ofisi şehrin en sakin, en güvenli, en pahalı bölgelerinden birinde; kocaman, kırmızı kiremitli, üç katlı bir evin giriş katındaydı.

Ofise yandaki bir kapıdan giriliyordu ve Billy doktorun yukarıdaki evde yaşadığını tahmin ediyordu ve evin büyüklüğünü düşününce tahminen yalnız da değildi. Ama şimdilik, dışarıda

sadece bir araba vardı ve bu işin daha kolay olacağına işaretti. Cadillac'ı onun önüne sıkıştırdı.

Billy, ofis kapısını tıklattı ve kapı kolunu kurcaladı. Kilitli değildi ve sitesindekinden daha az kendinden emin ve daha az şık görünen Carol Fermor'ın klavyeyi dövüp ekrana kötü bakışlar attığı, küçük karşılama alanına adım attı.

"Dr. Fermor'a bakmıştım." dedi Billy Moore, onu bulduğunu bildiği hâlde. "Dr. Carol Fermor."

"Ben oluyorum."

"Aa, tamam. Sizin sekreter olduğunuzu düşünmüştüm."

"Sekreterim yok." dedi, şikayet eder gibiydi. "Ve bu bilgisayar da beni öldürmek üzere."

"Ben beş buçuk randevunuzum." dedi.

"Doğru, tabii. Merhaba, Bay Smith. William Smith, değil mi?"

Demek Akim randevuyu Billy'nin gerçek adının yarısını kullanarak almıştı. Hakaret ve risk oranını hesaplamaya çalıştı.

"Sahte isim gibi, değil mi?" dedi.

Doktor sadece "Ofisime geçin ve oturun lütfen. Hemen geliyorum." dedi.

Billy, karşılama alanından çıkıp buzlu camlı kapıdan geçerek bakımlı ve gür, kare bahçeye bakan, geniş, aydınlık odaya girdi. Bir yaşam koçunun ofisinin nasıl olacağına dair sahip olduğu kısıtlı miktardaki ön yargılar ışığında Billy, hastane odasıyla otel spor salonu arasında bir şey hayal etmişti. Bu yerse ev gibiydi: Aşınmış halılar, uyumsuz mobilyalar; kocaman, gevşek bir koltuk. Döner gibi görünen balerin biçimli lambalar ve

Minnie Mouse oyuncaklarının sergilendiği bir raf vardı. Bunun yanında çerçevelenmiş sertifikaların yanı sıra çocukların yaptığı sanat eserlerinden parçalarla Carol Fermor'ın arkasındaki dumanlı sarılıkta Mısır harabelerinin göründüğü, kalçasına kadar bir hendeğe battığı gençlik fotoğrafı da vardı.

"Gerçek bir doktor musunuz?" diye sordu.

"Tıp doktoru değilim, hayır. Doktoram arkeoloji ve antropoloji üzerineydi. Sonra da uzun bir süre insan kaynaklarında çalıştım. Aşağı yukarı son on yıldır da yaşam koçuyum. Ya siz?"

"Hayır, ben de gerçek doktor değilim."

Soğuk bir gülüş geçti suratından.

"Otursanıza?" dedi.

Sırtı pencereye dayalı sade, düz bir sandalye seçti Billy. Carol Fermor aynı onun seçtiğine benzeyen, onunkine 45 derece açıdaki bir sandalyeye oturdu. Dizindeki sarı not defterini dengeledi ve ince, altın bir uçlu kalem çıkardı. Baya geleneksel, diye düşündü Billy, gerçi moderninin nasıl olabileceğine dair bir fikri de yoktu.

"Peki, Bay Smith, nasılsınız? Telefonda sesiniz biraz gergin geliyordu."

"Evet." dedi. Aramayı yapanın o olmadığını söylemenin ne anlamı vardı ki?

"Madem öyle, Bay Smith, sizce sizin için ne yapabilirim?"

"Önce zor sorular demek, ha?"

Bu kez gülümseme falan yoktu suratında, Billy'ninkinde de öyle.

"Tamam o zaman." dedi. "Durun da size bu işlerin normalde

nasıl ilerlediğini anlatayım. Bunun gibi bir ilk seanstan ikimizin de çok bir şey beklememesi gerek. Konuşacağız. Ben size bir kaç soru soracağım. Siz bana bir kaç soru soracaksınız. Ben size ne yapacağımı açıklayacağım. Siz, sizin için ne yapabileceğimi umduğunuzu açıklayacaksınız. Ve eğer devam etmeye karar verirsek başlangıç noktası olacak işe yarar bulabileceğimiz çeşitli kişilik testleri ve anketler yapacağız."

"Kulağa iyi geliyor." dedi Billy.

"İkimizin kafasında da yerleşik fikirler olmamalı ama tek bir şey söyleyeceğim sadece: Değişime hazır olmalısınız. Hazır mısınız?"

"Öf be, hem de nasıl!.." dedi Billy. "Ya, çok pardon. Evet, evet, değişime hazırım."

"Güzel."

"Buraya geldiğim için kendimi sahtekârlık yapmış gibi hissediyorum açıkçası." deme zorunluluğunu hissedene kadar huzursuz bir sessizlikle oturmasına müsaade etti.

"Böyle hissetmeniz anormal değil. Genellikle problem yaratan şeylerin bir parçası da budur zaten. Bu tip duygulara hiç gerek yok."

Öncekinden daha da uzun bir süre sessizce oturdular ama bu kez kadın çözüldü."

"Şey." dedi. "Freud, -gerçi artık pek Freudcu yok etraftasevgiden ve işten başka terapi olmadığını söyler."

"Akıllı adammış." dedi Billy.

"Fena sayılmazdı, evet. O yüzden, William, iş nasıl bakalım?"

"Zor." dedi. "Çok zor."

"Neden?"

Sadece kısa bir an için otopark işinin yarattığı streslerden bahsedecek gibi oldu. Ama bunun yerine " Asıl sorun patronum." dedi.

"Patronlar genelde öyle olur zaten. Hangi iş kolundasın tam olarak?"

"Problemin bir parçası da bu. Pek emin değilim."

"Ne iş yaptığını bilmiyor musun?"

"Bir adam için çalışıyorum." dedi Billy. "Bana yapmamı söylediği şeyleri yapıyorum. Çok soru sorabileceğiniz cins adamlardan değil, ne işi ne de başka bir şey hakkında."

"Bu işini çok zorlaştırıyor olmalı."

"Öyle mi dersin?"

"Peki nasıl hissediyorsun bununla ilgili?"

"Gittikçe daha kötü."

"Bu yüzden de değişime hazırsın."

"Kaptın bile."

Billy, çoktan harekete geçmiş olması gerektiğini biliyordu ama yine de bu kadının yaptığı işte çok iyi olduğunu hissetmekten kendini alıkoyamadı. Garip bir şekilde onu hemen sevmişti. Onunla konuşmak istemişti, neredeyse bu işin bir an önce bitmesini istediği kadar. Bir de sırtının dövmelerle kaplı olduğuna inanamamıştı bir türlü. Salakça bir düşünce olduğunu biliyordu, ama hiç o tip yoktu.

"Peki, seni işini bırakmaktan alıkoyan ne?" dedi.

"Buna müsaade edileceğini düşünmüyorum."

Başka yöne bakıp kafasıyla gözlerini yere çevirdi ki daha fazla şey söylesin.

"Patronum düzenbazın teki, tamam mı?"

"Tamam." dedi ama hiç de tamam olduğunu düşünüyor gibi çıkmamıştı sesi.

"Gerçek bir düzenbaz. Demek istediğim, vergi kaçıran ya da çalıntı mal satan cinslerden değil. Bu adam... epey fena."

"Sen de ona işlerinde yardımcı mı oluyorsun?"

"Eh, bir kısmında, evet ama sadece çok küçük bir kısmında. Gerçekten ne yaptığımı bilmek ister misin?"

"Anlatmak ister misin?"

Billy, ağzını açıp kapadı ama bir şey çıkmadı.

"Biliyor musun?" dedi doktor. "Bu şartlar altında, belki de bilmemem daha iyi. Benim için mesleki zorluklar yaratabilir."

"Belki de patronumla tanışabilirsiniz." dedi Billy. "Ona danışmanlık verebilirsiniz biraz. Sizi oraya şu an götürebilirim."

"Maalesef, bu işler böyle olmuyor."

Güneş epeyce alçalmıştı, öyle ki artık direk Billy'nin arkasından vuruyor, onu heybetli, karanlık bir silüete dönüştürüyordu. Carol Fermor, kalkıp güneşliği otuz santim kadar indirdi. Yerine geri oturmadı.

"Bay Smith, size karşı dürüst olacağım, sanırım bu iş benim boyumu aşıyor. Durumunuzun çok zorlu olduğunu görebiliyorum ve değişim arzunuz içten görünüyor ama içinde bulunduğunuz durumla baş edecek niteliğe ben sahip değilim. Üzgünüm."

"Üzgün müsünüz?"

Nazikçe cevapladı: "Evet, öyleyim, size yardımcı olabileceğini düşündüğüm birinin numarasını vereceğim. Çok iyi bir adamdır."

"Bir başkası olmaz."

"Hiç de değil, William." Pencereye arkasını dönüp kapıya doğru bir kaç adım attı. "Karşılama alanına geçip bilgilerine bakayım."

"Hayır." dedi Billy. "Buraya sizin için geldim. Sizi istiyorum."

"Sanırım burada durmamız gerek."

Billy, hızla ayağa kalktı; kadını geçip onunla ofis kapısı arasında durdu.

Ona sert ama anlayışlı, otoriter, dürüst, tedbirli ama korkusuz bir güzellikle bakıyordu, bahçenize giren bir köpeğe bakacağınız gibi: Sevilesi bir evcil hayvan mi, kuduz bir sokak köpeği mi?

"Kadınlarla sorunlarımı dinlemek ister misin?" dedi Billy.

"Hayır, istemem. Gitmen gerek artık."

"Hayır, ihtiyacım olan bu değil. Şimdi kapa çeneni de dinle."

"Bunun artık elle tutulur bir yanı kalmadı Bay Smith. Kenara çekilin."

"Sen, diğerleri gibi değilsin. Onlar ya evsiz, ya striptizci, ya da orospuydu, tamam bir tanesi emlakçıydı ama farklı bir sınıftandı. N'aptın boş mu verdin, öylece unuttun mu? Yoksa dövmeler seni güdüledi falan mı?"

Bu, gerçekten dikkatini çekmişti.

"Bence yanlışın var William. Bence yanlış kadınla uğraşıyorsun."

"Buna inanmayı çok isterim." dedi. "Fark edeceğinden değil de. Dediğim gibi, bu şey benim için de tamamen bir gizem ve içimden bir ses bir kısmının patronum için de öyle olduğunu söylüyor ama gidince kendin görürsün zaten."

"Beni senin şu patronunla görüşmemem gerektiğine sağlam ikna ettin."

Altın rengi kalemi sanki bir silah olarak kullanacak ya da parmakları arasında parçalayacakmış gibi kavradı.

"Seçim şansınız yok, Doktor. İkimizin de başka seçeneği yok."

"Hepimizin başka bir seçeneği vardır, William."

"Biliyor musun, insanların beni William diye çağırmasından nefret ederim."

Sonrası baya hızlı oldu. Ona sadece bir defa, abartmadan vurdu, sonra o da ona vurdu ki bu bir kez daha, daha sert vurması gerektiği anlamına geliyordu, bu zaten onu tuş etti ve ofisten dışarı, Cadillac'ına sürüklemesi için biraz zaman kazandırdı.

"Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm." dedi kulağa salakça geldiğini bile bile.

Ayrıca Wrobleski'nin tesisine daha yaklaşamadan kendini toparlayıp karşı koyacağını da fark etti, onu sakinleştirmek için bir kez daha vurmak istemiyordu. Artık gerçekten kimseye vurmak istemiyordu. Bu yüzden, çözümü onu Cadillac'ın bagajına tıkıp kilitlemekte buldu. Başka, daha zarif çözümlerin de olduğuna emindi ama aklına hiçbiri gelmedi, zaten zarafet o anda öncelik listesinde baya geri sıralardaydı.

28

BAGAJ

Billy Moore arabayı sürerken arkasından, Cadillac'ın bagajının içinden gelen boğuk tepinme ve çığlık seslerini duyabiliyordu. Yumruklar ve ayaklar, kuvvetle muhtemel dirsekler ve dizler, hatta büyük ihtimalle kafa da; hedef alarak ya da almayarak arabanın iç panellerine savruluyordu. Arabasının zaten çoktan hurdaya dönmüş olmasına sevindi: Daha iyi bir araba süren bir adam böyle bir şeye çok kızardı. Radyoyu açtı ve gürültüyü bastıracak yavan bir klasik rock parçası buldu. Müzik, bazen işe yarayabiliyordu.

Araba her zamanki gibi ayrılmaz ikili Wrobleski ve Akim'in beklediği avluya girdiğinde Billy bagajın dilini ittirdi ve Dr. Carol Fermor yavaşça dışarı çıktı. Artık tekmeleyebileceği bir şey yoktu, sessizce ayakta dikildi, vakur görünmek için çok çaba sarfediyor, üç adama da bakıp göz teması kuruyordu. Profesyonel gözlerle baştan aşağı, teşhis koyacak gibi inceliyor olmalıydı, ya da belki nasıl göründüklerini intikam sırasının geleceğini umarak beynine kazıyordu. Billy Moore gözlerini yere dikmişti.

"Siz kimsiniz?" dedi Carol Fermor. "Ne istiyorsunuz? Bunun nereye varacağını sanıyorsunuz?"

"Çok fazla soru var." dedi Wrobleski.

"Ben işimde saygı duyulan birisiyim. Bir kocam ve bir ailem var. Özleneceğim. İnsanlar beni arayacaklar. Öylece ortadan kaybolamam."

Wrobleski, umursamazca kafasını sıvazladı.

"Senin gibi insanlar sürekli kaybolur." dedi. "Senden daha iyi insanlar."

Sıkıldığını, Akim'in kadını gözünün önünden çekmesi gerektiğini işaret edecek küçücük bir hareket yaptı. İsteksizce ama çok zorluk çıkarmadan gitti, ama Billy bunun Akim'in elindeki şıringayla fazlasıyla alakadar olduğunu düşünüyordu. Wrobleski, cebinden bir para zarfı çıkardı ve Billy'e uzattı ama Billy elleri cebinde, geri çevirdi; yeni takımının çizgilerini bozuyordu.

"İhtiyacım yok." dedi Billy.

"Ne? Artık hayrına mı çalışıyorsun?"

"Hayır, Bay Wrobleski. Bu seferlik benden olsun. Sanırım benden bu kadar."

"Başka bir iş olanağı mı buldun?"

"Eh, şey, otoparkı işletmeye çalışıyorum ama zaten ben iş için yanlış adamım."

"Sence bunun kararını verecek en iyi kişi ben değil miyim?"

Billy, hiçbir şey söylemedi. Sadece gerçek bir salak Wrobleski'ye onun karar mekanizmasıyla ilgili bir sıkıntı olduğunu söylerdi.

"Sorun değil." dedi Wrobleski. "Durumunu anlıyorum. Kafan karışık. Ne olup bittiğini anlamak istiyorsun. Bu kadınları incitecek miyim? Onları burada ne kadar tutacağım? Bu haritaların ne işe yaradığını bilmek istiyorsun."

Doğruydu, Billy bunları bilmek istiyordu ama Wrobleski'nin tam olarak neyin peşinde olduğunu bilmenin her şeyden bihaber olmaktan daha kötü olabileceği de aklına gelmişti.

"Sana söyleyebilirim, Billy." dedi Wrobleski. "Ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım."

Wrobleski kahkaha atmadı ya da gülümsemedi, bunları hiçbir zaman yapmazdı zaten, Billy de kendini en iyi şakaların ifadesiz suratlarla yapıldığı düşüncesiyle teselli etmeye çalıştı, bu bir şey demek değildi.

"Billy." dedi Wrobleski. "Kendisi için çalışılacak en kötü adam ben değilim. Benden çok daha kötüleri var. Ama kafana göre gelip gitmene, seçim yapmana izin veremem. Hiç kimseye bu izni veremem. Benim için çalışıyorsun, kendin için değil."

Aynen daha önce olduğu gibi Billy'nin"Neden ben?" diye sorası geldi ama bunun için biraz geç kaldığını biliyordu. Seçilmişti; belki iyi bir sebeple, belki öylesine ama Wrobleski seçimini yaptıysa pazarlık şansı kalmamış demektir.

"Ama pislik yapmayacağım." dedi Wrobleski. "Şuna ne dersin? Bir tane daha yap, sonra bitsin. Bittiğinde son dövmeli kadınını almış olacaksın. Tekrar kendin için çalışmaya başlayacaksın. Adil, değil mi."

Bu bir soru değildi, Billy'nin adil olduğunu düşünüp düşünmemesi de çok bir şey ifade etmiyordu.

"Tamam." dedi Billy. "Bir tane daha, sonra bitti." Ama kendi söylediklerine de Wrobleski'ninkilerden daha fazla inanmamıştı.

29

ŞEHRİN ALTINDAKİ DERİ

Önceleri isimsiz, şimdilerde Colombia Park denen;, kanal kıyısı bir kâğıttan kule, bir kamu hususi ortaklığı olan peyzajlanmış bir gayrimenkul çakmasında gün doğumu: Kanal kıyısındaki bölgedeki kaosu bitirmeleri karşılığında, imar yönetmeliğinde kolaylık sağlanan müteahhitler tarafından inşa edilen; farklı sayıda ışıl ışıl, uyduruk yeni binalar, iş hanları ve daireler. Ray McKinley, ilklerdendi. Şimdi bir bisiklet yolu, bir yaya geçidi, bir kaç afilli sokak lambası ve bank, kepaze bir "doğa izdüşümü" içeren saçma derecede küçük bir "yeşil alan" vardı. Öğle aralarında bu yer ofis çalışanlarıyla dolup taşar ama şu anda, gökyüzü neredeyse tamamen karanlıkken; bomboş, durgundu ve Wrobleski arazi aracında yolcu koltuğunda otururken Akim de direksiyonda bekliyordu.

Wrobleski, özgür olduğunu düşünme hatasını hiç yapmamıştı. Zar zor bağımsızdı hatta. Hep diğerleri için çalışmış, onların pis işini yapmıştı: En temiz çalışma biçimi buydu; kişisel bir yanı yoktu, sebep yoktu, sinir yoktu, bağlantı yoktu. Ama bu aynı zamanda bir telefon edilmesini beklemesi gerektiği anlamına geliyordu, aynı adamı Billy Moore gibi. Ve Ray McKinley en iyi ya da en düşünceli işveren değilse bile, en azından yeterince hukukları vardı: McKinley şeytanını tanıyordu Wrobleski, ya da tanıdığını umuyordu.

Telefon geldiğinde McKinley "Tamam, benim için asıl kadını halletmeyeceksin ama 'danışmanı'nı halletmende sakınca yok , değil mi?"

"Kim?"

"Brandt. Meg Gunderson'ın canlı yayında 'dangalak' dediği adam. Hatırladın mı?"

"Hatırladım."

"Görünen o ki belediye başkanımız insan sarrafıymış. Bay Brandt ve ben bir görüşme yaptık. Başkanın planlarının uygulanamaz olduğuna, yeniden başlayıp Telstarı yıkmamız gerektiğine ve temiz bir sayfa açmaya karar verirse buna değeceğini söyledim."

"Ee, o neden olmadı peki?"

"Görünen o ki adamımız namusluymuş. Polisi aramakla tehdit etti. Sonra da köpeğini üstüme salmakla."

"Büyük müydü köpek?"

"Dalmaçyalı."

Wrobleski, arabanın aynasına baktı ve sonunda eski yedekçi yolundan yaklaşan bir adamla köpeğini gördü. Brandt, televizyondakinden daha yaşlı görünüyordu ama daha uzun ve zayıftı da. Bu kez değişik bir çeşit ince iş gözlük takmıştı, deniz gözlüğüne benziyordu ve egzotik, ne idiği belirsiz bir spor için özel gibi görünen kırmızı-siyah, her yeri kapatan, dansçı mayosuyla uzay elbisesi arası bir şey giymişti. Köpek, türünün alışılmadık derece huysuz ve hareketli bir örneğiydi.

Yedekçi yolu boyunca güvenlik kameraları vardı ama Akim önceki gece gelip hepsinin canına okumuştu. Wrobleski, adamla

dalmaçyalının arabayı geçmesini bekledikten sonra inip takip etmeye başladı. Brandt'in ilerleyişi sabitti; ısınma yürüyüşünden hızlı, jogging'den yavaş. Wrobleski, yetişmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. Elli metreden daha fazla gitmemişlerdi ki Brandt durmadan, kafasını çevirip dik dik Wrobleskiye baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Yine aynı aksan: Bir başka ülke, kıta ya da gezegen.

"Hayır." dedi Wrobleski.

"Bir problem mi var?"

Wrobleski, ceketini açıp tabanca kılıfının deri askısını gösterdi. Silahı çıkardı. Brandt'in yüzü, Wrobleski'nin daha önce sık sık gördüğü bir ifade aldı, inanmamanın ve gittikçe artan farkındalığın kafa karıştırıcı ve çelişkili alaşımı.

"Evet. Önce seni mi, yoksa köpeği mi öldüreyim karar veremedim."

Brandt bu cümleyi, muhtemelen çok çok kötü bir şaka olmasını umarak, tartarken Wrobleski'nin problem çözülüverdi. Köpek ona doğru zıplayıp şaha kalktı ve her ne kadar saldırganlıktan daha çok nevrotik bir heyecan gibi göründüyse de genellikle köpekler de Wrobleski'yi en az onun, onları sevmediği kadar sevmezlerdi. Salak hayvan, dişlerini Wrobleski'nin sol elini baş parmağıyla işaret parmağı arasına geçirdi. Bu, sorunu çözmüştü: Önce köpek, sonra adam. Silahı kılıfından çıkardı, iki defa ateşledi ve ilk kısım tamamlandı; o andan itibaren her zamanki işti.

Park hâlâ durgun ve boştu, kanalın yüzeyiyse çarşaf gibi.

Wrobleski, ölü bir köpek yüzer mi, yoksa batar mı diye merak etti: Öğrenmenin sadece bir yolu vardı. Dalmaçyalıyı, yedekçi yolundan suya itti. Yavaşça battı. O zamana kadar Akim arabayı yanaştırmış, durdurmuştu. Çıkıp arka kapıyı açtı, ısrarla Wrobleski'nin gözlerine bakıyordu.

"Tamam, tamam biliyorum." dedi Wrobleski. "Yeteneklerinin hakkını vermiyorum. Dikkate alınacak."

Akim, şikayeti kabul edilirken bile onunla dalga geçildiğinin farkındaydı. Olabildiğince vakarla Brandt'in ayaklarını tuttu, omuzları Wrobleski'ye bıraktı, beraberce bedeni araca taşıdılar. Wrobleski'nin sol elindeki ısırık, köpek gibi acımaya başlamıştı.

Charlie, tesisin kapısını açtı ve Wrobleski de arabasını avlunun dar, dağınık, bakımsız bir köşesine geri geri soktu. Dışarı çıktı ve Akim'le beraber arazi aracının arkasını açtılar. Yerde, asfalta oyulmuş yassı metal bir kapak vardı, çelik elmas plakadan bir gizli kapı: Özel olarak yaptırmıştı. Akim kapağı açıp dik trabzanlarla iyice daralmış, aşağı inen beton merdivenleri ortaya çıkardı. Duvarda çeşitli baretler ve el fenerleri asılıydı, ikisi de madenci şapkalarını geçirdiler. Wrobleski'ye bunlar hep aptal gelmişti ama kaskların üzerinde onlar aşağı inerken yolu aydınlatacak lambalar vardı, böylelikle artık Akim'in gittikçe azalan yardımı sayesinde Wrobleski'nin omuzlarına almak zorunda kaldığı bedenle uğraşabilmek için elleri boşta kalacaktı. Olayda gitgide ustalaşmışlardı.

Wrobleski'nin her zaman yaptığı işin nasıl bir görüntü verdiğine dair bir fikri olmuştu, canavarca ama kaçınılmaz biçimde de komik: Operadaki Hayalet, Quasimodo, köstebek insanlar-

dan biri ya da suratsız, isyankar bir asistanı olan bir Morlock. Aşağı doğru inmeye çabalarken Wrobleski gittikçe artan soğukluğu hissetti, sulandırılmış amonyak ve belki bozuk et kokusunu aldı ve her basamakta artan sanki bir deniz kabuğunun içine giriyorlarmışçasına yoğun uğultuyu duydu. Birden, uzaktan bir gümbürtü geldi; büyüktü ama toprağın çok derinindeydi. Bugünlerde aşağıda bu tip çok gürültü oluyordu, Platin Hat üzerine çalışıldığından susturulmuş bir sürü patlama. Wrobleski, onu rahatsız etmesine izin vermeyi reddetti.

Wrobleski ve Akim; kül grisi beton odalardan, sığınaklardan,evvelden endüstriyel ayı çukurları olarak hizmet vermiş olması olası paslı boşluklardan daha da uzayan karanlıklara giden kabaca birbirine geçen tünellere doğru devam ettiler, daha da derine indiler.

Wrobleski aşağıyı iyi bilirdi, nasıl girip çıkılacağını, gitmesi gereken yere nasıl gideceğini; ama çevresindeki bu kütlelerin ve boşlukların çoğunun ne olduğunu, ne işe yaradığını, yukarıdaki dünyayla nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmezdi. Ve bunu böyle sürdürmeye niyetliydi.

Soğuktu ama sarf ettiği efor ve adrenalin yüzünden terliyordu. İçinde oldukları tünel yön değiştirdi; gerfin, keskin bir virajla kıvrıldı. Kaskların üzerindeki ışıklar geniş, derin, yarı dairesel bir kemeri aydınlattılar; basit, işlevsel, doruk noktası ve kilit taşı insan kafasından çok az yüksekte bir girişti.

Kemeri aşıp öteki tarafa, alçak tavanlı, eşit aralıkta sütunlandırılmış, orada burada bir kaç kırık bank, duvarında peeling reklam afişleri ve yırtık pırtık bir harita olan uzun, düz, beyaz döşemeli bir yere geldiler. Uzun zaman önce terk edilmiş bir

metro istasyonunun platformundaydılar, yere kablo demetleriyle boy boy borular, sıçan dışkıları ve bir zamanlar birilerinin çok, çok önemli olduğunu düşündüğü gereksiz belgeler saçılıydı. Yıllar önce, Wrobleski buraya ilk geldiğinde, mekân uçsuz bucaksız ve bilinmezlerle dolu görünüyordu: Şimdiyse sadece işi sonlandırdığı bir yerdi.

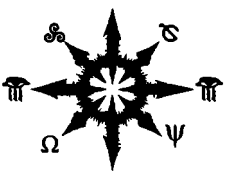
Bir yanı bu eski istasyon bir kenarda, bariz biçimde sapasağlam ve kullanılabilecek vaziyette dururken şehirde yeni bir metro hattının inşa ediliyor olmasının saçmalığından şaşkındı. Ama kenara atılmasının sebebi yeterince açıktı. Raylar, istasyondan çıkıp tünel ağzına geçerken dev, yok edici bir elle çakılmış gibi bükülüyordu. Tünelin zemininde derin bir çökme vardı, toprakta bir alçalma, göçme:

Demiryolu traverslerinin altında kara, geniş, sivri köşeli bir obruk vardı; kelime anlamıyla dipsiz olmasa da onun ihtiyacını karşılayacak kadar enli ve büyüktü. Burada bir ordu ceseti gözden kaybedebilirdiniz. Wrobleski, sadece bir birlik kadar doldurmuştu. Asla geri gelmediler, asla başka bir yerde görünmediler, kuyu öyle derindi ki ölümün kokusu bile çok nadir istasyon seviyesine çıkardı. Akim ürperdi, bekledi.

Platformun köşesinde durdular ve Wrobleski, Brandt'in bedenini daha önce toprakta zaten bir kez bulunmuş bir şey, iri bir kömür ya da patates çuvalı gibi omzundan attı. Akim yine ayakları aldı, Wrobleski omuzları ve cesedi onu ileri götürecek ivmeyi kazanana kadar önce platformdan ileriye, yamulmuş rayların arasına, sonra da sessiz boşluğa doğru salladılar.

Wrobleski bir nefes aldı, ama çok derin değil: burada çürük et haricinde de içinize çekmek istemeyeceğiniz bir sürü şey var-

dı. Durup dinledi, sadece toprağın bilindik sesleri vardı. Akim'e doğru başını salladı, tam teşekkür eder gibi değil, ne olursa olsun ona ve onun yeteneklerine ihtiyacı olduğunu kabul eder gibi. İşin ikinci kısmı da tamamdı. Şimdi yer üstüne dönmeye, haritalarıyla biraz vakit geçirmeye hazırdı, etten ziyade kâğıtta olanlarla.

30

MARILYN ELİNİ VERİYOR, ROSE SCARLATTI AYAĞINI KAPIYOR

"Benimle geldiğin için teşekkürler." dedi Marilyn.

"Aradığın için teşekkürler." dedi, bunun zayıf göründüğünü düşündü. "Seni arayacaktım, ama şey gibi görünmek istemedim.... Neyse."

"Doğru olanı yaptın. Geçirdiğimiz gibi bir geceden sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Şimdi de bana yeniden ihtiyacın var."

"Destek olmana ihtiyacım var, nasıl olacaksa."

"Pek destek olabilecek gibi hissetmiyorum. Burada ne yaptığını da bilmiyorum gerçekten."

"Evet, biliyorsun Zak. Rose Scarlatti'nin bize pusula gülü dövmeleri hakkında daha fazla şey ve neden öyle tepki verdiğini anlatmasını sağlayacağım."

Bunu biliyordu, tabii ki.

Villa Nova apartmanının girişinde durmuş, içeri alınmayı bekliyorlardı. Rose Scarlatti, kapıya bakmak için biraz ağır davranmıştı; gerçi Marilyn'in heyecanıyla, anlaşılan saatten biraz erken gelmişlerdi.

"Ona dövme yaptırmanın işe yarayacağını mı düşünüyorsun gerçekten?" dedi Zak.

"Geçen sefer öyle demişti. Eski bir kadın dövme sanatçısına güvenemeyeceksen, kime güvenebilirsin ki?"

Binanın ön kapısındaki kilit titreşti ve sonunda açıldı. Rose'un katına çıktıklarında dairenin kapısı çoktan açılmıştı, davetkâr olduğu kadar iticiydi de. Rose onları selamlamadı. İşe dalmıştı: dövme ekipmanı -eski usul, alelade, uzun bir robot koluna benzeyen- oturma odasının ortasına çekilmiş sert, dar çekyatın yanına kurulmuştu. Plastik eldivenlerini çoktan giymiş, mürekkeplerle iğneleri mermer masaya dizmişti; yeni yakılmış bir karanfil sigarası ağzının köşesine sıkıştırılmıştı.

"Bu Zak." dedi Marilyn. "Destek olmak için geldi."

"Şahane." Rose, Zak'e banyo zeminindeki şüpheli bir lekeye bakar gibi bakıp Marilyn'e "Emin misin?" dedi.

"Hayır." dedi Marilyn.

"Sadece pusula gülü mü istiyorsun?"

"Aynen."

"Daha büyük, daha tribal bir şeyler değil yani? Mandala? Yanan bir lotus? Elvis'in hayatından sahneler?"

"Hayır." dedi Marilyn. "Anlaştığımız gibi. Sadece pusula gülü."

Marilyn, Zak'in umduğundan daha gergin ve daha endişeli görünüyordu. Marilyn dikkatle, kaygıyla çekyata yerleşirken, o da kızgınlığını belli etmemeye çalıştı; Rose'u daha da itmemeye çalıştı, işi bozan kişi olmamaya çalıştı. Daireye bir baktı ve kendine rağmen tüm o hatıralar ve sergi yığınının çekiciliğini görebiliyordu. Eğer harita işi tutmazsa,antika dövme parçalarını alıp satarak geçinip geçinemeyeceğini merak etti. Kuşku-

suz geçinilirdi ama o geçinemezdi herhâlde. Müşterilerin seni ciddiye alması için her yanının mürekkebe bulanmış olması gerekir herhâlde, diye düşündü.

"Ya şu senin adam?" dedi Rose, Marilyn'e. "Ona da yapacak mıyız bir tane?"

Zak, kendisinin cevap vermesi gerektiğini düşündü.

"Hayır, teşekkürler." dedi. "Dedelerimden biri denizciydi. Elinin üstünde bir gemi dövmesi vardı. Hayatta verdiğim en kötü karardır derdi."

"Çok sakin bir hayat geçirmiş olmalı." dedi Rose; sonra Marilyn'e dönüp "Bacağa mı işaret etsin aşağıya mı?"

"Aşağıya." dedi Marilyn. "Böylece ayak parmaklarımla Kuzey Kutbunu gösterebilirim."

Marilyn çoktan botlarını çıkarmıştı; şimdi de çorabını sıyırmış uzun, ince, beyaz sağ ayağını uzatıyordu. Zak'e kalsa dövmenin görünüşünü daha da güzelleştirmesine imkân yoktu ama onun zevkini takan olmadığının da gayet farkındaydı.

"En azından ayaktaki dövme bir itimat gösteriyor." dedi Rose. "Çok acıyacak, biliyorsun değil mi? Ayağın üstü yalnızca deri ve kemiktir, kas yok, et yok."

"Biliyorum." dedi Marilyn. "Söylemiştin."

"Oynayıp zıplama, istemsiz hareketler de yapma sakın ha."

"Oynamam." dedi Marilyn. "İstemsiz hareketlerle ilgili yapabileceğim bir şey yok."

"Bir şey olmayacak." dedi Rose ve o gün ilk kez gülümseyebildi.

Dövme makinası bir vızıltıyla çalıştı. Rose, Marilyn'in ayağını sıkıca yumruk yaptığı eliyle kavradı ve yaptığı tüm o kireçlenme ve titreme muhabbetine karşın işe odaklandığı andan itibaren bir cerrah kadar kararlı ve sabitti, ya da en az bir pedikürcü kadar. Ayağı, sanki yatıştırılıp sakinleştirilmesi gereken küçük, heyecanlı bir canlıymışçasına sıkı ve nazikçe tutuyordu. Kalıp ya da şablon kullanmamıştı: Serbest el çalışacaktı.

İğneler ete ilk çizgiyi atıp ilk kan sızdığında Rose'un suratında kararlılık ve memnuniyet vardı. İzlerken Zak'in birazcık midesi bulandı ama karşı koydu: Bir dövmecinin oturma odasında kusmayacak kadar erkekti. Marilyn, ayağı olağan üstü hareketli ve ısrarcı bir denizanası tarafından sürekli sokuluyormuş gibi hissediyordu, ya da özenle sıraya dizilmiş kaktüs dikenleri de olabilirdi: İkisini de doğrudan, bireysel olarak tecrübe etmemişti ama tahmin edebiliyordu. Sanki ayağından başlayan kıvılcımlar bacağına, oradan gövdesine sıçrıyordu ama bedenini hareketsiz ve kontrol altında tutarak uslu bir konu mankeni olmayı başarmıştı. Muhabbet bile edebilirdi.

"Rose." dedi. "Hiç birisine hazine haritası dövmesi yaptın mı?"

"O nasıl bir şey ?"

"Hani X; varılacak yeri, gömülü hazineyi, İspanyol gömülerini, altın korsan ganimetlerini gösterir."

"Uzun John Silve gibi mi?"

"O tip bir şey." dedi Marilyn.

"Yaptım diyemem. Ama birisi yapmamı isteseydi yapardım, yine de bir başkasına hazine haritası dövmesi yaptırmak çok

mantıksız geliyor kulağa. Hazinenin yerini fazladan en az bir kişinin daha bilmesi demek. Neden bunun yerine gidip hazineyi almasınlar ki?"

"Belki de harita şifrelidir." dedi Marilyn.

Tüm haritaların şifreli olduğunu söylememek için Zak'in kendisine biraz hakim olması gerekti ama söylemezse daha iyi hissedeceğini biliyordu.

"Şifreli harita mı?" dedi Rose. " O da ne sikim bir şey? Hâlâ şu 'proje'nle uğraşıyorsun galiba, değil mi? Nasıl gidiyor?"

"Bana söylemeye söz verdiğin şeyi söylediğinde çok daha iyi gitmeye başlayacak."

"Sıkı pazarlıkçısın."

Rose Scarlatti, uzun bir süre sessiz kaldı. Marilyn'in aklından yaşlı kadının anlaşmayı bozacağı düşüncesi geçti. Müzakere etmek için çok geçti: Ayağında çoktan bir şeyler belirmeye başlamıştı.

"Tamam, peki." dedi Rose. "Belki de bir şey değildir. Benim için bir anlamı var ama sizin için bir anlamı olmayabilir. Uzun zaman önce bir çocuk vardı; küçük, acayip bir çocuk..."

31

KAYBOLAN ÇOCUK

Annesini suçluyordu. Neden suçlamasın ki? Herkes suçlardı. Herkes suçlar. Onu gerçek bir erkeğe dönüştüren oydu. Tabii ki babasının da etkisi olmuştu;annesine, onun da oğluna böyle şeyler yapmasına neden olacak şeyler yapmıştı ama baba fazla ortalıklarda değildi, sonra da ortalıktan kayboldu zaten. Oğlunun babası gibi olmayacağına karar verdi. Oğlu için çok belirgin hırsları yoktu, hele bunlar gibisi; başarı, para, iyi bir eş gibi ona faydası olacak umutlar... Sadece babası gibi zayıf, işe yaramaz bir adam olmasını istememişti. Oğlunu sağlam bir adama dönüştürmek, buydu onun özel projesi: Sonra tek başındaydı. Sert mi seviyordu? Sert olduğu kesindi.

Gayet iyi gitti. Çocuk karşı koymadı. Yumuşak olmamayı öğrendi. Eğer başı belaya girerse kendi başının çaresine bakması gerektiğini öğrendi. Karate derslerini, çocuk bahçesindeki itişmeleri sevdi. En iri, en ayarsız çocuk o değildi ama gerektiği zaman en acımasızı oluyordu. İçindeki küçük çocuk kaybolmaya başlamıştı.

Annesinin o kadar da şirret bir kaltak olmadığına karar verdi olaydan çok sonra. Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmıştı. Zaman geçtikçe de projesi daha da gelişti. Sonrasında, bu olay ilk meydana geldiğinde kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştığında, yapamadı. Yüzyıllardır oluyor gibiydi, sanki hep hayatının bir parçasıydı, bu yüzden ne bileyim? Sekiz yaşında mı başlamış olsa gerekti? Altı? Bu mümkün müydü ki?

Arabadalardı. Anne ile oğlu hızla, emniyet kemerleri boşta, konuşmadan gidiyorlardı. Herhâlde içmişti diye düşündü. Şehrin öbür yanında bir işleri vardı, bir şeyler almak, bir şeyler satmak, bir şeyler teslim etmek falan, daha önce çok sık olmasa da geçtikleri bir bölgedelerdi -kalabalık sokaklar; fakir ama çabalayan, evlerinden çok uzak, potansiyelini gerçekleştirememiş insanlar- ki annesi arabayı durdurup "Tamam, inme vakti." dedi.

Neyi yanlış yaptığını merak etti. Annesi, her zaman sinirli bir kadın olmuştu. Herhangi bir şey onu kızdırabilirdi: Birinin ona söylediği bir şey, televizyonda gördüğü bir şey, ama çoğunlukla onun yaptığı şeyler. Ama bu kez yanlış bir şey yapmadığına neredeyse emindi ve zaten sesi de hiç sinirli çıkmıyordu, en korkutucu olan da buydu.

"Seni gerçek bir erkeğe dönüştüreceğiz." dedi. "Arabadan in. Eve dönüş yolunu bulduğunda görüşürüz."

Bunu doğal, tüm annelerle oğullarının yaptığı, eğlenceli, oyun olabilecek bir şeymiş gibi söylemişti ama tek oynayan kendisi olduğundan bundan pek emin olamıyordu.

"Peki." dedi, çünkü başka bir cevap olası değildi ve arabadan indi. Hâlâ gülümseyip boşver, şaka yaptım, seni test ediyordum; süt çocuğu olmadığından, ki değildi, emin olmaya çalışıyorum demesini umuyordu; daha çok hayal ediyordu aslında, çünkü bunun ne kadar düşük bir ihtimal olduğunun farkındaydı. Sokağın ortasında dikildi ve annesinin kapıyı hızla kapatıp gitmesini izledi. El bile sallamamıştı.

Yaya yolunda, tek başına, kuru gözlerle, evden çok uzakta kalakaldı, bir yanı bunun her zaman böyle olacağını biliyordu. Eve dönüş yolunu bulacaktı. Bulurdu tabii. Adresini biliyordu,

cebinde biraz para ve ağzında bir dil vardı, insanlara yolu sorabilir, yürüyebilir, otobüse binebilirdi.

ir şey olmazdı. Bu durumu ne kadar heyecansızlaştırsa da, iyiydi de. Eve geç olmadan, o defalığına olaysız ve pek korkmadan vardı, annesinin göstermese de onu gördüğüne sevindiğini varsaydı. Bir hafta sonra tekrar aynı şeyi yaptı, sonraki hafta tekrar, tekrar tekrar onu şehrin daha uzak, daha tehlikeli, daha yabancı yerlerine bıraktı.

Bir harita alıp saklamayı düşündü -onunki bir şeyler saklamanın zor olmadığı cinsten evlerdendi- ama yapmadı, çünkü bu bir şekilde hile yapmak olacaktı. Doğal olarak da arada bir kayboldu, ama asla tamamen kaybolmadı, en nihayetinde de hiç kaybolmamaya başladı. Size olduğu sokağın ya da mahallenin adını söyleyemese de belirli hareketleri fark edip, onu coğrafyaya uyarlayıp, şehrin ana hatlarını oturtursa, bir de ışığın yönüyle şehrin silüetinin açılarını yerleştirirse tam olarak nerede olduğunu anlayıverirdi: Evde.

Yürürken de bakardı. Şehrin çeşitli değişken doğasını, mahallelerin ve toplulukların karakteristiklerini; insanların nasıl ve neden belirli şekillerde beraber ya da ayrı ayrı, müstakil evlerde ya da kulübelerde, dairelerde ya da gecekondularda, zengin ya da sefalet içinde, onurla ya da yenilgiyle yaşadıklarını incelerdi. Yaşamın, ayrık kaderlerin, arkayla önün, saldırganlıkların, simbiyoz ve asalak yaşama biçimlerinin, akışın, takasın, işin kümelenmesini gördü sadece bir çocuk olmasına ve bir şey anlamamasına, hele ki sözcüklere asla dökemeyecek olmasına rağmen bunun bir parçası olmak istediğini biliyordu, en tepesine çıkmak istediğini; er ya da geç bunu başaracağını da.

Gittikçe annesine bir an önce dönmek için daha az sebep bulur oldu. Başı belaya girmeye, bela yaratmaya başladı. Bu onu daha da sertleştirdi, tüm amacın da bu olduğuna hükmetmişti en sonunda. Etliye sütlüye karışmamak talimi değildi bu. Arka sokaklardan dolansın, deliklere girsin çıksın, ne yapılması gerektiğine karar versin, hayatta kalsın, büyüsün diyeydi.

Bela çeşitli şekillerde geldi. Engel olamadığı, ufak tefek hırsızlıklar, kapkaççılık gibi küçük şeyler vardı. Bunlardan çok şey öğrendi, özellikle sebep ve sonuç arasındaki farkla ve neticelerin öngörülemez doğasıyla ilgili. Bazı zamanlar bir mağazaya girip yarım düzine CD alırdı, ya da bir çizgi roman mağazasına girer montunun altında saklayabildiği kadar çalardı ve onca kameraya, alarma, hatta güvenlik görevlisine rağmen paçayı sıyırırdı. Bazı zamanlarsa pazar tezgahından tek bir tane elma almasına rağmen kendini deli bir pazarcı tarafından mahalle boyunca kovalanır hâlde bulurdu. Bu yararlı bilgilerdendi.

Yetişkinler, çocuklardan daha zararsızdı. Tek başına ve mahalleden olmayan bir çocuk, sağlam görünüşlü bir küçük bile olsa, sineye çekilemeyecek bir hakaretti. Yanlış yerde olduğunun öğretilmesi gerekirdi. Bağırılır, alay edilir, çelme takılır, kaldırımda omuz atılır ve tüm parasını vermesi söylenirdi. Her seferinde onları pişman ederdi. Her seferinde kavgayı kazanamazdı tabii ama her nasılsa onlara her seferinde kaybettiklerini hissettirmeyi becerirdi. Zorunda kaldığında da kaçardı. Kaçmakta utanılacak bir şey yoktu ona göre, kötü bir koşucu da değildi, ama kendinin de bir sınırı olduğunu biliyordu.

Bu sınırları on üç yaşındayken bir öğleden sonra buldu. Kar çanları çalan, puslu gri gökyüzünün altına sıkışmış kara bir kış günü oldu, köşede kolay hedef gibi görünen beş tane çocuk

vardı. Yabancılardı, çok yabancı, derileri mor-siyah, yanlış kıyafetler içindelerdi. Abes duruyorlardı, bu şehirde herhangi bir yerde abes dururlardı zaten. Dev gibi uzunlardı, sündürülmüş, ve uzuvlarının çok fazla katmanı vardı. Grafitilenmiş otobüs durağına iki büklüm, başları aşağıda dayanıyorlardı, yine de yüksek kalıyorlardı: Buna rağmen bir şey yapmadan ya da demeden geçemedi.

Ardından sürgündeki genç maraton koşucuları olup olmadığını düşündü, ama o an pek olası gelmemişti: Sarma sigara içiyorlardı. Yanlarından geçerken "Hey gençler, sigara içmeyin. Büyümenizi engeller." dedi, kendini tutamadı. Yani cidden, ne kadar kötü bir şey demiş olabilirdi ki? Ama onlar annelerine küfretmiş gibi tepki verdiler.

Beş çocuk da toparlandı, sanki aynı anda katları açılmıştı. Ne ona ne de birbirlerine bir şey söylemediler, ama bir şey değişmişti, öyle ki şimdi asil ve son derece tehlikeli görünüyorlardı, ona korkunç bir şeyler yapma planında olduklarını da söyleyebilirdi. Bir tanesi kısa bir an için bıçağının ucunu gösterdi. Anında fırladı. O zamana kadarkilerin hepsinden çok daha hırslı koşuyordu. Neden bu kadar korkuyordu? Esmer olduklarından mı? Belki de. Böylesine yabancı olmalarından dolayı olduğu muhakkaktı. Onu yakalarlarsa -yakaladıkları zaman- oyunu hangi kurala göre oynayacaklarını bilmiyordu.

Şahane koşuyorlardı. O paniğin içinde bile omuzunun üstünden baktığında bunu görebiliyordu. Kendisini akciğerlerin tersine çalıştığı kollardan, bacaklardan bir yumak gibi hissediyordu ama bu adamlar çabasızca akıyordu, leylek bacakları yere neredeyse hiç değmiyordu. Uğraştıklarını bile sanmıyor-

du, sadece eğleniyorlardı onunla. Ne zaman isteseler tepesine binebilirlerdi ama istemiyorlardı, henüz: Şimdilik onu yoruyor, eğlencesine canını çıkartıyorlardı. Gidebildiği kadar gitti. Kötü bir iş çıkarıyor sayılmazdı ama tükenmek üzere olduğunun farkındaydı. Er ya da geç, öyle ya da böyle, kovalamaca malum sona erecekti.

Sokaktan çıkıp korunaklı bir yer, bir dükkân, bir kafe hatta belki bir banka bulması gerekiyordu; onu takip edemeyecekleri, etseler bile saldırmaya cesaret edemeyecekleri bir yer. Gözleri soğuktan ve koşturmaktan kızarmış;sokak bulanık ve puslu görünüyordu ama eğer bir kurtuluş vuku bulacaksa, burada olacaktı. Bir dizi küçük dükkân vardı: Likör dükkânı, tütüncü, eski moda kırtasiye ürünleri satan bir yer. Hiçbirinin görünüşünü beğenmemişti ve yalpalayarak onları geçti, sonra da biri hariç diğer tüm seçenekleri tüketti. Geriye sadece bir kapı, bir mağaza kalmıştı. Artık her neyse denemek zorundaydı.

Öndeki cam kapıya koştu, içeri bile bakmadan girebileceği kadar açtı, sonra da çarparak kapayıp nefes nefese kapıya dayandı. Beyni durmuştu, nerede olduğundan haberi yoktu. Etrafına bir göz attı. Aydınlık ve sakin bir yerdi, aklına ilk bir diş doktorunun muayenehanesine girmiş olabileceği geldi. Odanın arkasından dişçi matkapına benzer bir şeyin sesi geliyordu ve içeride yatan bir insan olduğu kesindi, acı çekiyorsa benzeyen bir kadın.

Ama delme işlemini yapan kadının diş doktoruyla alakası yoktu. Uzun siyah saçlı, dar kot pantolonlu, bir tanesi dövmeyle kaplı iki kolu da açıkta bir kadındı. Yaptığı işi bırakıp doğal bir şekilde "Ne oldu, evlat? Hayalet görmüş gibisin." dedi ve bu

hiç de bir dişçinin söyleyeceği bir şeye benzemiyordu. O anda duvarların canlı renklerde ve net çizgilerde resimlerle kaplı olduğunu fark etti: Kafatasları, Havaiili dansçılar, zarlar, yarış arabaları, şeytanlar. Bir dövme stüdyosundaydı.

"Hayır." dedi ciddiyetle, iki nefes arasında, "Hayalet görmedim." sonra da camdan dışarı baktı ve beş uzun, esmer çocuğun sokağın öbür tarafında toplaşmış, sabırla volta atarak beklemekte olduğunu gördü.

"Bunlar mı arıza çıkartıyorlar?" dedi dövmeci.

İspiyoncu bir çocuk değildi ama bu durumda bir şey söylemesine de gerek yoktu. Ne olup bittiği ortadaydı. Dövmeci, masadaki kadına "Bekle biraz bebeğim." dedi ve metal dolabı karıştırıp bir-o da inanmakta güçlük çekiyordu-tatar yayı çıkardı. Zımparalanmış metal çerçevesi, dürbünü ve tüfek kabzasıyla ultramodern görünüyordu. Bakması bile korkutucuydu, buna bayıldı.

Dövmeci kapıya gitti, açtı, yayı kurdu, kısa ve küt oku yerleştirmesiyle sokağın öteki tarafına ateşledi. Belirli bir şeyi hedef almışa benzemiyordu ama yine de ok havada keskin bir yay çizdi, çocuklardan ikisini birer santimle sıyırdı ve bir bas teli dövülüyormuş gibi bir ses çıkararak itinayla, tam olarak telefon direğinin üzerine indi. Telaşlanıp sinirlenen çocuklar bilmedikleri bir dilde bir şeyler bağırdılar, sonra da toz oldular, giderken tekrar soğukkanlı ve asil görünmeye başlamışlardı.

Dövmeci arkalarından "Siktirin gidin, sizi gidi küçük ırkçılar." dedi.

Stüdyodaysa çocuk çok, çok etkilenmiş bir hâldeydi ve biraz da kafası karışmıştı. Yardıma ihtiyacı olmuştu ve bir kadın yar-

dımına koşmuştu. Bu çok garipti. Bir de bu neden kendini bu kadar iyi hissettirmişti?

"Hadi, gel evlat. Gel de bir sanatçıyı iş başındayken izle."

Rose müşterisine, dövme yapmaya geri döndü. Masadaki kadın eğimli bir yüzeyde, kolları çıplak ve kafasının üzerinde, yatıyordu. Göğüslerinin üzerinde sarı ipek bir kumaş parçası vardı ama pek umurunda gözükmüyordu. Gözleri açık ama bir şeye bakmıyordu. Kendi kendine sessizce inliyordu ama çocuk acıdan mı yoksa başka bir şeyden mi ayırt edememişti.

"İyi mi o?" diye sordu.

"Evet. Bir şeyi yok." dedi Rose. "Endorfin içinde yüzüyor."

"O ne ki?"

"Bir kimyasal. Çok acı hissettiğin zamanlarda vücut endorfin denen şeyleri salgılar. Bunlar da bir süre sonra acıdan zevk aldırmaya başlar. Çaktın?"

"Sanırım." dedi, pek emin olmamasına rağmen.

"Bu genç bayan bir endorfin patlamasının tam ortasında." dedi Rose. "Çünkü koltuk altlarına dövme yapıyorum. Deli gibi acıyor, değil mi bebeğim?"

"Oh, evet." dedi masadaki kadın. "Evet."

Çocuk önce sol koltuk altına, sonra sağ koltuk altına baktı. Solda, dövme çoktan bitmişti ama sağdaki hâlâ yapım aşamasındaydı. Bittiğinde dövmeler mavi ve mor köpükten ikiz girdaplar olacaktı, hem gotik hem Kızılderili tarzı. Kadının yegane dövmeleri bunlar değildi:

Kırlangıçları, gelincikleri, kelebekleri, kollarında sarmal hâlinde yükselen orman sarmaşıkları, sarı ipeğin altından göz

kırpan kanatlı bir kalbi vardı ama çocuk koltuk altı dövmelerinden, onların garipliğinden sersemlemişti. Neden çok az kişinin göreceği bir dövme için bu kadar acıya katlansın ki?

"Ee, hadi." dedi Rose, "Senin hikâyen ne?"

O işini yapmaya devam ederken çocuk neden orada olduğunu, annesinin ona oynattığı "oyunu" anlattı. Rose dinledi, bir iki soru sordu, çünkü en başında kafadan uydurduğunu düşünmüştü ama anlattıkça doğruyu söylediğinden daha da emin oldu.

"Peki annen bunu neden yapıyor?" dedi.

"Beni gerçek bir erkeğe dönüştürmek için."

"Seni küçük şeytan." dedi Rose.

Dövme yapması biraz daha sürdü ve çocuk incelikli, acılı bir işlem olduğunu görebiliyor olmasına rağmen bir süre sonra izlemek o kadar da çekici gelmemeye başladı. Fakat kadının yüzü, o başka bir şeydi, özel bir şey. Kalın, dolaşmış sarı saçlarının sınırları içerisinde yüz ifadeleri hareketli ve canlıydı, belirli bir acı ve belirsiz bir zevk arasında gidip geliyordu: Dudak ısırmaları, gözlerinin yaşarması, dudaklarının titremesi kahkahaya yakındı, ama çok da değil.

İşlem bitene, Rose kadını tamamen mürekkepleyene ve temizleyene kadar kaldı. Kadın oturup koltuk altlarına aynayla baktı. Dövmeler iyi miydi, kötü müydü ayırt edemiyordu, belki bunun hiçbir önemi yoktu da. Onun ilgisini çeken kadının ne kadar hoşnut, Rose'un eserinden ne kadar mutlu olduğu ve bunun her ikisine de ne kadar çok şey ifade ettiğiydi.

"Ben de yaptırabilir miyim?" diye sordu.

"Ne? Dövme mi?" dedi Rose.

"Evet."

"Hayır, olmaz."

"Niye ki?"

"Çünkü hapse girmek istemiyorum. Bu şehirde çocuklara dövme yapmak kanunlara aykırı."

"Aman, yap gitsin." dedi yeni dövmelenmiş müşteri.

"Başımı belaya mı sokmaya çalışıyorsun sen?"

"Daima." dedi kadın. "Küçücük bir şey yapabilirsin be, kimsenin görmeyeceği bir şey."

"Koltuk altıma mesela."diye teklifte bulundu çocuk.

"Hiç sanmıyorum."

"Yap gitsin Rose." dedi kadın.

Rose'un bu kadına hayır demek konusunda problemleri var gibi duruyordu.

"Tamam ama koltuk altı olmaz. Evlat, bana elini ver."

Hevesle yumruk yaptığı sağ elini uzattı. Çoktan bir Viking, bir alev topu, eklemlerine yayılmış bir kanatlı yılan hayal etmeye başlamıştı ama Rose eli kaptı, çevirdi, açtı ve avucuna olabildiğince çabuk ve rastgele küçük, mavi siyah bir lekeler yığını dövmeledi: bir daire ve birbirini kesen iki tane çizgi, bir tanesi üzerinde kuzeyi simgeleyen N'nin olduğu bir oktu.

"Bu da ne?" diye sordu çocuk.

"Bu bir pusula gülü." dedi. "Ve soran olursa, kendin yaptın."

"Tamam." dedi. Ama kimse sormadı. Eve gitti, annesine döndü ve ne kovalamaca ne de Rose'la dövme hakkında hiçbir şey söylemedi, annesi ya da başka biri de "Avucundaki şey ne?"

diye sormadı. Şüphesiz hayatında temizlik, dürüstlük, belki de ceza için el kontrolünün yeri olan çocuklar da vardı ama onunkinde hiçbiri yoktu. Elini kendine sakladı. Sadece yalnız olduğunda, kimsenin bakmadığına emin olduğunda baktı. Yine de bu sadece bir kaç hafta sonra dövmenin silinmeye başladığını fark edecek kadar sıktı.

İlk önce hayal kırıklığına uğramış, sonra aldatılmış gibi hissetti. Rose bunun olacağını, dövmenin kaybolacağını biliyor olmalıydı. Sonra, avuçtaki dövmelerin hep böyle olduğunu öğrendi: Kalmıyorlar, öylece kayboluyorlar. Rose onu kandırmış, ona çocuk muamelesi yapmıştı. Bu onu çok kızdırdı. Ama sonra farklı hissetmeye başladı. Belki de Rose çok akıllı davranmıştı. Hem onun hem de arkadaşının istediğini yapmış, işi halletmiş; hem de tersi için, bir çocuğun fikir değiştirme ihtimali için açık kapı bırakmıştı, tabii ki kendisini de korumuştu.

Onunla bu konu hakkında konuşması gerekiyordu, hemen çıktı ve o gün onu stüdyoya götüren yolu takip etmeye çalışarak, kadını bulmak için şehre doğru yol aldı. Hâliyle o an aklında bambaşka şeyler vardı ama buna rağmen etrafın ne kadar yabancı göründüğüne, doğru yere yakın olduğunu söyleyecek bir nesne bulmanın ne kadar zor olduğuna şaşırdı. Onu kovalayanlarla ilk karşılaştığı otobüs durağını bulduğuna emindi, oradan da hangi yöne gittiğine dair bir fikri vardı, o yüzden oraya doğru hareket etmişti ama şimdi yanılıyor olabileceğini düşünmeye başladı. Binaların şekli yanlış görünüyordu, sokaklar bu kadar dar değildi, şu kiliseyle mahalle bakkalını da hiç hatırlayamamıştı.

Herhâlde bu yola hiç girmemiş olacaktı. Asla kaybolmayan

çocuk bir anda evden çok, çok uzağa savrulmuş gibi hissediyordu. Bölgeyi bir ileri bir geri arşınlayarak, çevresini dolanarak, ipucu arayarak hatta köşedeki benzin istasyonundan bir harita alarak bütün bir öğleden sonrayı geçirdi. Koşmada iyi olup intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor olabilecek beş uzun esmer çocuk için de hep tetikteydi. Ama hiçbir şey bulamadı. Anlam verebildiğinden daha üzgün ve daha kızgındı.

Marilyn'in ayağındaki dövmenin sebep olduğu endorfin patlaması bir çok standarda göre çok düşüktü ve Rose'u sorguya çekme ve hikâyenin ne anlama geldiğini öğrenme isteği, hem acıyı hem de zevki silip süpürmüştü. Çekyattan indi; zar zor sakinleşmeyi, ya da en azından öyle görünmeyi, başardı.

"Adı neydi, Rose?" dedi. "Çocuğun adı neydi?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorsun?"

"Hadi ama." dedi Rose. "Çok uzun zaman önceydi. O zamandan beri çok beyin hücresi öldü."

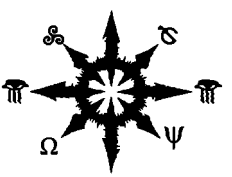
"Ama oralarda bir yerlerde olmalı. Belki hafızanı tazeleyebiliriz. Wrobleski miydi adı?"

"Sanmıyorum, soyadını bilmiyordum zaten."

"Ha, ama adını biliyordun."

"Evet, biliyordum. Bir zamanlar. Ama artık bilmiyorum. Uçtu gitti, yaşlandım artık. Dün ne yediğimi zor hatırlıyorum. Tükendim."

Beklenmedik bir şekilde yaşlı kadının gözlerinden yanaklarındaki ve dudaklarının kenarındaki kırışıklıklardan geçerek iki ince sicim gibi yaşlar boşaldı, dingin iç denize ulaşmaya çalışan iki tane nehir.

32

TEKTONİKLER

Marilyn'I, Villa Nova' nın merdivenlerinden aşağı indirirken 'Ayağın nasıl?' diye sordu Zak.

"Acıyor." dedi Marilyn. "Eğer Rose Scarlatti'nin dediği doğruysa iki üç hafta daha böyle devam edecek."

"Sence öyle mi?"

"Ayağım hakkında, evet, öyle."

"Peki ya geri kalanı hakkında?"

"Geri kalanı ne, onu bile bilmiyorum." dedi Marilyn. "Çok çok eski bir zamanda; sıradan, isimsiz, travmaya uğramış bir çocuk, Rose Scarlatti'nin stüdyosuna gitti. Rose, çocuğa yok olacağını bildiği bir dövme yaptı. Ve bu dövme onu dövme haydutluğu yapmaya mı teşvik etti? Şimdi sokaklarda, kadınları toplayıp, sırtlarına Rose Scarlatti imzasıyla, şifrelenmiş harita dövmeleri yaparak dolanıyor, tek sebebi de bundan hoşlanması mı? Böyle bir cinsel fetişi olması mı? Ya da dibine kadar deli olması? Elbette. Tabi ya, bunda inanmayacak ne var?

"Sence o çocuk, Wrobleski miydi?"

"Öyle olsa bile, bu hiçbir şeyi açıklamaz. Belki de gidip direkt olarak ona sormalıyım." dedi Marilyn.

"Tabi, doğru."

"Ciddi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Şu anda ne olduğunu bilmiyorum, Marilyn. Bu konuyu neden bu denli umursadığını anlamıyorum. Hatta neden umursadığını hiç anlamıyorum."

Zemin kattalardı. Marilyn, Zak'e hem anlayış hem de pişmanlıkla baktı.

"Açıklayacağım." dedi. "Ama burada değil."

"Nerede?"

"Senin evinde." dedi Marilyn. "Seviştikten sonra."

Zak, Ray'in stok fazlası ürünlerinden yirmi civarında ışıklı küre almış; odanın gerçek şeklini, boyutunu ve kasvetini gizlemek amacıyla bu küreleri yatak odasının etrafına, çeşitli yerlere, farklı boylarda, stratejik bir şekilde yerleştirmişti. Küreler, engin denizlerden yayılan soluk, uçsuz bucaksız bir maviyle durgun kahverengiler, yeşiller ve büyük kara parçalarından yayılan sarılarla parlamıyor, adeta ışıl ışıl yanıyordu. Kutuplar, düz beyazdı. Bu görüntü, insanda uzaydaymış etkisi yaratıyordu. Birbiriyle eş, hareketsiz gezegenlerden oluşan bir güneş sistemiyle çevrelenmiş, uzay.

"Tam bir bekâr evi." dedi Marilyn.

"Olduğu kadar."

"Ah, sanırım bundan daha iyisini yapabiliriz."

Marilyn, Zak'e usulca yaklaştı fakat kararlılıkla ve bir amaçla. Elleri, giyinik vücudundan aşağı doğru hızla hareket ediyordu, gittikçe hızlanıyor, vur kaçlar yapıyor, düğmeleri açıyor; bir kemer, bir fermuar, ardından kıyafeti kenara çekerek Zak'i tamamen soymuyor, yalnızca ihtiyacı olan yerleri açığa çıkarıyordu. Sık dokunmuş, kirli mavi halıya sırt üstü uzandı ve Marilyn ona ne yaptıysa, Zak de ona aynısını yaptı. Tam an-

lamıyla işlevsel bir takım açışlar ve çözüşler, gerekli olan her yer, sadece hareketli kısımlar. Marilyn'in ev kuralları hakkında düşünmek zorunda olmamak güzel hissettiriyordu.

Bir süre sonra Zak, sırt üstü Marilyn'in yanına uzandı, terliyordu, nefes nefeseydi ve hâlinden memnundu. Kimin bir yol haritasına ihtiyacı vardı ki? Kolunu Marilyn'e doladı ve kürelerin ardından karanlık ve uzak tavana baktılar. Dünya oldukça tatmin edici bir şekilde uzaktaydı sanki. Zak, her zaman orada kalmayacağının farkındaydı.

"Bana büyükbabandan bahset." dedi.

Marilyn'in vücudunun bir anda kasıldığını ve Zak'in kolları arasından kaydığını hissetti.

"Ne?"

"Biraz araştırma yaptım. Karl Driscoll büyükbabandı, değil mi? Ve Telstar'ı tasarlayan mimar oydu. Burada yaşamanın nedeni bu mu?"

"Tam bir minik hafiyesin, değil mi?"

"Masamdan hiç ayrılmadım. Ayrıca hâlâ olayın yarısını bile bilmiyorum. Büyükbabanın, proje tamamlanmadan önce projeyi öylece bıraktığını biliyorum. Bir daha başka hiçbir şey inşa etmediğini ve artık buralarda olmadığını biliyorum."

"Oldukça fazla şey biliyorsun."

Marilyn ayağa kalktı, kıyafetlerini giymeye ve orayı terk etmek üzere toparlanmaya başladı. Zak, bu hareketinin Marilyn'i zorla tutuyormuş gibi görünmediğini umarak onu kavradı. Kulağa ne çok ısrarcı ne de fazla mızmız gelmeyi ümit ederek "Açıklayacağını söylemiştin. Öyleyse açıkla." diye çıkıştı.

Marilyn, bir yandan öte yana kaydı, sırtını duvara yaslayıp oturdu, kıyafetlerini katladı ve kollarını sıkıca vücuduna sardı.

"Büyükbabam iyi bir adamdı." dedi. " Annemle babamın ölümünden sonra bana o baktı. Araba kazası. Alkollü araba kullanmaktan. Pek destansı bir ölüm değil. Büyükbabam, elinden gelenin en iyisini yaptı. En büyük olayı, beni şehir boyunca yürütmek ve bana binaların mimari özellikleriyle tarzlarını anlatmaktı. Okulumda payandanın ne demek olduğunu bilen 8 yaşındaki tek çocuk bendim."

"Yanında her zaman, tutma yeri küre şeklinde bir baston taşırdı, böylece bütün dünyayı avuçlarının içinde tutardı. Onun, eskiden bir mimar olduğunu biliyordum fakat bu işin bana gösterdikleriyle pek de alakası yokmuş gibi duruyordu. Mimarların ne yaptığını gerçekten de bilmiyordum, belki biraz da konuşma tarzı yüzünden, hayatının o evresi milyonlarca yıl öncesinde kalmışa benziyordu. Bu konu canını yakıyordu, biliyordum. Sonra, bir gün başkanın ofisinden bir telefon geldi. Meg Gunderson, büyükbabamın fanıydı. Telstar'ı şehir kalkındırma projesinin bir parçası yapmak istediler, işin içinde proje mimarının bulunmasının faydalı olacağını düşündüler. Bu, büyükbabamı bayağı heyecanlandırmıştı. Hayalleri gerçek olmuştu, yeniden aranan bir isim olduğunu hissetmişti. Birkaç konuşma yaptı, bir grup komiteyle muhatap oldu, birkaç röportaj yaptı ve ardından kayıplara karıştı.

"Nasıl yani?"

Marilyn hikâyeyi durmaksızın anlatmaktaydı ama şimdi derin bir nefes almak için durmuştu, ardından bir derin nefes daha.

"Bilmiyorum. Öylece gitti işte. Bir gün bir baktım, orada

değildi. Polislerle şu kayıp ıvır zıvırlarının hepsini yaptım, onlar da ellerinden geleni yapıyormuş gibi göründüler ama iş onu bulmaya gelince hiçbir şey yapmadılar. Belki de haklılardı. Neden zamanlarını harcasınlar ki? Sonuçta hepimiz onun öldüğünü düşünüyoruz. Bense, her nasılsa öldüğünü biliyorum. Seninle tanıştığım gece yapmakta olduğum şey de buydu zaten, şehri baştan sonra yürümek, etrafa onun gözlerinden bakmayı denemek, belki de onun hayaletini aramak, öyle bir şeyler işte. Bunların hepsini yaptım, belki de gereğinden fazlasıyla."

"Korkunç." dedi Zak. Düşündüğü şey tam olarak buydu. "Gerçekten korkunç."

"Evet, öyle." dedi Marilyn. "Daha en kötü kısmına gelmedik."

Ayağa kalktı, odanın ortasında bir yere oturdu, benliğini tuhaf bir rahatlık sarmıştı. Kollarını ve vücudunu rahat bıraktı, tamamen soyundu. Giysileri, üzerinden kayarcasına, çabucak çıkıverdi. Bu, bir gösteri değildi; bir striptiz de değildi fakat işin içinde hâlâ bir miktar şov vardı. Çok geçmeden Zak'in önünde çırılçıplak duruyordu, vücudu kürelerin loş ışığında yumuşak ve hassastı, kendine hakim fakat yine de savunmasız. Arkasını döndü. İşte oradaydı, önceki acıların bir grafiği.

Zak, şaşırıp kaldı mı kalmadı mı ayırt edemiyordu. Marilyn'in sırtındaki dövmeyi gördüğü anda, sanki zaten hep bunu bekliyormuş gibi hissetti, bir çeşit açıklama fakat açıkça daha karmaşık olanları gerektiren bir açıklama.

"Rahat rahat incele." dedi Marilyn. "Harita uzmanı olan sensin."

Zak, en tepeden başladı. Cılız kürek kemiklerinin üstünde illetin başlangıcı vardı, vücut hatlarına yayılmış ve gelişigüzel

çizilmiş bir dizi düz ve kıvrımlı çizgi. Kimi pervasız, kimi titrekti ve evet daha önce başka vücutlarda da gördüğü gibi; bu çizgilerin yollar, nehirler ya da tren rayları olması muhtemeldi ama tabi başka birçok şey daha olabilirlerdi: Kablolar, su kanalları, elektrik hatları. Altlarında uzanan bedene ne önem veriyor ne de saygı gösteriyorlardı. Sonra bir de şekilsiz kareler ve dairelerden oluşan bir tabaka, binalar belki ve onların arasına saçılmış, köprü ya da alt geçitler olarak okunabilecek bir şeyler. Ama bazı işaretler, daha çok yumuşak tenin tıpkı silik ve çekilmez lekeleri gibi, salt karalamaları, lekeleri, oyukları anımsatıyordu. Bir de belli belirsiz çarpılar, boş yarım daireler ve oklar vardı ki bunlar o ya da bu şeye işaret ediyor olabilirdi; ama anlamları tam anlamıyla bir gizemdi. Kendinizi bu kargaşanın içine çok da sokmak istemezdiniz.

Zak, bir an durup, orada gerçekten çözümlenecek bir şeyin olup olmadığını merak etti. Deşifre edilecek hiçbir kod, herhangi bir 'gerçek' dünyaya referans yoktu. Belki de yalnızca kadın vücudunu istismar etmeye ve incitmeye yönelik bir teşebbüstü. Belki de yapılan herhangi bir harita okuması, yalnızca bir tahminden ibaretti. Görmek istediğini görerek yapılan boş bir çalışma, tıpkı bir dizi Rorschach lekesini bir yol planı olarak kullanmayı denemek gibi.

Daha önce de görmüş olduğu gibi, dövmeler vücudun aşağı kısımlarına inerken her şey daha da beter oluyordu. Marilyn'in göğsünden beline doğru uzanan gergin hatlarında çizgiler daha telaşlı, soyut ve kalçalarına doğru indikçe daha sersemletici bir hâl alıyordu. Üst üste binmiş daireler, sarmallar, kargacık burgacık çizgiler; sanki dövmeci işini bir an önce bitirme derdin-

deydi, belki çılgınca heyecanlanmış, belki de sıkılmıştı. Bu alışılageldik bir uyumsuzluktu, hemen kuyruk kemiğinin üstünde, pürüzsüz kalçalarının tam tepesinde, son derece üstünkörü fakat oldukça belirgin bir pusula yükseliyordu. Eh, artık Marilyn'de kahrolası şeylerden iki tane vardı.

Marilyn'in sıkı ve kaslı belinin üzerinde, Zak'in gördüğü bir şey daha vardı. Çizgi debdebesinin ardına saklanmış bir şey, sanki dövmeci bir şey tasarlamış ve daha sonra onun üstünü başka dövmelerle kapatmıştı. Bu gizleme ya da yok etme gayretiyle yaratılmış çizgilerin altında, tek köşesindeki daireyle su damlasını andıran bir şey vardı.

Bir amip ve çekirdeği gibi ya da belki sahanda yumurtaya benzetilebilirdi. Bu genel kargaşanın içinde, kesin bir şey söylemek imkânsızdı fakat Zak bu çizgileri Telstar Oteli olarak görüyordu ve bu ona göre, aşırı faal olan hayal gücünün bir ürünü ya da basit bir takıntı değildi.

Marilyn, hikâyesini anlatmaya başladı. Kırılgan fakat biraz da sert görünüyordu; ağlamaklı değildi, tam tersi durumu kanıksamıştı. Güçlükle ve ağır ağır Zak'e dayanabildiği kadarını anlattı –o gece, yürüyüş, saldırı, deri başlığın kokusu, kamyonet arkasında yapılan yolculuk, bodrum kattaki işkence, deneyimlediği çeşitli acılar, ardından oldukça sınırlı türden bir rahatlama ve asla tamamen tamir edilemeyecek bir hasar. Olanları daha fazla anlatmaya mecali kalmayıncaya kadar, yaşadıklarını Zak'e anlattı, içinde tek bir şey bile kalmayana dek.

"Ne varsa anlattım." diye fısıldadı.

Tekrar üstünü giydi, bol pantolonu, tişörtü, iş gömleği, kalın yün bir ceket, adeta koruma kalkanlarını kuşanıyordu.

"Gitmem gerek." dedi.

"Hayır, gitmek zorunda değilsin." dedi Zak. "Gitmen için tek bir sebep bile yok. Gece kalmanı istiyorum. Bir süreliğine."

"Bunu yapamam."

Ve yapmadı. Marilyn gittikten sonra Zak, içindeki aşağılığın rahatladığını hissetmesine şaştı. Her şeyi birden sindirmesi kolay değildi. İçi bomboştu. Söylemesi gereken birkaç kusursuz kelime, yapması gereken ve her şeyi yoluna koyacak sihirli bir eylem olmalıydı. Ne olduğunu çözmesi ise yüzyıllar sürecek gibiydi.

33

İNSAN

Şehrin sokakları terk edilmiş görünüyordu. Marilyn Driscoll, Zak'in evinden Sanat ve Zanaat Sokağı boyunca, şehrin dolaşık örgüsü ve sarmalında yürüdü. Kendini korunmasız fakat hafiflemiş hissediyordu. Zak, er ya da geç işin aslını öğrenecekti, neden şimdi öğrenmesin ki?

Eve neredeyse varmıştı ki arkasında bir arabanın olduğunu fark etti. Kafasını hafifçe çevirdiğinde ve arabanın yıpranmış metalik mavi bir Cadillac olduğunu görünce biraz olsun şaşırmadı. Ya ne olacaktı? Araba yavaşça yanından geçti ve biraz ilerde durdu. Marilyn, arabaya yetişene kadar yürümeye devam etti ve ardından durdu, açık olan yolcu camından içeri baktı, direksiyonda utanç dolu ve acınası suratıyla Billy Moore'u gördü. Billy'nin bir şey söylemesine ya da yapmasına fırsat bırakmadan kapıyı açtı ve minnettar bir otostopçu edasıyla yan koltuğa oturdu.

"Ben de seni bekliyordum Billy." dedi Marilyn. "Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Cevap yoktu. Wrobleski'nin tesisine varana dek ikisi de tek kelime etmedi. Billy, radyoyu dahi açmadı. Eşiği geçip metal kapıdan avluya girerlerken Billy, Marilyn'e döndü.

"Üzgünüm. Gerçekten kayıp hâldeyim." dedi.

Wrobleski, avluda Marilyn'i bekliyordu. Olası tüm rezil-

likler, başa sarışlar ve çeşitli sonlarla, bu sahneyi kafasında defalarca canlandırmıştı. Ve tabi ki bu senaryodaki canavar Wrobleski'ydi, kötü adam oydu. En nihayetinde onu görmüş, beklediğinden ve olmasını istediğinden çok daha az korkutucu bulmuştu. Elbette, hâlâ bir kötü adam havası vardı ve şüphesiz her türlü kötülüğü yapabilecek kapasiteye sahipti ama en nihayetinde, gereğinden fazla insani bir duruşu vardı. Marilyn, fena hâlde hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Wrobleski, Marilyn'le pek ilgilenmeden ona şöyle bir baktı, ardından arkasını döndü ve gitti. Giderken Akim'e, Marilyn'in artık onun sorumluluğunda olduğunu gösteren bir hareket yaptı. Marilyn kıpırdamadı.

"Wrobleski." dedi. "Konuş benimle. Bana bir açıklama borçlusun."

Wrobleski, Marilyn'e boş bir bakış attı.

"Öyle mi?"

Bunu sessizce söylemişti, tedbirli fakat pek de umursamayarak.

"Evet, öyle."

"Ne düşündüğün zerre kadar umurumda değil."

"Hayır." diye ısrar etti Marilyn. "Bu doğru değil, olamaz."

Wrobleski, Marilyn'e sanki yoldan çıkmış ve beklenmedik olsa dahi çok da çarpıcı sonuçlar üretmeyen bir laboratuvar deneğiymiş gibi baktı.

"Olmak zorunda." dedi Wrobleski. " Senin istediğin koca bir dram, etkileyici bir mizansen. Ama ben bu işin içinde yokum."

Marilyn, Wrobleski'nin üzerine çullandı. Wrobleski kılını bile kıpırdatmadı ve gerçekten parmaklarını mı şaklatıyordu?

Marilyn, Wrobleski'nin gırtlağına yapışmadan önce Akim, ne olur ne olmaz diye ikisinin arasında duruyordu ve işle ilgilenmeye başlamıştı bile. Marilyn, kafasına bir darbe aldığını hissetti ve hemen ardından bir iğnenin derisine saplandığını. Akim'in elleri üzerindeydi, olmaması gereken her türlü yerde. Marilyn rüya mı görüyordu yoksa gerçekten de Akim kulağına 'Sakin ol, yakında geçecek.' diye fısıldamış mıydı?

Sonra bir de oldukça aşina olduğu bir kabusun yeniden işleyişi vardı. Bir süre çığlık attı, mücadele etmeyi denedi ama ardından her yeri halatlarla sıkı sıkı bağlandı, ağzına iki kat koli bandı yapıştırılmıştı, o hâldeyken görmesi mümkün değildi ama bu kez, en azından o deri başlık yüzünden değil. Avlu boyunca sürüklendi, tesisin en iç kısımlarına, bir dizi merdivenin altında, boyutunu ve derinliğini kavrayamadığı yeraltında bir odaya atıldı. İçerisi sıcaktı ve bitkin bedenlerin kokusu duyuluyordu. Birtakım sesler duyduğunu sandı, belki de yalnızca televizyonun sesiydi. Bu kısa gecenin geri kalan kısmını bir şiltenin üzerinde sırt üstü yatarak geçirecekti, bağlı vaziyette, hareketsiz, görmeden, etkisiz ve hissiz; ama kesinlikle başına geleceklere karşı hazırlıklı.

34

POST

Billy Moore, hafif ürkek bir şekilde Wrobleski'nin yanında duruyordu. Tam olarak anlayamadığı bir sebeple, küçük pislik Akim'i fena hâlde pataklamak için içeri girmek istemişti. O hâlde neden yapmamıştı bunu? Wrobleski'den korktuğu için mi? Öyle ya, iyi bir gerekçe olabilirdi ama bu yalnızca bir belirtiydi, hastalığın kendisi değil. İçinde bir yerlerde, ta derinlerde büyüyen, git gide kabaran bir korkaklık vardı. Bu, bilmeye değer bir gerçekti belki ama kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Wrobleski elini Billy'nin omzuna koydu ve kendisinin şefkat fikriyle bağdaşan bir edayla omzunu sıktı.

"Senin için, ihtiyar, savaş sona erdi." dedi. "Artık özgür ve temizsin. Wrobleski'yle işin kalmadı."

Billy yine de rahatlamış hissedemiyordu.

"Çok yazık." dedi Wrobleski. "Gelecek vadediyordun. "

"Gelecekten beklentimin tam olarak bu olduğunu sanmıyorum."

Wrobleski, Billy'ye kurnaz bir edayla baktı. "Eh, ben de zaten hiçbir adama istemediği bir işi yaptırmamışımdır."

Billy, bunun doğru olmadığını biliyordu ama bunu dile getirmek yerine "Teşekkürler." demekle yetindi.

"Ne yaparsam yapayım fikrin değişmeyecek yani?"

"Sanırım, hayır."

"O kadar endişelenme." dedi Wrobleski. "Alınmaca, darılmaca yok. En başında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Sana en iyi parçaları göstereceğimi söylemiştim."

"Haritalar mı?" diye sordu Billy. Wrobleski'nin koleksiyonunu hiçbir şekilde görmeye niyeti yoktu, yine de başka seçeneğinin olmadığını biliyordu. Üstelik bu basit bir "sergi" olmayacaktı.

"Haritalar, tabii ki." dedi Wrobleski.

Billy'nin daha önceleri kullandığı bir güzergahı takip etmeye başladılar, kilitli metal kapıları geçtiler, tuhaf bir şekilde mutluluk veren bekleme odasına ve çatıya çıkan asansöre doğru yönelmişlerdi sanki. Oraya varmadan hemen önce, Wrobleski diğer kapılardan birinde durdu ve Billy'nin kanaat getirdiğinden daha büyük bir merasimle, küre biçimindeki saat kösteğinden bir tomar anahtar çıkardı, büyük bir titizlikle kapıyı açtı.

"Sana her şeyi gösteremem." dedi Wrobleski. "Yüzyıllar sürer. Yalnızca harita merakımın boyutunu bizzat görmeni istedim."

Ardından Wrobleski, Billy'yi koleksiyonunun bulunduğu birkaç odaya götürdü: Bina ilk inşa edildiğinde büyük ihtimalle ofis olarak kullanılan geniş ve soğuk bir oda. Duvarlar, bir baştan öbür başa tıka basa yerleştirilmiş ve artakalanı yerde, koca bir yığın hâlinde duran haritalarla doluydu. Başlarının üstündeki borulardan sızan florasan ışık, kasıtlı olarak göz kamaştırıcı ve oldukça rahatsız ediciydi. Koleksiyon, açıkta olmasına rağmen sergilenmiyordu.

Tur rehberi rolleri Wrobleski'ye gitmiyordu. O, haritaların başlı başına bir şeyler anlatmasını tercih ediyordu. Orada kendi

hâlinde asılı duran türlü türlü harita vardı. Kimi devasa boyutlarda, kimi küçücük, kimi antika ve çerçevesi aşınmış, bir diğeri modern, oldukça yüksek teknolojiyle üretilmiş, pleksi ya da alüminyuma basılmıştı. Birçoğu sanat ve kartografi arasındaki o ince çizgide yer almaktaydı. Çoğu el yapımı, son derece titiz, saplantılı ve aşırı ayrıntılı; belki bir deli ya da dengesiz bir çocuk tarafından çizilmiş haritalardı. Bazısı; efsanevi, uydurma, tuhaf bir şekilde biçimlendirilmiş, bu ya da diğer bir gezegenden pek de uzakta olmayan ülkeleri gösteriyordu, biri zürafa şeklinde, diğeri tıpkı bir penis gibi, bir diğeriyse insan beyninin bir kesiti gibiydi. Bir de olağanüstü şehirlerin; kimi haç, kimi pentagram biçiminde, kimi hasat çemberi ya da benzer şekillerdeki geometrik desenlerle düzenlenmiş sokakların planları vardı. Bombardımanların, doğal afetlerin ardından yıkılmış, kaos içinde yaşayan şehirlerin haritaları vardı. Yıldızların ve gezegenlerin, okyanusların haritaları, evrenin iç haritaları. Birçoğunda süregelen çok sayıda şey vardı: Renkler görünürlük sağlasın diye değil, gösteriş olsun diye tasarlanmış, son derece göz alıcı ve sarsıcıydı, kabartma şekiller aşırı ince işlenmişti; tanrılar ve efsanevi canavarlar, deniz kızları ve melekler, onlar olmasa bomboş kalacak yerlerde sıralanmıştı.

Zak'in kendisini eğitme teşebbüslerine rağmen, Billy hâlâ haritaları okuyamıyordu ve belki de hayatının sonuna kadar okuyamayacaktı. Yine de ona öyle geliyordu ki (ve bu Utopiates'den içeri adımını atmasaydı asla sahip olamayacağı bir düşünceydi) bu koleksiyon, aslında Wrobleski'nin kendi dünyası ve ruhunun bir haritasıydı. Tehditkar, tehlikeli ve ilkel bir dünya; parlak, öfkeli renklerin, sivri köşelerin ve tam olarak hayal ürünü sayılamayacak ejderhaların kenti. Billy, yeteri kadar

ilgilendiğini ve heyecanlandığını kanıtlamak için doğru sesler çıkarmayı denedi; fakat bu kolay değildi. Ve Wrobleski bir aptal değilse, ki apaçık değildi, Billy'nin etkilenmediğini fark etmiş olmalıydı.

"Ne güzel olurdu biliyor musun?" dedi Wrobleski. "Kızını da getirmen. Eminim tüm bunlar onun hoşuna giderdi. Öyle değil mi?"

Gerçekte Carla'nın ne kadar ilginç bir çocuk olduğunu bilmesine ve kızının bu çılgın koleksiyonu görmeye bayılacağını düşünmesine rağmen, onu Wrobleski'den korumak amacıyla "İlgisini çekeceğini pek sanmıyorum." dedi Billy.

"Merakını cezbedebileceğime eminim." dedi Wrobleski. Ve ardından aklına bir fikir geldi, ya da gelmiş gibi yaptı. "Biliyorsun, sana göstermeyi arzuladığım ufak bir şey var. Belki de göstermemeliyim. Belki de hoşuna gitmeyecek. Ama yine de sana bunu göstereceğim."

Bu ikilem Billy'ye kalırsa tamamen sahteydi. Ona öyle geliyordu ki Wrobleski, Billy'ye göstereceği şey her neyse, ona çok daha önce karar vermişti, Billy'ye bu turu yaptırmasının tek nedeni belki de buydu.

"Karar sizin, Bay Wrobleski." dedi Billy.

"Evet, öyle."

Billy, Wrobleski'nin yaptığı bu teklifin ardında bir sebep, belki bir tehdit olması gerektiğini biliyordu ama başka seçeneği var mıydı? Bir başka kapıya geldiler, dışarıdan bakıldığında diğerlerinden farklı görünen bir kapı. Wrobleski, kapının kilidini oldukça titiz bir şekilde çevirdi ve kapıyı açtı. Koridordan gelen ışık hüzmesi odaya doldu ve odanın karanlık, penceresiz

kısmını açığa çıkardı. Birlikte içeri girdiler, Wrobleski kapıyı arkalarından kapattı, böylece uzun, kaygı verici birkaç dakika boyunca tamamen karanlıkta kaldılar. Ardından eli tüm odayı aydınlığa kavuşturan şaltere gitti. Duvarlar bomboştu, yerde harita yığınları yoktu ve spot lambaları, ilerdeki köşeye yerleştirilmiş bir şeyi aydınlatıyordu. Bu, cam bir vitrindi, bir adam uzunluğunda değildi tam olarak ve içinde ilk bakışta Billy'ye desenli bir eşarbı ya da kefeni andıran bir şey vardı.

"Bu sana ne ifade ediyor?" dedi Wrobleski.

"Buradan bakınca hiçbir şey." dedi Billy.

"Yanına git. Git bir göz at." dedi Wrobleski. "Ardından bana bunun ne olduğunu söyle."

Billy vitrine doğru gitti. İlk bakışta içindeki şey bir post gibi göründü, hayvan derisi, başarısız bir tahnitçilik örneği; fakat sonra ertelenmiş farkındalığının ani sancısıyla -çünkü her nasılsa baştan beri biliyordu - bunun gerçek bir bedenden yapılmış bir post olduğunu anladı: Yüzülmüş ve metal bir teçhizata tutturulmuş bir parça insan derisi.

Bu, bütün bir insan bedeni değildi –yalnızca sırt ve kalça derisi, bu yüzden gergin, boyanmış bir yelken bezine benziyordu. Aşınmış, sararmış ve fazlaca kullanılmış bir görüntüsü vardı, üzerine bir dövme yapılmıştı, karışık bir şekilde, ustaca: Oryantal tarzda dizayn edilmişti. Ve dövmeler, Billy'nin diğer kadınlarda gördüklerinden oldukça farklı olmasına karşın, yine de bir çeşit harita oluşturuyordu. Bu dövmeler şehrin belirli bir tarzda yapılmış fakat oldukça detaylı bir temsiliydi: Evler, yollar, köprüler, bir nehir, bir göl, bir mabet, bir Budist tapınağı ve şehrin tam göbeğinde, sırtın tam ortasında, bir yanardağ.

"Söyle bakalım, kim bir yanardağ etrafına şehir inşa eder?" dedi Wrobleski, bir aptalla konuşuyormuşçasına.

Billy'nin tepkisi, içgüdüsel ve fevriydi ve bu deride sahte bir şeyler olduğunu, bunu bir korku filmi kostümü ya da seçkin bir Cadılar Bayramı'ndan kalma bir parça olabileceğini kendi kendine söylemesine rağmen, bunun yalnızca bir hüsnükuruntu olduğunu biliyordu. Cam vitrinde bir de derinin bir doğal ortamındayken çekilmiş fotoğrafı vardı; asıl sahibinin üzerindeyken, o hâlâ hayattayken. Bir Japon kadın; küçük, asil, sakin, çıplak, sırtını gösteriyor ve omzunun üzerinden kameraya doğru bitkin bir hâlde bakıyorken. Deri, kadının üzerinde, cam fanusun içinde olduğundan daha güzel görünüyordu.

"Neden benim merakımı bu kadar cezbettiğini anlayabiliyorsun değil mi, Billy?"

Billy, onay verdiğini gösterir biçimde homurdandı.

"Öyle ya, bir âlim değilim." dedi Wrobleski. "Ama dövmeli insanların derilerini satmasının yaygın olduğu bir dönem olduğunu biliyorum. Henüz hayattayken bir anlaşma yapıyorlar, parayı alıyor ve harcıyorlar, ardından öldüklerinde deriyi satın alan adam gidip parasının karşılığını alıyor. Bahse varım kimi zaman satıcıyı bulmakta büyük sıkıntı çekiyorlardı. Bahse varım kimi zaman satıcının ölmesini dahi beklemiyorlardı."

"Ben de varım."

"Ne düşündüğünü biliyorum, Billy. Bunun tüm problemlerime oldukça basit ve şık bir çözüm olabileceğini düşünüyorsun. Kadınlarımı bir araya getir, derilerini yüz –problem çözüldü."

"Düşündüğüm bu değildi." dedi Billy. "Sorununun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Bildiğini sanmıyorum." dedi Wrobleski. "Belki de 'Bu kahrolası Wrobleski denen adam neyin peşinde? Dövmeleri yapan o mu? Neden böyle bir şey yapsın ki? Ve eğer o yapmadıysa kim yaptı? Ne yapmak istiyor? Benden ne istiyor? Bunca zaman neyin peşindeydi?' diye düşünüyordun. Düşündüğün hemen hemen bu, değil mi?"

"Hemen hemen." diye onayladı Billy.

"Durum şu Billy: Bu kadınlardan bıktım. Başta, sokaklarda başıboş gezmelerindense, onları burada tutmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Bodrumunda, uyuşturucunun etkisi altında, kaçırılmış, dövmeli bir grup kadının bulunması büyük bir sorumluluk.

Billy, buna inanmakta hiç sıkıntı çekmedi.

"Ama biliyorsun, ben bir sapık değilim, onları diri diri yüzmeyeceğim, aside yatırmayacağım, ya da üstlerine sodalı su atmayacağım. Yalnızca onları benim yerime imha edecek birine ihtiyacım var. Ve işte bu noktada sen devreye giriyorsun, Billy. Senin bunu becerebileceğini düşündüm. Katil içgüdüleri. Senin için bir slogan bile buldum: Ne kadar para, o kadar olasılık. O kadar da büyük fark yok.

"Evet, öyle." dedi Billy. "Benim için oldukça büyük bir adım."

"Ah, kendini şaşırtabilirsin." dedi Wrobleski.

Billy, itiraz etmek istedi, Wrobleski'yi kendisini tamamen yanlış anladığına, kendisinin öyle bir adam olmadığına ve kendisini şaşırtmak gibi bir niyetinin olmadığına dair onu ikna etmek istedi. Ama tartışmaya değmezdi.

"Neden onları gidip kendin öldürmüyorsun?"

"İş etiği." dedi, ama bu yalnızca bir öneri, teorik bir olasılıktı; özellikle inanmayı istediği bir yanıt değildi. "Çünkü karşılığını almadıkça insanları öldürmem. Yeterince açık bir cevap mı?"

"Sanırım." dedi Billy.

"Ve kadınları öldürmem, nokta."

"Ama onları benim öldürebileceğimi düşünüyorsun?" diye sordu Billy.

"Elbette. Senden fazla bir şey beklemiyorum."

Bu da kulağa Wrobleski'nin şakalarından biri gibi geliyordu.

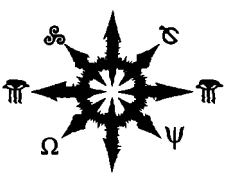
"Tarzını sevdim derken şaka yapmıyordum. Bana kendimi anımsattın. Eski hâlimi, öteki hâlimi. Ama bundan da öte, sende kötü bir taraf gördüm. Ve onu kullanmak istedim. Benden daha kötü olmanı istedim. Bu beni kötü bir adam mı yapıyor?"

"Evet." dedi Billy. "Sanırım öyle."

"Her neyse, yanıldığım ortaya çıktı. Seni baştan çıkartamadım. Aferin sana."

Wrobleski'nin suratı gülümsemeye benzer bir şeye büründü.

"Ve tüm bunlar bilimsel şeyler." dedi. "Artık park işindesin. Benim eski bir çalışanımsın. Seninle çalışmak güzeldi. Eğer yeni iş teklifimi kabul etmeye karar verirsen bana haber ver. Belki seni ikna edebileceğim bir şeyler bulursun. Ya da belki ben bulurum."

35

YOL GAZABI

Araba kullanmak: Alt fonksiyonlardan biri, zihin kendini tamamen söylenmemiş sözler, tamamlanmamış eylemlerin statiğine bırakırsa başarıyla tamamlanabilecek bir görev. Billy Moore'un konsantrasyonu yola serpilen tuzlar gibi dağılmıştı.

Kendini naif bir adam olarak görmezdi ama kendisini gerçekte olduğundan daha akıllı bir adam olarak görmemesiyle de gurur duyardı. Wrobleski' yle ne durumda olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bunu fark edecek kadar kafası çalışıyordu. Böyle bir adamdan gerçekten kurtulabilir miydin? Arkanı dönüp 'Bana soğukkanlı bir katil olma fırsatını verdiğin için teşekkürler, ama almayayım, tamam mı?' diyebilir miydin? Bu, pek de mümkün görünmüyordu. Carla' yla birlikte kendi işinde gücünde olmayı istiyordu. Katillik gibi bir mesleği geri çevirmek iyi bir baba olma tanımının bir parçası olmayabilirdi, ama kesinlikle iyi bir başlangıçtı.

Arabayı hızlı kullanmıyordu ve dikkatsizce sürdüğünü de düşünmüyordu fakat aniden arabanın ön tarafında bir uğultu ve zangırdama oldu. Birden telaşlanarak, Cadillac' ı yolun daha geniş ve boş olan kısmına çekti, hasarı tespit etmek için arabadan indi. Ortada patlak bir tekerden başka bir şey yoktu. Önce öfkelendi, hemen ardından açıklanamayacak bir kasvete

boğuldu. Yamyassı olan lastik birden bugüne kadar gördüğü en üzücü şeymiş gibi göründü. Üstelik patlak bir teker bir bakıma gecenin, büyük bir felakettense, küçük bir can sıkıntısıyla atlatıldığının kanıtıydı. Buna şükürdü. Eğer yol tanrıları gerçekten ona karşılarsa, araba birden alev almaz, Billy de bir ateş topunda yanarak ölmüş olmaz mıydı?

Birkaç eski silonun kalıntıları ve terk edilmiş bir pistin hemen yanında, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi. Tekeri kendi başına değiştirmesi gerekecekti ki bu da düşük statüsünün kanıtıydı, kimse Wrobleski'yi böyle banal bir şey yaparken göremezdi. Yedek lastiği ve krikoyu almak için bagajı açtı. Tekerlek yuvasına sıkışmış bir kadın ayakkabısı buldu –Carol Fermor' ın olmalıydı–ve kaba kuvvetle tekerleği arabadan sökmeye çalışmaya başlamadan önce ayakkabıyı hendeğe fırlattı.

Uzun süren, enteresan bir işti: Krikoyu sabitlemek zordu, cıvataları gevşetmek daha da zordu.

Patlak tekerleği incelerken, lastik yanağında, biri Billy eve varmadan uzunca bir süre durmak zorunda kalsın diye kasten yapmışçasına, ilginç bir şekilde düzgün, küçük bir delik gözüne ilişti. Bunun bir anlamı olabilir miydi? Belki de paranoyaklaşmaya başlıyordu. Öyle olsa bile fark eder miydi? Hâlâ değiştirmesi gereken bir lastik vardı. Ancak tekeri değiştirme işi bittiğinde fark etti ki yeni takımının her yeri vıcık vıcık yağ ve lastik izi olmuştu. Kahretsin. Deri giyerken çok daha iyiydin: Ne kadar kötü kullandıysan, o kadar güzel görünürdü.

Yolun geri kalanında, kafasını yola vermeye çalıştı: Düşündüğünden çok daha iyi bir yerdi. Sanjay hâlâ, Carla'ya ve eve göz kulak oluyor olacaktı. Zavallı adamın görünürde gidebilece-

ği hiçbir yer yoktu. Buna rağmen Billy eve yaklaştığında, Sanjay ortalarda yoktu. Ön kapının hemen yan tarafına yatırılmış portatif bir tabure ve birkaç metre ötede rastgele yere bırakılmış bir kitap vardı. Bu normal değildi. Ama bunun dışında ters görünen başka bir şey yoktu. Güvenlik lambaları açıktı, kapılar, taşeronların kamyonları ve römorklar her zaman durdukları yerde duruyorlardı.

"Sanjay?" diye seslendi, ne çok yüksek sesle, ne de çok ısrarla. Carla' yı uyandırmak istemiyordu.

Bir inilti duyduğunu sandı, kuvvetsizdi fakat oldukça yakından geliyordu ve ardından sese yöneldi, kamyonların olduğu tarafta Sanjay'i yerde yatarken buldu; kıyafetinin saf pembesi ve siyahı, kahve ve kızıla bulanmıştı. Vücudu, herhangi bir vücudun kolayca alamayacağı bir pozisyonda kıvrılmış vaziyette, bacakları normalde mümkün olmayan açılarda dolanmış; başı, DİKKAT! PATLAYICI MADDE tabelası bulunan kamyonete doğru sarkmıştı. Sanjay, kendi beyzbol sopasıyla tartaklanmış, ezilmiş ve dövülmüştü. Bilinci neredeyse kapalıydı, ama hâlâ Billy' ye bakabiliyordu, dudaklarına mahzun bir gülüş takınıp parmağını hafifçe kaldırarak "Carla." dedi.

Billy, Carla'nın karavanına doğru baktı ve kapının açık olduğunu gördü, yalnızca açık değildi, belli ki kırılarak açılmıştı; sökülmüş menteşelerinden sallanıp duruyordu. Hangisinin daha korkunç olacağını kestirmeye çalışarak parkın öteki köşesine doğru koştu. Carla'yı da Sanjay'ın durumunda bulmak ya da Carla'nın kayıplara karışması... İçeri girdi. Gördüğü manzara ikincisiydi. Sessizlik, durgunluk, karmaşa, boşluk. Carla dövüşmeden gitmemişti. Eh, Billy Carla'nın öylece gideceğini hiç dü-

şünmezdi. Orada neler olduğunu gösterecek bir şeyler bulmak amacıyla içeriye göz atarken, Sanjay'ın araziden karavanın kapısına doğru kendini sürüklediğini gördü.

Görünüşe göre, doğru düzgün konuşamıyor, nefes alamıyordu ama "Sanırım, efendim, beni öldürmediler, çünkü size bir mesaj vermemi istediler efendim." dedi.

"Kim onlar?" diye sordu Billy.

"Birkaç adam, biri Afrika kökenliydi, en fazla o konuştu."

"Akim."

"Tam olarak tanışmadık, efendim."

"Özet geç." dedi Billy, ama sadelik Sanjay'ın tarzı değildi.

"Bu adam bana kızınızın geçici olarak güvenli ellerde olacağını, Laurel adında biri tarafından bakılacağını söyledi.

"Kızıma dövmeli bir kaltak mi göz kulak olacak yani?

"Emin değilim, efendim. Ama mesajın geri kalanı şöyle: 'İşle ilgili fikrinizi değiştirdiğinizde, Bay Wrobleski sizi tekrar görmek istiyor.' Tüm bunlar size bir şey ifade ediyor mu efendim?"

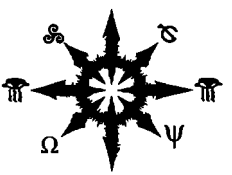
Sesi acı ve yorgunlukla doluydu.

"Ediyor."

"Peki,efendim." dedi Sanjay. "Acaba şimdi benim için bir ambulans çağırabilir misiniz?"

"Seni ben götüreceğim. Yolda konuşuruz."

Sanjay, kendini biraz daha konuşmak üzere hazırladı.

36

DAHA BÜYÜK BİR PATLAMA

Zak Webster, dinamit üzerine uzun uzun kafa patlatmamıştı ama eğer biraz düşünmüş olsaydı, bugünün maden ve imha mühendislerinin, hani şu Platin Hat için tüneller patlatan, Billy Moore'un otoparkına park edenler; işte onların depolarında daha modem ve daha komplike bir şeyler olmalı, diye düşünürdü. Billy Moore, Sanjay'den hastaneye giderlerken öğrendiklerini tekrarlarken, bu konuda yanıldığını söyleyebilirdi.

Billy, acil servisten parka dönüp ardından Zak'in apartmanına gitmişti. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen Zak'i çoktan uyanmış buldu, endişe içinde kıvranıyordu. Marilyn'e mesaj atması ya da onu araması konusunda karar veremiyor, şu anda olduğunu varsaydığı yere yani Telstar Otel'e uğrasın mı, uğramasın mı bilemiyordu. Billy, bu konuda da yanıldığını söyleyebilirdi. Açıklanması gereken kadarını açıkladı, öyle ya da böyle –ve bunun doğru olmadığını biliyordu, üstelik bu büyük ölçüde kendi hatasıydı, bu işin içinde olması nedeniyle de sorumluluğu tamamen üstlenmişti, ve evet, kendinden utanıyor sayılırdı– hem Marilyn hem de Carla şimdi Wrobleski'nin tesisindeydi. Ne kadar korkunç olursa olsun, onları oradan kurtarmak için bir planı vardı.

"Görüyorsun, Zak, dinamit hakkında büyük bir gizem yok

ortada." dedi Billy. "Adamım Sanjay beni bu konuda aydınlattı; öyle görünüyor ki bu, jeologların bildiği bir konu. Anlaşılıyor ki dinamit, bir tüpe tıkıştırılmış, üzerinde patlayıcı kapsül ve fünye eklenmiş talaş ve nitrogliserinden başka bir şey değil."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" dedi Zak.

Billy Moore, daha yeni onardığı deri ceketinin iç cebinden bir fitil çıkardı ve Zak' in ürkek avucuna nazikçe bıraktı. Zak, avucundaki şeye inanamayarak baktı, Billy'nin de söylediği gibi fitil, patlayıcı kapsül ve fünye patlama konumuna gelmediği sürece zararsızdı, yine de durumun anlamsızlığı ve olası tehlikesi Zak' i şaşkına çevirmişti. Zak, sopayı tutarken kendini bir parça Wile E. Coyote gibi hissetti ve dinamitin kendisi de bu konuda gerçek dışı bir bünyeye sahipti. Oldukça iptidai, derme çatma bir görüntüsü vardı; paketin yan tarafına yazılmış uyarılar yeterince gerçekçi görünmesine rağmen, ev yapımı bir havai fişek gibi, öylece bir ambalaj kağıdına sarılmıştı.

"Fitili sen yerleştireceksin." dedi Billy. "Uzaklaşacaksın, dinamiti patlatacaksın ve iş bitti. Sanırım bu kadarını yapabiliriz, değil mi, Zak?"

"Oradan hızla uzaklaşacağım kesin. Hatta koşabilirim bile."

"Aslında o kadar da hızlı uzaklaşmana gerek yok. Fünyeyi ateşleyip fırlatmaktan ve her şeyin en iyi şekilde sonuçlanmasını ummaktan bahsetmiyoruz burada. Al bak."

Zak'e antika bir kanal değiştiricisi ve bir cep telefonu arasında bulunan, çarpıya benzer bir alet uzattı.

"Bu uzaktan kumandalı elektronik tetikleyici." dedi Billy. "Gayet açık, ha?"

"Sanırım." dedi Zak.

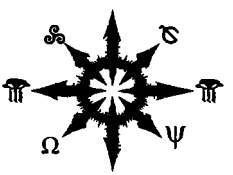
"Ve gerçekten, o kadar da uzağa gitmene gerek yok. Sanjay'in söylediğine göre, doğru yere konmuş tek bir fitil, ne tür bir kaya olduğuna bağlı olarak değişir, ama yaklaşık bir ton ağırlığında bir yarda küp kayayı yerinden oynatmak için yeterlidir. Bir tüneli patlatırken de, tıpkı Platin Yolu'nda olduğu gibi, bir delik açarsın, fitili bu deliğe bırakırsın, böylece en yüksek yıkım gücüne ulaşırsın, basınçla alakalı bir şey."

"Kulağa mantıklı geliyor." dedi Zak. Ardından,farkında olmadan kafayı daha da mı sıyırdım, diye düşündü. Billy'nin söylediği şeyde belli belirsiz bir mantık dahi yoktu. Billy, planının detaylarını henüz açıklamamıştı ama Zak, Billy'nin önermek üzere olduğu şeyde az da olsa akla uygun, mantıklı ve hatta haklı bulunabilir bir taraf olabileceğinden şüphelendi. Zak, başka birinin hayatını yaşıyormuş gibi hissetti.

"Ama biz, bir tünelin içinde olmayacağız." dedi Billy. "Ve öyle görünüyor ki tamamen açık alanlarda durum oldukça farklı. İşin içinde epey matematik var, o kısmı takip dahi edemedim. Her neyse, tamamen açık olmayan alanlarda tek bir fitil, Sanjay'in dediğine göre, o kadar da büyük bir şey değil. Bu, bir evi ya da Wrobleski'nin yerleşkesini tamamen yok etmeye yetmeyecektir ama bir arabayı darmaduman edebilir, mesela bir arazi aracını.

"Wrobleski' nin arabasını mı patlatacaksın?"

"Bu, yapacağım şeyin bir kısmı, evet. Dahası da var. İşte o noktada devreye sen giriyorsun, Zak."

37

TERS GİDEN PLAN

Marilyn Driscoll, o karanlıkta, o yerde, o durumda uyuyakalabileceğine asla ihtimal vermezdi ama aniden uyandığında gece bitmişti; o da rüyalarındaki kasvetli, huzursuz edici, lağım çukuruna benzeyen yerden çıkıp gerçek dünyaya geri geliyordu. Yanında birisinin olduğunu, ona hafifçe dokunduğunu ve onu çözdüğünü hissedebiliyordu.

"Ben Laurel." dedi bir kadının belli belirsiz sesi: Laurel, Billy'nin söylediği dövmeli orospu. "Sakin ol, ben senin tarafındayım, hemen hemen. Fena bir geceydi. Şimdi de çocuk bakacağım anlaşılan."

Marilyn'nin neden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu. Laurel, halatları açmakla ve Marilyn'nin vücudundan ve yüzünden bant şeritlerini çekmekle oyalanıyordu. Gözleri açıldığında, Marilyn uzun, alçak bir bodrum katında olduğunu gördü, hücre ya da zindan gibi değildi ama yegane penceresi dar, yüksek ve parmaklıklıydı ve bir düzine kadar sıralanmış tekli yataklarıyla klostorofobik, havasız ve gölgelerle doluydu. Havaya yorgun kadın teri sinmiş, dibe çökmüştü, uzaktaki köşede bir televizyon çalışıyordu ve duvarda da yazısının tam üstüne çizgi bir dinozorun saldırdığı, Hollywood'un çerçevelenmiş üç boyutlu bir haritasının asılı olduğunu fark etmişti.

Odadaki diğer insanları fark etti; kadınları, Laurel haricinde

dört tane daha. Adlarını bilmemesine rağmen iki tanesini aşağı yukarı tanıyordu. Utopiates'in dışındaki evsiz kadın ve kulüpteki striptizci.

Onlar dışında kıpkırmızı suratlı, etine dolgun, süslü ama ayakkabısız bir kadın ve sert, profesyonel görünümlü, bir zamanlar gayet tarz görünmüş olması muhtemel gri bob saçlı bir tip vardı. Sıkı bir derleme, size uyumsuz görünüyor bile olsa Marilyn, ortak yönlerinin ne olduğunu çok iyi biliyordu: Göstermedikleri haritalar ve onları yaratan şiddet. Bunların yanı sıra can sıkıcı, uyku ilacı kaynaklı bir boşluğu da paylaşıyorlardı. Marilyn'e doğru ifadesizce bakıyorlardı ama onun varlığını kabul etmişe pek benzemiyorlardı.

"Dün geceki küçük şovunu izledim." dedi Laurel.

"Şov değildi o." diye diretti Marilyn.

"Her neyse." dedi Laurel. "Buraya geldiğinde ne olacağını sandın ki? Buraya gelip Wrobleski'yle bir görüşeceğini, onun da sana 'Tüm bunlar sizin için kafa karıştırıcı olmalı, küçük hanım. İzin verin de açıklayayım.' diyeceğini mi? Öyle mi olacak sanıyordun?"

Marilyn "Hayır, böyle bir şey ummuyordum." dedi ama tabii ki bir yanı tam da bu minvalde bir şeyler hayal etmişti.

"Sorun değil, hepimiz hayal kurabiliriz." dedi Laurel ve son halatla bandı çıkardı, sonra da Marilyn'in kendini toparlamasına yardım etti. Marilyn ayağa kalktı, sanki ısınma hareketleri yapacakmış gibi gerindi.

"Tamam gibi." dedi Laurel. "Eğer istersen yemeğimiz var. Çok kötü de değil. İşin sırrı uyuşturucu."

Marilyn başını salladı iki yana. Ayağa kalktı, birkaç adım attı ki bacaklarını tekrar hissetmeye başlayabilsin. Giysilerinin içindeki bedeni çürük hissediyordu, kemikleri ve eti en az pantolonunun kumaşı kadar yamulmuştu. Hatta pantolonunun ceplerinden birinde bir şey özellikle daha da garipti. Bir şey vardı içinde: Metalik, gevşek,oraya ait olmayan bir şey. Ne olduğunu anlaması bir dakikasını aldı: Bir grup anahtar. Çekti çıkardı, bir düzine, belki biraz daha fazla anahtar bir telle birbirine tutturulmuştu. Şüpheyle inceleyip Laurel'a gösterdi.

"Bunlar buraya nasıl girdi bilmiyorum." dedi.

Laurel biraz şaşkınlık, epey de zevkle anahtarlara baktı.

"Galiba ben biliyorum." dedi Laurel. "Akim onları oraya koymuş olmalı."

"Akim de kim?"

"Seni bağlayan tip."

"Cebime anahtar sokuşturmak biraz acayip değil mi?"

"Acayiplik arıyorsan tam yerine geldin." dedi Laurel.

Anahtarları Marilyn'den alıp bir elinden diğerine attı; odaya ince, sürekli, metalik bir şıngırtı sızdı. Diğerlerinin fark etmesi biraz zaman aldı. En nihayetinde bir kaçı kafasını kaldırıp az da olsa dikkat kesildi ve yalak görmüş korkak hayvanlar gibi yaklaşmaya başladı.

"Onlar ne?" diye sordu Chanterelle.

"Akim'den bir hediye. Bay Wrobleski'nin anahtarlarından bir kaçı." dedi Laurel. "Asılları değil ama. Belki Akim çoğaltmıştır."

"Nereyi açıyorlar?"

"Bulmanın tek bir yolu var."

"Akim'in niyeti ne?" dedi Carol Fermor.

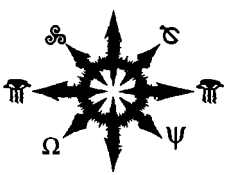
"Ben de senin kadar biliyorum." dedi Laurel. "Belki de işe olan tutkusunu kaybetmiştir. Ya da belki çocuk kaçırmanın iş tanımında yeri olmadığını düşünmüştür. Durum her neyse, bence bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

"Hangi fırsatı?"

"Kapıları açmaya başlama."

"Neden kapıları açmaya başlamak isteyelim ki?" diye sordu Genevieve.

"Bence bir sebep buluruz ya." dedi Laurel.

38

UTANGAÇ

Wrobleski, Akim ve Carla Moore uzun bir süredir seranın çatısında beraber, sessizce oturuyorlardı. Gün açılıp ağarıyor, gökyüzü buğulu camın ardında yavaşça aydınlanıyordu. Carla, sakin kalmayı beceriyordu. Başka bir çocuk ağlayabilir, surat asabilir ya da yalvarabilirdi ama Carla, belki de inadına, zarif ve kayıtsızdı, Wrobleski etkilenmişti. Bu esnada Akim işkence gördüğü hâlde ses çıkarmayan bir adam gibi görünüyordu ama Wrobleski'nin olduğu tarafa zehir gibi, sinirli bakışlar atmayı da ihmal etmiyordu.

"Tamam Akim, pis bakışların dikkate alınacak. Hadi git de yaklaşan finiş için hazırlık yap."

Akim, kalkıp yaylana yaylana seranın kapısından çıktı, şimdi gözleri katiyetle önüne bakıyordu.

"İşte." dedi Wrobleski Carla'ya "Sonunda yalnız kaldık. Çok konuşan insanlardan nefret ederim, sen etmez misin?"

Carla, sessizliğini korudu.

"Sorun değil, utangaç olmanı anlıyorum."

Bir an için ona saldıracakmış gibi baktı. "Utangaç değilim." dedi. "Öfkeliyim."

"Tabii ki öylesin." dedi Wrobleski yumuşakça. "Sadece bir çocuksun. Babanın seni korumasını bekliyorsun. Ama bazen yapamıyor."

Carla, bunun doğru olabileceğinden zaten şüphe ediyordu ama bunu gecenin bir yarısı karavanından, koruma beklediği adamdan, alınıp teslim edildiği bu acayip yabancıdan duymak her şeyi daha da zorlaştırmıştı. En nihayetinde ağlamaya başlayacak gibi görünüyordu.

"Laurel seninle ilgilendi, değil mi?"

Carla omuz silkti.

"Çocuklarla aram pek iyi değildir." dedi Wrobleski. "Özellikle de kızlarla. Hele senin gibi tatlı ufaklıklarla."

Carla, iltifat edildiği hissini aldı ama emin değildi.

"Kaçırıldım mı?" diye sordu.

"Hayır." dedi Wrobleski hakarete uğramış gibi. "Asla. Eğer kaçırılmış olsaydın fidye notları ve para talebi olurdu ve ben de parmaklarını kesip postayla yollardım. Ama öyle yapmıyorum, değil mi?"

"Hayır." diye itiraf etti Carla. "Henüz yapmıyorsun."

"Hiç de yapmayacağım. Sadece senin pederin benim açımdan da bakmasını istiyorum."

Carla, bunun gerçekten mantıklı olup olmayacağını merak etti.

"Burada ne kadar kalacağım?" dedi.

"Sadece baban gelene kadar."

"O ne zaman?"

"Bu tamamen ona bağlı, tatlım. Kafasında senden daha önemli mevzular olabilir."

"Hayır, yok." dedi, bu konuda haklı olmayı çok istiyordu.

Wrobleski'nin kendi elini incelediğini gördü. Daha ilk anda, olan onca şeye rağmen, parmaklarının arasında diş izleri, kabuklanmış yaralar ve sarı lekeler olduğunu fark etmişti.

"Eline noldu?" dedi.

"Köpek ısırdı." dedi Wrobleski.

"Ne çocuklarla ne hayvanlarla iyi anlaşabiliyorsun."

Tabii ki bu tamamen doğruydu ama Wrobleski onaylamaya tenezzül etmedi. Carla'nın Iwo Jima'nın kabartma haritasına dalgın dalgın baktığını gördü.

"Model haritalardan değil." diyerek yardım etti. "Aslında üç boyutlu bir harita; yükselti ölçeği, yani yükseklikler, özelliklerini ortaya çıkarmak için abartılmış."

Carla burun büktü. "Gelsene buraya." dedi Wrobleski. "Gel de bak, ilgini çektiği belli. Şu senin baban öyle olmayacağını söylemişti ama yanıldığını biliyordum."

Hakarete uğramış, sinirden kudurmak üzere bir hâlde, ama tamamen gönülsüz olmayarak Carla kalktı ve seranın merkezine doğru ilerleyip muhafazadan makul bir uzaklıkta dururken camdan içeri baktı.

"Iwo Jima." dedi Wrobleski. "İkinci Dünya Savaşı. Ada, Japonlara ait. Ama Amerikalılar onlardan almış. Buraya, buraya ve buraya inmişler." Konuşurken adadaki çeşitli yerleri işaret etmek için sadece sağ elini kullanıyordu, sol fazla acıyordu. "Burası, bir hava sahasıydı. Burası sönmüş bir yanardağ. Burası da bir amfitiyatro. Amerikalılar buraya ve bayrak diktiler, ama bayrak dikmek kazandıkları anlamına gelmiyordu. Bayrak beşinci günde dikildi, savaş otuz gün daha sürdü."

"Ama ilginç olan, o değil. Japonlar onlara saldırılacağını biliyorlardı, bu yüzden adaya bir sürü sığınak ve tünel inşa etmişlerdi. Savaş bittiğinde tünellerde hâlâ üç bin japon askeri vardı. Savaşı kaybetmişlerdi ama teslim olmadılar. Bazıları intihar etti, şeref yasası falan filan yüzünden yapmaları beklenen buydu. Ama bazıları etmedi. Yaşamayı seçtiler. Savaşın sonunda kadar yer altındaki tünellerde saklanıp orada kaldılar. Bak, model tünel girişlerinden bir kaçını da gösteriyor."

Carla, adayı inceledi.

"Model değil, harita dememiş miydin?"

"Çok iyisin Carla, çok iyi."

Carla, yavaşça havayı içine çekti. İyi olduğunun söylenmesini istemiyordu.

"Okullarda hâlâ coğrafya dersi var mı?" diye sordu Wrobleski. "Yoksa yer-bilim ve çevre çalışmaları mı öğretiyorlar artık?"

"Coğrafya hâlâ var." dedi Carla.

"Yani sana Afrika'daki en yüksek dağı sorsam, bana cevabını verebilirsin?"

"Evet." dedi Carla, ama cevabını vermedi.

"Ya da Avrupa'daki en uzun nehri? Ya da Moğolistan'ın başkentini?"

"Tüm bunları internetten de bulabilirsin." dedi Carla. "Biz daha yaratıcı şeyler yapıyoruz."

"Öyle mi?" dedi Wrobleski. "Yaratıcı şeyler? Harita da çiziyor musunuz?"

"Bazen." dedi Carla, bir itirafta bulunduğunu hissederek.

"Bana da bir tane çizsene?"

"Neden?"

"Koleksiyonum için. Bana nerede yaşadığını, hangi okula gittiğini, hafta sonları nereye gittiğinizi, bu tip şeyleri anlatan bir harita çizebilirsin, ben de senin hakkında her şeyi öğrenebilirim."

"Benim hakkımda her şeyi bilmeni istemiyorum."

"İşte tam benim kafama göre bir kız." dedi. "Bak. Daha iyi geçinmeye başladık bile."

"Hayır." dedi Carla.

"Aa, bence öyle. Söylesene Carla, koluna ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey olmuş olmalı. Kaşıyıp duruyorsun."

"Görmek ister misin?"

Carla, ona seçme şansı vermedi. Sıyırıp kolunu gösterdi. Konuştukları sırada tırnaklarıyla derisini kazıyordu. S*KTİRGİT mesajı kalın, çirkin, kabarık harfler silsilesi olarak kolunda el sallıyordu. Gururla Wrobleski'ye gösterdi ama o hakarete uğramıştan çok, etkilenmiş görünüyordu.

"Peki." dedi Wrobleski "Dermatographia! Çok ilginç. Daha önce hiç görmemiştim."

"Ama duymuştun?"

"Bu kadar şaşırma. Benim de bildiğim şeyler var. Aptalın teki değilim. 'Siktir git'in bir süre sonra kaybolacağını da biliyorum, öyle değil mi?" dedi Wrobleski.

"Evet öyle, ama ne zaman istersem geri getirebilirim."

"İyisin sen ya." dedi. "Aileden gelmediği kesin."

Wrobleski'nin cep telefonu çaldı. Akim, Billy Moore ve Cadillac'ının kapıya yaklaştığını ve Charlie'nin onları içeri almak üzere olduğunu söylüyordu.

"Şimdi iniyorum." dedi telefona, sonra Carla'ya dönüp "Bak, baban umursuyormuş demek."

Sonra bir an tereddüte kapıldı. Çocuğu ne yapacağından emin değildi. Kendisi Billy'yle yüzleşirken onu buraya kilitleyip Akim'i ya da Laurel'i başına mı dikseydi? Hayır, bu pek doğru gelmiyordu. Muhtemelen yanında götürüp zarar görmediğini göstermeliydi. Arkasını döndü, buna önceden karar vermesi gerektiğini biliyordu. Ama sonra kafasının arkasına bir şey indi, sert, gevşek ve kuru bir şey. Saksıdaki salak kaktüslerden biri, bir çocuğun elinde tutabileceği kadar küçüktü, bu durumda hedefe tam olarak fırlatabileceği kadar da. Sinirden çılgına döndü. On iki yaşında birine güvenemeyecekseniz, kime güvenebilirsiniz ki? Ona dönüp kinle baktığı esnada ikinci bir saksı indi kafasına, bu kez sol gözünün tam üstüne. Sendeledi, gözlerini kırpıştırdı, pisliği sildi, bir kaç kaktüs dikenini yanağından içeri itti, kafasını kaldırdığında Carla, seranın ortasında, elleri Iwo Jima'nın cam muhafazanın üst köşesinde duruyordu.

Tüm gücüyle itti, destekleyici tahta bacaklar seranın zemininde kaydı ve muhafaza öne doğru düştü, Wrobleski kurtarmak için hamle yaptıysa da, muhafaza havada can yakıcı biçimde kesin, 90 derecelik bir kavis çizip çat diye yere düşerken şaşkınlık ve elindeki acı onu fazlasıyla yavaşlatmıştı. Cam parçalandı ve hünerle kalıba dökülmüş alçı yüzey ortadan ikiye ayrılıp içindeki tüm kaba kümes teli ve beceriksizce yapıştırılmış sal ağacı

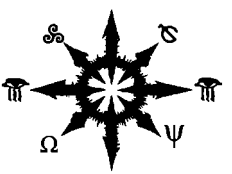
kerestesinden destek yapılanmasını ortaya döktü. Bilinçsizce, acınası bir biçimde, daha yerlere cam parçaları saçılıyorken, Wrobleski düşen kabartma haritaya atıldı. Zonklayan köpek ısırığına acıdan kahredici derecede yakın bir yere saplanan tek bir parçayı yakalamayı başarabildi sadece.

"Biliyor musun bundan çok daha azı yüzünden öldürdüğüm insanlar oldu." dedi.

"Öyle mi?" dedi Carla. "Ama eminim hiçbiri böyle tatlı ufaklıklardan değildi, değil mi?"

Cadillac'ın kornası avluda yankılandı. Adam sabırsızlanmaya başlamıştı, eh, sebebi de vardı. Wrobleski, koluyla Carla'yı nefessiz bırakacak kadar sıkıca kavradı ve yanında götürebilmek için çamaşır sepeti gibi kaldırdı.

"Hep salak aileler yüzünden." dedi seradan çıkarken.

39

WROBLESKİ DÜŞÜYOR

Billy Moore ve Zak Webster Cadillac'ta, avluda, tesiste oturup Wrobleski'nin görünmesini beklediler. Pencereler kapalıydı ve Akim ön camdan seçilebiliyor olmasına rağmen sessizce ve huysuzca mesafesini koruyordu, ailesiyle Noel toplaşmasındaki bir emo genç gibiydi.

"Çok mu sade?" dedi Billy, Zak'e. "Yoksa yeterince sade değil mi?"

"Hiç sade değil." dedi Zak.

"Tamam." dedi Billy. "Güzelliği de orada, değil mi?"

"Hı hı." dedi Zak.

Bu, Zak'in bir Cadillac'a ilk binişiydi: Son binişi olması ihtimalinin yüzde kaç olduğunu merak etti. Sonra Wrobleski göründü, metal merdivenlerden sendeleyerek iniyor, garip hareket ediyordu, bir elinde silah, diğer kolunun altında Carla Moore vardı. Billy ve Zak arabadan dışarı çıkıp yavaşça, dikkatle Wrobleski'ye doğru yürüdüler. Billy Moore "normal" davranmak için çaba gösterdiğinin farkındaydı, gerçi kızınızı bez bebek gibi taşıyan bir katille yüzleşirken normalin nasıl görüneceği hakkında bir fikri yoktu.

"Carla, iyi misin?" diye seslendi.

"Sence?" diye püskürdü Carla.

"Tabii ki iyi." dedi Wrobleski. "Benim onu incittiğimden

çok, o beni incitti." Billy Wrobleski'nin yüzündeki hasara bakıp "Eh, aferin ona." dedi.

Wrobleski etrafa bakındı, hâlini bir tarttı. Mekân şaşırtıcı ve alışılmadık biçimde boştu. İhtiyacı olduğunda orada olması için para verdiği adamların hepsi neredeydi? En azından Akim, gücendiğinde bile güvenilirdi.

"Yanında getirdiğin bok çuvalı kim?" diye buyurdu Wrobleski. "Koruman mı? Manitan mı?"

"Bu, arkadaşım Zak." dedi Billy. "Haritalar hakkında bir iki şey biliyor."

"Eh, aferin ona." dedi Wrobleski. "Elinde ne var?"

Zak, kendi cevap vermenin en iyisi olacağını düşündü. "Silindir bir harita kılıfı, deri, yirminci yüzyılın başlarında..."

"Harita kılıfının ne bok olduğunu biliyorum." dedi Wrobleski.

"İçinde de bir harita var." dedi Zak iyi niyetle, gergin bir şekilde. Sonra jeton düştü.

"Dursana bir lan." dedi Wrobleski. "Seni tanıyorum, değil mi? Akim, bu adamı tanıyor musun?"

Akim'den ses çıkmadı.

"Hayır, beni tanımıyorsunuz." dedi Zak, kendi de inanmış gibi yapmaya çalıştı.

"Tesisime tırmanan serserisin sen. Geri gelmişsin. Gerçek bir embesilsin. Başka bir embesil de seni buraya getirmiş. Ne demek şimdi bu?"

"Şehir kaşifi olmanın yanında harita satıcısıyım da." dedi Zak.

Wrobleski ona hafif,özel bir iğrenmeyle baktı.

"Eee? Bunun seninle ne alakası var Billy?" diye buyurdu Wrobleski.

"Ben, Ray için çalışıyorum."dedi Zak.

"Siktiğimin Ray McKinley'si için mi?" dedi Wrobleski, bunun bir yere varabileceğinin farkına vararak, ama gitmesini istediği bir yer değildi burası.

"O benim patronum. Utopiates'de çalışıyorum ben."

"Ne, satın aldığı şu küçük salak dükkânda mı?"

"Benim hayatımı tarif ettiniz." dedi Zak.

"Zak'te görmek isteyebileceğini düşündüğümüz bir şey var." dedi Billy. "'Biz' ağzı da nereden çıktı bir anda?" dedi Wrobleski. "Nasıl bir oyunun içindesiniz siz?"

Wrobleski'nin gözünün kenarındaki damar oynamaya başladı. Billy, ona dokunduğunu, kafasını karıştırdığını görebiliyordu: Bunu sevmişti.

"Zak." dedi Billy. "Bay W'ye malı göster."

Zak, harita kılıfını Wrobleski'ye uzattı.

"Pislik yapma. Bir elimde silah diğerinde de bir çocuk var. Akim'e ver."

Zak, kılıfı diklemesine tuttu, rulo yapılmış haritayı çıkarttı ve kılıfı tekrar kapatıp yere ayaklarının dibine yavaşça koydu. Haritayı omuz hizasına kadar kaldırıp duvar kağıdı gibi açan Akim'e uzattı. Pek arkaya saklanacak bir şeye benzemiyordu.

"Jack Torry tecavüz haritası." dedi Zak.

"Peki o zaman." dedi Wrobleski, tamamen etkilenmemişti denemezdi. "Duymuştum. Hiç fena değil. Başka bir yerde başka bir zamanda iş konuşuyor olabilirdik. Ama mevcut şartlar altında... Ne olmuş yani?"

"Almak isteyeceğini düşündük." dedi Billy. "Koleksiyonun için. Pazarlığın bir parçası olarak masaya koyuyoruz onu da."

"Pazarlık yaptığımız yok." dedi Wrobleski. "Yapman gereken tek şey, bodruma inip yapmanı istediğim işi yapmak, sonra da kızını almak."

"Her şey için pazarlık yapılabilir." dedi Billy. "Her şey için tekrar pazarlık yapılabilir."

Akim, haritayı havada tutmaya devam etti ama her an ondan kâğıttan top yapacakmış gibi görünüyordu. Billy Moore, yarım adım öne gitti ve Wrobleski'yle Zak'in arasına girip görüş açısını tıkadı ki Zak, harita kılıfını yavaşça Wrobleski'nin arabasının altına ittiğinde Wrobleski göremesin. Akim gördüyse de umursamadı.

"Baba." diye yalvardı Carla "Bu piçle pazarlık etme!"

"Çocuğun hakkı var." dedi Wrobleski. "Cidden haritayı alıp, sana kızını vereceğimi, sonra da yolun açık olsun diyeceğimi düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır." dedi Billy. "Öyle bir şey düşünmüyorum."

"O zaman ne düşünüyorsun?"

"Şöyle düşünüyorum: İstediğin cinayetleri işlesem bile, hadi bana Carla'yı da geri verdin diyelim ki bunun da garantisi yok, burada bitmeyecek değil mi? Beni polise ihbar etmekten seni ne durduracak?"

"Düşünemedim." dedi Wrobleski.

"Bence, sen bir günah keçisi arıyorsun. Haritalar ortadan kaybolsun, kadınlar ortadan kaybolsun, sonra da ben ortadan kaybolayım istiyorsun. Bunun bana neden o kadar da çekici gelmediğini anlamışsındır."

Göz ucuyla Wrobleski tesisin üst katlarında bir hareketlen-

me gördü, bir anlık ışık. O anda hiç gerekmeyen bir dikkat dağınıklığıydı.

"Ee, peki şimdi ne yapacağız? Harita Akim'de, elinde silahla kız olan da benim."

Billy, elini cebine uzatıp bir şey alacakmış gibi yapacak kadar salak değildi. Bunun yerine, sanki merhamet dileyecekmiş gibi, gönülden bir konuşma yapacakmış gibi sağ avucunu göğsüne koydu. Daha da sıkı bastırdı,ceketinin içine yerleştirilmiş elektronik tetiğe doğru bastırdı.

Dünyası, hepsinin dünyaları aynı anda içe ve dışa göçmüş gibiydi. kaya gibi sert ses dalgaları kulaklara çarptı. Arazi aracı;kül grisi ve yanık turuncu, cam, çelik, araba donanımı saçan bir şiddet bulutuyla kuş gibi havaya kalktı. Billy ve Zak yere yattılar. Aracın ön kısmı yana kalkmış, tesisin iç duvarına vuruyor, çift kapılı bir garaj büyüklüğünde bir delik açıyordu. Mavi-siyah duman ve ince bir akaryakıt buharı havayı kaplamıştı.

Akim yana düştü, harita da yanık bir havlu gibi üzerini örttü. Wrobleski iki büklüm, öksürerek geriye sendeledi ama ayakta kaldı. Daha zayıf bir adam kızı bırakırdı ama o daha da sıkı sarılmıştı. Silahını rastgele havaya ateşledi, belirli bir şeye hedef almamıştı. Zak ve Billy hâlâ yerde olduklarından, dumanın içinden uzaklaşabildi ama giderken patlamanın avluda yer yer küçük yangınlara sebep olduğunu gördü. Bunun çaresine bakacak adamları vardı, değil mi?

Akim'in asfaltlı yoldan geçip, zar zor ayağa kalktığını ve yangın söndürücülere doğru ilerlediğini gördü. Çok büyük bir şey değildi bu: Çalıştığın yerin yanmasını engellemek herhangi bir işin en temel gerekliliğiydi ama şu an ortalıkta olmayan diğer bütün adamlarının yaptığından çok daha fazlasıydı. Akim, sön-

dürücüyü çalıştırdı ama sonra Wrobleski yangını söndürmeye değil, kapıya giden yolu kendisi için açmaya çalıştığını fark etti. Akim ve kapıcı Charlie arasında kısa süreli, şiddetli bir atışma oldu ama Charlie fedakâr bir kahraman değildi, Akim'i öylece tesisten salmadı, o da gitti ve ardından elektronik kapı kapandı. Bir de, Wrobleski hayal mi görüyordu; yoksa yaklaşan bir, hatta birden fazla, siren sesi mi duymuştu?

Sonra yeni bir dikkat dağınıklığı peydah oldu; parlak, ağır şeyler tesisin diğer yanından döne döne gelerek tepeden yırtıcı kuşlar gibi üstüne yağıyordu. Wrobleski, önce bunların tahta tabakalar, metal ve cam parçaları, çatıdan koparttıkları şeyler olduğunu düşündü. Sonra bunların çerçeve olduğunun acı farkındalığına vardı, boş çerçeveler de değillerdi, içinde harita olan çerçevelerdi.

Koleksiyonu ona saldırıyor, firar ediyordu. Kafasını kaldırıp kadınları gördü, kolları harita doluydu ve gelişigüzel boşluğa fırlatıyorlardı. Depo odalarına girmişlerdi. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Çerçeveler yere pike yapıyor, vurdukları anda parçalanıyorlardı. Tahta ve cam kıymıkları bacaklarını delik deşik etmişti.

Haritalar özel olarak ona hedef alınmamıştı -hiçbir yere hedef alınmamışlardı- ama rastgele bir atış, kazara mükemmel bir eğri tutturmuş bir tanesi, doğrudan ona doğru geliyordu ve yana kaçmasına ya da eğilmesine fırsat kalmadan düz, paslanmaz çelik bir köşe tam elmacık kemiğinin üstündeki deriye saplandı. Kafası geriye düştü, bir parça deri havaya kalktı ve yüzünde kan olduğunu hissetti. Silkelendi, şoku atlatmaya çalıştı ama tam olarak hemen yapamadı. Carla kaçmaya debelendi, yavru bir köpek balığı gibi etrafında döndü: Wrobleski daha sıkı tuttu.

Dumanlar içinde bir şey belirdi. Billy Moore ayağa kalkmış, harekete geçmişti, gidip Wrobleski'nin silahı tuttuğu eli kavradı. Wrobleski kurtulmaya, omuz atarak onu uzaklaştırmaya çalıştı, Carla onu ısırırken hain bir tekme bile attı. Köpek balığınınınn dişleri vardı: Burada bir ailenin yarısıyla cebelleşiyordu. Silahını Billy'nin yüzüne doğrultmayı düşündü ama adamdaki başka çaresi kalmamış birinin deli kuvvetini fark etti. Bir saniye için çocuğu bırakıp sadece Billy'yle uğraşmayı bile düşündü ama hayır, bile isteye ziynetlerinden vazgeçecek bir adam değildi: Prensip meselesi.

Sonra şansı döndü. Bir başka harita, tepelerindeki havayı yararak geliyordu. Wrobleski, bir adım geriledi ve Billy'yi de kendiyle beraber yuvarlanan, kıvrılan, gittikçe hızlanan çerçevenin yörüngesine çekti. Çerçeve, Billy'ye tam alnından, sertçe çarptı. Billy, dizlerinin üstüne düştü. Wrobleski, tesisin derinliklerine ilerleyebilmek için tekme atarak onu kenara itti.

En üst kattaki kapıların etrafını yer yer alevler sarmıştı. Kadınlar haritalarını, bütün tesisini yakıyorlardı. Wrobleski, yukarı çıkan merdivenlere yöneldi. Eğer oraya ulaşabilirse, uyuşturulmuş, berbat durumdaki bir düzine sürtükle baş edebileceğini biliyordu; böylece koleksiyonunun geri kalanını kurtarabilirdi. Ama sonra kendini durdurdu. Belki de ortada başka öncelikler vardı. Sirenler aklının ucuna bile gelmemişti ama gerçektiler ve git gide daha da yükseliyor, daha da yaklaşıyorlardı.

Avlunun diğer tarafında Zak, patlamanın verdiği ani heyecanla titriyordu, sarsılmıştı, denge yetisini kaybetmişti, tesisin daha üst katlarına baktı. "Marilyn." diye bağırdı ama sesi kendi kafasının içinde yankılanıyordu. Yukarıda hareket eden birilerini görüyordu ama git gide daha da yükselen dumanların, alevlerin

arasında Marilyn'e dair hiçbir işaret yoktu. Wrobleski' nin hapsettiği kadınların hislerini anlıyormuş gibi yapamıyordu; belki sen de zorla dövmelensen, kaçırılıp buraya getirilsen, haritalarla yaptığı şey hakkında daha farklı düşünebilirdin. Öyle olsa bile, haritaları yalnızca onların sahibine büyük bir hınç duyuyorsun diye yok etmenin oldukça yanlış olduğunu düşünmeden edemiyordu, ona kalsa bu bir çeşit günah bile sayılabilirdi.

Wrobleski, dünyası tehlikeli bir biçimde yıkılıp ayarsız ve sersem sersem sarsılırken biraz daha geri çekiliyordu. Yepyeni bir şey hissediyordu: Panik. Demek diğer insanların devamlı yaşadığı o his böyle bir şeydi. Hoş değildi. İyi değildi. Cinayetleri, her zaman durağan, iyi planlanmış işlerdi ve her zaman diğerlerinde paniğe yol açan o olurdu. İhanete uğramış hissediyordu. O an aklından geçirebildiği tek şeyi yaptı.

Carla'yı bir can simidi gibi kavrayıp küçük kızı yerleşkenin daha karanlık, dağınık ama tanıdık bir köşesine sürükledi ve düz, karo şeklindeki bir kapağı kaldırdı. Bu ne kaçış ne de güvenlik yöntemiydi. Onu kullanılmayan metro istasyonuna çıkaran yol dışında, aşağıda bildiği başka bir yol yoktu, yine de diğerlerinin bildiğinden çok daha fazlası olduğunu sanıyordu. Elinde silahı ve kolunun altında, kalkan olarak kullandığı ufak bir kız çocuğuyla dolaşan bir adam mutlaka yolunu bulurdu. Carla Moore, hâlâ onu kurtarabilirdi.

40

SONDAN HEMEN ÖNCEKİ ŞEYLER

Wrobleski ve Carla Moore; nemli, havada asılı kuşatılmış karanlığın içinden hızla geçti. Wrobleski, Carla'nın başına kocaman bir kask geçirmişti. Carla, neredeyse sevimli görünüyordu. Ayakları ıslanmıştı: Rutubet ayaklarına derinlemesine işlemişti. Hesap edemediği bir mesafeden, akan suyun muazzam sesi duyuluyordu.

Wrobleski, kendi kendine bundan daha zor durumlarda kalmış olduğunu hatırlattı. Evet, bir lağımdaydı. Evet, türlü acılar çekiyordu ama en nihayetinde, acı hiçbir şeydi, ya onunla yaşamayı öğrenirdin ya da çekip giderdin. Ve evet, tabii ki peşinde birilerinin olduğunu tahmin ediyordu ve kim ya da kaç kişi olduklarını bilmiyordu fakat her halükârda saygı duyduğu birileri olmadığı kesindi.

Şimdilik, çocuğu bir kazanç olarak görmekteydi, tabii bu her an değişebilirdi çünkü birçok açıdan bakıldığında Carla büyük bir sorumluluk ve koca bir baş belasıydı. En azından şimdilik yerin altında oldukları için Carla, Wrobleski'yi tekmelemeyi ve ısırmayı bırakmıştı. İyi de olsa kötü de olsa, bu işin içinde birlikte olduklarını fark etmişe benziyordu. Elbette istese sinir bozucu olmanın başka yollarını bulabilirdi.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu, olabildiğinde küstahça.

"Elbette." diye yanıtladı Wrobleski.

"Bana pek de öyle gelmedi."

"Çünkü sen bir çocuksun. Bir bok bildiğin yok."

Bu laf, onu alt etmeye yetermiş gibi, bir süre oralı olup da cevap vermedi, tabii aslında hiç etkilenmemişti.

"Saklambaç mı oynuyoruz?"

"Saklambacın ne olduğunu bilmene şaşırdım." dedi Wrobleski. "Siz çocukların yalnızca şu bilgisayar ve video oyunlarından anladığınızı sanırdım."

"Ah evet, ben eski usul yetiştirildim. Ee, ne kadar daha saklanıyoruz?"

"Gittiği yere kadar."

"Burada sonsuza dek kalabiliriz."

"Eğer kahrolası çeneni kapatmazsan belki sen kalabilirsin."

"Aman be, bugün amma huysuzsun ha."

"Bugüne özgü değil o." dedi Wrobleski.

Billy, Zak ve Marilyn tesisin köşesinde, metal bir sehpanın altında duruyorlar; dumandan, alevden ve polislerden saklanıyorlardı. İyi adamlar her zaman biraz kalın kafalı olurlardı. Kurbanların iyi durumda olduğundan emin olmak için doğru olan şeyi yapmalıydılar ki bu, gerçek kurbanların kim olduğunu bulmayı da içerebilirdi. Ilımlı ve destekleyici bir şeyler söylemeleri gerekiyordu ya da belki kayıtsız ve ironik bir şeyler. "Gerçekten beni kurtarmaya mı geldin Zak?", "Evet, Marilyn, gerçekten de öyle. Bu kadar şaşırma." Polislere veya ilgili vatandaşlara yapılması gereken birtakım açıklamalar vardı ve şu durumda bir de itfaiyecilere.

Bir başka deyişle, iyi adamlar gerçekten de iyi adamlar olduklarını kanıtlamak zorundaydı. Çalıntı dinamitle bir arabayı havaya uçurmayı, kilitli kapıları açmayı, insanların malını mülkünü yok etmeyi ve kundakçılık yapmayı kapsayan bir "masumiyet" yaratmak, Zak'in ve Billy'nin durumunda biraz zaman alabilirdi. O ana kadar, Carla ve Wrobleski herhangi bir yere gitmiş olabilirlerdi. Belki de iyi adam olduklarını, hemen o anda, orada kanıtlamasalar da olurdu.

Billy Moore, şehrin altına çıkan bir çelik kapağı kaldırdı ve merdivenlerin tepesinde asılı duran kancalarda sallanan, ağır bir işçiliği olan lastik kaplama el fenerleri buldu ve alelacele Zak'le Marilyn'i çağırdı. "Benimle geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" dedi.

"Tabii ki geliyorum." dedi Zak. "Ben bir şehir kaşifiyim."

"Ve." dedi Marilyn "Kimse bensiz yer altı dünyasına iniş yapamaz."

"Saklambacın olayı şu ki." dedi Carla, Wrobleski'nin yanında güçlükle ilerlerken "En sonunda hiçbir eğlencesi kalmaz. Saklanırsın, ardından hiçbir şey olmaz. Sonra sıkılırsın ve bir süre sonra seni bulmalarını istersin. İstediğin şey bu mu, Bay Wrobleski?"

"Beni bulsalar bile, bu beni yakaladıkları anlamına gelmez. İşte eğlence de tam olarak burada başlıyor."

"Tanrım, ne sıkıntılı bir tipsin, Bay Wrobleski. Sıkıntılı ve huysuz. Bahse varım bu sayede birçok arkadaş edinmişsindir."

"Kapa çeneni çocuk."

Ardından, etraflarını saran dünya gürüldüyormuşçasına de-

rinlerden gelen bir patlama ve uzun süreli bas bir gümbürtü duyuldu. Carla düşünmeden Wrobleski'nin elini tuttu, sanki onun koruyucusuydu, ama hemen ardından elini itti; utanmıştı. Wrobleski şaşırmıştı. Her şeye rağmen, bu sinir bozucu velede karşı bir koruma duygusu vardı. Elini tutmasından o denli rahatsızlık duymamıştı.

"Geçti." dedi olabildiğince yumuşak. "Bir şey yok. Burada yerin altında her zaman olur bunlar. Yeni metro hattı yüzünden."

Sesler uzaklaştı, sarsıntı azaldı ama Carla hâlâ kendinden utanıyordu. Pek de uzakta olmayan bir başka tünelde, Billy Moore aynı pes sesi işitti.

"Platin Hat, dinamitsiz de geçinip gidiyor gibi." dedi Zak.

"Sessiz ol." dedi Billy. "Dinlemeye çalışıyorum. Kızımı duymaya çalışıyorum."

Zak Webster, Billy Moore ve Marilyn Driscoll yeraltında dolanıyor. Akıl, güç, güzellik, illa bu sırayla olmasa da ve eşit ya da ayrı ayrı dağıtılmış olmasa da. Bir rögar boyunca ağır adımlarla yürüyorlar, el fenerleri önlerinde uzanan karanlıkta sarı-gri koniler oluşturuyordu. Kaybolmamışlardı ama nereye gittiklerine dair bir fikirleri de yoktu. Zaman zaman insan sesleri ya da ayak sesleri duyduklarını sandılar ama kendi seslerinin eko yapabileceğini de biliyorlardı. Belli yerler ve yapılar diğerlerinden daha çekici görünüyordu ama onları neye davet ediyordu? Karanlık aynı anda hem onları çekiyor hem de geri itiyordu, tanımlanamayan kokular tünel boyunca sürükleniyordu; genelde kötü kokular ama zaman zaman ilginç ve akıl almaz derecede tatlı.

"Buranın da haritaları olmalı sanıyorum." dedi Marilyn.

"Elbette." dedi Zak. "Yalnızca lağımlar, toplu mezarlar ya da yeraltı sistemleriyle ilgilenen haritacılar tanıyorum."

"Oldukça ilginç tiplerle takılıyor olmalısın Zak." dedi Billy.

Zak,karşılık vermedi. Onun yerine "Hiç birini öldürdün mü, Billy?" dedi.

"Hayır." diye itiraf etti Billy. "Ama bazı insanlar öyle olduğunu düşünüyor ve bunun da bazı avantajları var."

"Peki ya Wrobleski? O da böyle mi düşünüyor?"

"Wrobleski, hakkımda hiçbir şey bilmediğini çoktan fark etmiştir. Ya da senin hakkında Zak. Bu iyi bir şey. Kime bulaştığını bilmiyor. Elimizde daha fazla dinamit olabilir. Biber gazı ya da ses bombamız da olabilir. Baştan ayağa silahlanmış da olabiliriz."

"Ama öyle değiliz, değil mi?"

"Hayır." dedi Billy. "Ama o, bunu bilmiyor."

"Şüpheleniyordur bence." dedi Zak.

Wrobleski, Carla'yı bildiği tek yere; yerin epey altında, kullanılmayan bir metro istasyonuna götürüyordu. Burası hiçbir şekilde bir sığınak değildi ama en iyi işlerini yaptığı, amansız bir verimlilikle çalıştığı yer orasıydı.

Boşluklarına ve etrafını saran şeylere aşinaydı. Orada durup bekleyebilirdi. Yüzleşmesi gereken şey neyse onunla yüzleşebilirdi. Uzun, düz platforma çıkan alçak taş kemere geldiler. Wrobleski Carla'yı içeri doğru çekti, kafasını salladı, çevirdi; böylece başlığındaki ışık demeti, tuğla işini, rayları, basamakları ötedeki karanlığı açığa çıkararak ısrarla ve kararlılıkla hareket etti.

"Bu da ne?" dedi Carla. "Özel tren setin mi?"

Platformun köşesine yollandı ve Wrobleski "Dikkatli ol, çok yakına gitme." dedi.

Carla, Wrobleski'ye güldü. "Ne? Bana bir şey olmasından mı korkuyorsun?"

"Aynen öyle." dedi. "Bana tek parça lazımsın."

Carla'nın yanında durdu ve aşağı baktı; başlığının ışığı, kıvrımlı rayları, altlarında yatan derin ve şekilsiz boşluğu aydınlattı.

"O ne?" dedi Carla.

"Bu bir obruk."

"O da nedir?"

"Doğanın bir harikası. Bu ya da çökmüş bir lağım. Bir şeyleri gizlemek için harika bir yer, tabii onları geri istemediğin sürece."

Carla, platformun kenarından birkaç adım geri attı, henüz merakını yenememişti.

"Ee, tam olarak ne işimize yarayacak?" dedi. "Onlar sıkılana ve gidene kadar aşağı inip orada mı saklanacağız?"

"Bu bir seçenek."

"Çok olası durmuyor ama değil mi?" dedi. "Ya da büyük bir silahlı çatışma olur? Belki de 'Gitmeme izin verin yoksa çocuk ölür.' dersin?"

"Daha kötü ihtimaller de var tabi."

"Peki ya sonra?" dedi Carla. "Sana bir helikopter ve bir bavul dolusu para mı verecekler?"

"Bir bavul dolusu para her zaman iş görür."

"Ya da..." dedi. "Teslim olursun. Üzgün olduğunu söylersin. Günah çıkarırsın. Ruhuna iyi gelebilir."

"Benim bir ruhum yok." dedi Wrobleski. "Senin de öyle."

Marilyn, Billy ve Zak daha da az emin, yollarına devam ettiler. Zak fareleri duyduğunu sandı; en azından duyduğunun fareler olduğunu umdu. Tünelin çapı dardı; duvarlar yumuşak, sık tortularla kaplıydı, ayakları birkaç santimlik suyun içinde şapırdadı. Sonra tünel daha da darlaştı,tıpkı duvarlarından yarı sindirilmiş yosun yaprağı sarkan bir bağırsağın küçülmesi gibi. Zak, kendini şehrin sindirim kanalındaymış gibi hissediyordu. Kendisinin ne zaman ve nereye boşaltılacağını merak etti.

Bir köşeyi döndüler ve enkaz yığıntısıyla kapanmış ani bir çıkmaza geldiler. Çatı içine çökmüştü ve sonunda demiryolu kazı hattına bir çıkış göründü. Toprak, eski boru parçaları, türlü türlü kaya ve cevher parçaları yukarıdan çökmüştü ve şimdi tüneli enine boyuna dolduruyordu. Yalnızca devasa bir makine, yolu açabilirdi. Geri dönmek, farklı bir rota çizmek ve baştan başlamak zorundaydılar.

"Sorun yok." dedi Zak, ikna edici olmayan bir iyimserlikle umutsuz görünüyordu. "En azından bu tarafa gelmediklerini biliyoruz. Olasılıkları azaltıyoruz."

"Hayır, azaltmıyoruz." dedi Billy. "Olasılıklar sonsuz. Bu tamamen umutsuz. Nerede olduğumuzu bilmiyoruz, nereye gittiğimizi bilmiyoruz."

"Pekâlâ." dedi Zak, risk alarak. "Kaybolmak da bir harita oluşturma yöntemi."

"Kıçımın harita yöntemi." dedi Billy.

Carla Moore ve Wrobleski, sırtlarını arkalarındaki fayans duvara dayayarak tren istasyonunda boş bir banka oturdular. Asla gelmeyecek hayalet trenlerini bekleyen yolcular gibilerdi. Carla yorgundu ve korkmuştu, eğer kendini salarsa her an gözyaşlarına boğulabilirdi ama bunların hiçbirini belli etmeyecekti. Wrobleski platform boyunca gözlemeye devam etti, böylece şayet birileri gelmeye kalkarsa giriş kemerinin oradan yeni gelenleri görebilecekti. Kendine, kim olursa olsun, birinin ona atabileceği her şeye hazır olduğunu söyledi, ama şunu inkar edemezdi (ki etmeyi çok isterdi) kendini bitap ve yaşlı hissettiğini fark etmişti.

"Elin nasıl?" diye sordu Carla.

"Acıyor." dedi Wrobleski.

"Peki yüzündeki oyuk nasıl?"

"Sence nasıl olabilir?"

"Peki kaktüs dikenleri?"

"Rahat bırak beni, çocuk."

Bir şey platformun kasvetli köşesine doğru sürünerek seğirtti, çok bacaklı ve toz renginde, yapışkan bir şey. Wrobleski'nin kendini karanlığa ateş etmekten alıkoymak için epey çaba sarfetmesi gerekti.

"Orada bir ilk yardım çantan yok mu?" diye sordu Carla.

"Hiç ihtiyacım olmadı."

"Yiyecek ya da içecek bir şey?

"Buraya pikniğe gelmezdim."

Carla döndü ve tam bir sempatiyle olmasa bile ona baktı

fakat "Haritanı kırdığım için üzgünüm. Iwo Jima ya da her ne zımbırtıysa, onu." dediğinde dalga geçiyormuş gibi gelmedi.

"Öyle misin gerçekten? İyi öyleyse, bu her şeyi yoluna koyar, değil mi?" diye alay etti.

"Kırma işini yapan tek kişi ben değildim, değil mi? O kadınlar neden o kadar kızgındı? Neden her şeyi yıkıp dökmek istediler?"

"Sanırım yalnızca haritalardan nefret ediyorlar."

"Hiç mantıklı gelmiyor." dedi Carla. "Kimse haritalardan nefret etmez. O ya da bu şekilde umursamayan pek çok kişi görebilirim ama aslında onlardan nefret etmezler."

Onunla dalga mı geçiyordu? Ya da çocukluğundan mı yapıyordu? Wrobleski sessizliğini korudu.

"Neden?" Carla ısrar etti. "Anlat. Bana çocukmuşum gibi davranma."

"Tamam." dedi Wrobleski, ona hak verdi. "O kadınlar haritalardan nefret ediyorlar çünkü sırtlarının tamamına dövmelenmiş haritalar var."

"Eğer nefret ediyorlarsa neden onları yaptırdılar?"

"Yaptırmayı onlar seçmedi. Biri bunu onlara yaptı."

"Bu baya ürkütücü. Sen mi yaptın?"

"Hayır, ben yapmadım."

"Öyleyse kim?"

"Bilmiyorum ama bir iki fikrim var."

"Paylaşmak ister misin?"

Wrobleski cevap vermedi. Carla, yetişkinlerin zaman zaman

böyle davranabildiğini fark etti. Eğer cevap vermezlerse, soru sorduğunuzu unutacağınızı sanırlardı. Carla asla unutmazdı.

"Peki, ne tür haritalar?"

"Bilmek istemezsin."

"Evet, istiyorum."

Ne önemi vardı? Ona boyun eğdirmese de, belki onu biraz ürkütebilir, korkutup sessizleştirebilirdi.

"Cinayet haritaları." dedi. "Bazı cinayetlerin nerede işlendiğini ve cesetlerin nereye gömüldüğünü gösteren haritalar. Hâlâ nerede gömülü olduklarını."

"Peki ama bu cinayetleri kim işledi?"

"Bu da bilmek istemeyeceğin bir başka şey."

"Sendin, değil mi, Bay Wrobleski?"Sessizliği ona aradığı cevabı verdi. "Sen gerçekten baya kötü bir adamsın."

Neden kendini savunma gereği hissettiğini anlamadı ama "Benden çok daha kötüleri var. Çok, çok daha kötüleri." dedi.

"Tamamdır." dedi Zak. "Tamamdır. Sonunda başardın, Billy. Sonunda bir kartograf oldun."

"Sen aklını kaçırmışsın. Ben burada kızımı kurtarmaya çalışıyorum,sense ortalıkta dolanıp haritalar hakkında saçmalıyorsun."

"Hayır. Haritalar ve kıçlar hakkında söylediğin şey. Wrobleski burada yalnızca tek rota kullanıyor."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" dedi Billy.

"Çünkü onun takip ettiği yolu gördüm. Sen de gördün."

"O patlama beynini yakmış senin." dedi Billy.

"Ve bizde de haritanın bir versiyonu var. Sende, Marilyn. Dövmende. Bütün dövmelerde. Haritalar bu şekilde çalışıyor. Belin yukarısında hepsi farklı. Şehrin farklı bölümlerini gösteriyorlar ve dahası, Wrobleski'nin nerede cinayeti işlediğini, sonra şehirde izlediği yoluve cesetleri nereye götürdüğünü, ki bu her şekilde onun tesisi oluyor, gösteriyor. Sonra onları buraya getiriyor. Haritaların belin aşağısındaki bölümleri ise cesetlerle ne yaptığını gösteriyor ki bu da haritaların o kısımlarının aynı olmasının sebebi. Her seferinde cesetleri aynı yere götürüyor, yerin altına, burada bir yere. Pusula gülünün işaret ettiği yer hakkında yarı yarıya haklıydık, fakat onlar gömülü hazineleri değil gömülü cesetleri işaret ediyor. Ve o da tam şu anda oraya gidiyor."

Billy Moore, daha çok kendine "Ve şimdi de kızımı cesetleri gömdüğü yere götürdü." dedi.

"Bunun bize yardımı olur mu?" diye sordu Marilyn.

"Oh, hayır." dedi Zak. "Bunun bize hiç yardımı olmaz. Kıçına bakıp harita üzerinde çalışabilmeyi isterdim. Ama bilirsin, bu, berbat bir haritacı tarafından yapılmış berbat bir harita."

"Haritayı Wrobleski yaptı diyorsun yani."

"Bilmiyorum." dedi Zak. "Söylediğimin bu olup olmadığını bilmiyorum."

"Sanırım mahvoldun, değil mi, Bay Wrobleski?" dedi Carla. "Terliyorsun. Sıcak mı, soğuk mu terliyorsun söyleyemem ama sırılsıklamsın, Bay Wrobleski."

"Kes sesini."

"Sen sadece koca korkak bir aslansın."

"Kes sesini."

Sesini kesmedi. "Koleksiyonun mahvoldu. Evin yanıyor. Her yerde polisler var. Ve bu esnada sen de yerin altındaki bir delikte acayip gıcık bir çocukla saklanıyorsun. Ve beni de öldüremezsin çünkü ben senin küçük, insan kalkanınım."

"Çok emin olma. Ayağa kalk. Bana sırtını dön."

"Beni sırtımdan mı vuracaksın?"

"Sadece canım isterse. Tişörtünü sıyır."

"Neden?"

"Beni duydun."

"Onu çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Lanet olsun, hayır." dedi. "Benim ne olduğumu sanıyorsun, bir çeşit sapık mı? Sadece tişörtünü yukarı sıyır."

"Pekâlâ." dedi Carla, korkarak itaat etti ve kızarmış bir şekilde arkasını ona döndü, omuzlarını biraz kaldırdı, yavaşça tişörtünün arkasını çıkarıp yapabildiği kadarıyla tişörtünü yukarı çekti. Tüyleri diken diken oldu. Platforma çürümüş sebze kokusu yayıldı. Wrobleski iş başındaydı. Sırtına bir şeyin battığını hissetti, fakat ne olduğunu bilmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ki zaten bildiğini düşündü.

Cevap vermedi. Odaklanmış ve ciddiydi. Derince, kısık sesle tıslayarak nefes aldığını duyabiliyordu. Tişörtü sırtına, eliyle çalıştığı alana düşmeye devam etti. Ve sonra durdu, tişörtün düşmesine izin verdi. Çok uzun sürmemişti. Arkasını dönmedi. Suratını görmek istemiyordu.

Onun uzaklaştığını hissetti. Ölüm gibi bir boşluk ve sonra sessizlik, başka hiçbir şey yoktu; sonra patlama, bir çarpma sesi

ve silah patlaması geldi. Ne olduğunu biliyordu çünkü onlar tesisteyken Wrobleski'nin silahını ateşlediğini duymuştu. Bir patırtı veya çatırtıdan fazlası, oldukça gürültülü fakat kısa, sanki bir radyo aniden kapatılmış gibi. Burada yerin altında ses daha yüksekti, fakat aynı zamanda daha yakın, daha karanlık ve istasyon tünelinin darlığıyla daha da sıkıştırılmıştı.

Sıcak ve ıslak bir şeyin kasıklarının içinden aşağı hızlıca aktığını hissetti. İlk başta bunun ne olduğunu ve vücudunun neresinden geldiğini anlayamadı. Ama bir yerinin acımadığını biliyordu. Vurulmanın nasıl hissettirdiğine dair net bir bilgisi yoktu ama bunun gibi olmadığı kesindi. Ayaktaydı. Vücuduna dokunulmamıştı. Sonra korkudan altına işediğini anladı. Ama bu normaldi, değil mi? Eğer Wrobleski onu gerçekten vursaydı, o zaman işediğini hissedemezdi, değil mi? Değil mi? Wrobleski'nin vurduğu her neyse, kendisi değildi.

Ee, size yol gösterecek bir silah sesi duyduğunuzda, kimin insan eti üzerindeki bir haritaya ihtiyacı olurdu ki? Aslında Zak "ses haritacılığının" gelişmekte olan bir alan olduğunu söyleyebilirdi ama bu sefer öyle olmadığını biliyordu. Ses vahşice yankılandı, bir daha ve bir daha geldi ama yönünde bir hata yoktu. Billy, Marilyn ve Zak cesaret edebildikleri kadar hızlıca sese doğru hareket ettiler, fakat sesin kaynağına ulaştıklarında ne bulacaklarını hayal etmeye cesaret edemediler. Billy "Carla" diye seslendi fakat kendisine dönen sesinin yankısından başka cevap yoktu. "Wrobleski." diye bağırdı ve cevabın yokluğu daha da derindi. Daha hızlı hareket ettiler, donuk karanlığa doğru, bir istasyon girişi olması beklenmeyecek, tuhaf bir kemere gelene kadar koştular.

"Bu da ne böyle?" dedi Billy.

"Oh dostum." dedi Zak. "Bu eski tren yolu, şehir kaşiflerin ana mekânı."

"Sonra." dedi Billy. Ve sonra seslendi. "Wrobleski" tekrar ve bir kez daha ve cevabı sessizlikti. Billy sonsuz bir endişeyle yola doğru, kararlı ve kocaman bir adımla kemere doğru seğirtti. Vurulmayı bekliyordu;daha da kötüsünü bekliyordu ve sonra kızının sesini duydu.

"Sorun yok, baba, artık bitti. Gel de beni al."

Bu ne demek oluyordu? Hâlâ en kötüsüne kendini hazırlamış bir şekilde, Billy, demiryolu platformuna doğru cesur ve umarsız bir şekilde yürüdü. Birkaç metre ötede dikilen Carla'yı gördü. Ayakları bir sıvı havuzunun içinde, başı hâlsizlikten öne eğilmiş, başında cılız ışığı olan bir madenci kaskıyla. Cansız olacak kadar hareketsiz görünmüyordu. Yüzü solgundu fakat herhangi bir ifade yoktu.

"Her şey yolunda." dedi Billy, onun kadar kendini de teselli etmeye çalışarak. Müthiş doğal ve de tuhaf bir şekilde hareket ederek "Ben buradayım." dedi.

"Evet." dedi Carla, sesinden duygu çekilmiş ve kendini ondan uzaklaştırmıştı.

"O nerede?" dedi Billy. "Wrobleski nerede?"

"Bilmiyorum." dedi Carla. "Benim sırtım dönüktü."

Billy Moore, feneriyle istasyonu aşağı yukarı taradı. Hiçbir şey görmedi. Sakin ve boştu. Wrobleski'den bir iz yoktu ve o saklanacak ya da köşelerde pusuya yatacak bir adam değildi. Billy, platformun sonundaki tünel girişlerini gördü. Evet; Wrob-

leski, Carla olmadan daha hızlı hareket edebileceğine karar vermiş olabilir ve basitçe onu burada bırakıp o siyah girişlerden birine gitmiş olabilirdi. Eğer öyleyse de her şeye rağmen, Billy'nin onu kovalamaya niyeti yoktu. Karanlık onu yutabilirdi.

Billy, bükülmüş raylar arasındaki boş obruğu gördü. Wrobleski'nin tüm kontrolü ele almaya karar verip kendini boşluğa attığına inanmak anlaşılabilir miydi? Ya o silah patlaması? O neydi? Atlayışını yapmadan önce, kafasına bir kurşun sıkmak: Son kez alacağı bir uyuşturucu? Ya da başka bir şey, şefkatli olarak yorumlanabilecek başka bir şey –kaybolmadan önce bir uyarı ateşi gibi değil de, yeri bir X gibi işaretleyen sesle, koordinatları kurmak gibi.

"O piç sana ne yaptı?" dedi Billy.

Uzun zayıf eliyle, Carla omzundan geri sırtını işaret etti.

Billy, onu kolundan tutup nazikçe arkasını çevirdi ve sırtının derisini görmek için tişörtünü yukarı sıyırdı. Sırtı lekelenmiş ve kızarmıştı. Wrobleski'nin ne yapmaya çalıştığını anlamak bir anda mümkün olamadı –şekiller çok titrek ve belirsizdi ama bir harita çizmediği apaçık ortadaydı. Onun yerine, Carla'nın sırtına tek bir kelime yazılmış gibi görünüyordu, çevresinde çeşitli kızarıklıklar ve kabarıklıklar vardı, tereddüt ve yanlış başlangıçların göstergeleri. Zak, Marilyn ve Billy izlere baktı. Biraz çözümleme gerektiriyordu ve Wrobleski'nin oraya yazdığı şeyi anlamak zaman aldı, bir isim: AKIM.

Şimdi toprak tekrar titremeye başladı, bu kez çok da uzaktan gelmeyen başka bir yeraltı patlaması, her yandan aynı anda geliyormuş gibi görünen bir kreşendo. Etraflarındaki yapı titreşti, sallandı ve toz hâline gelmiş pislik taneleri fayanslı tavandan di-

rekt olarak kafalarının üstüne düşmeye başladı. Onlar oldukları yerde donup, sessizce bekledikleri sırada karanlığın içinden bir çatırdama sesi daha yankılandı. Kulağa bir duvar yığılmasından çok, kökleriyle topraktan sökülen dev bir ağacın sesi gibi, canlıydı. Sesin geldiği yöne döndüler ve karikatürden fırlamış gibi çatallı bir şimşek biçimiyle o yarıktan sızan kahverengi çamuru gördüler.

"Buradan çıkabilecek miyiz?" dedi Billy.

"Tabii." dedi Marilyn, yol göstererek "Kıçımı izleyin yeter."

41

DEVİR

Cartocacoethes diye bilinen ve bu hastalıktan muzdarip insanların bütün dünyayı bir dizi harita olarak algıladığı psikolojik bir rahatsızlık vardır. Bulutlara, kaya oluşumlarına, duvar kağıtlarının desenlerine ya da bir motelde gördükleri şiltenin desenlerine bakarlar ve kartografi örnekleri görürler. Bir kan birikintisi Afrika'yı andırır, yüksek topuklu her tür çizme İtalya'dır, bir kadının pubik üçgeni, aniden Mekong Deltası'nın ağaçsızlaştırma çalışmasından önceki ya da sonraki hâline dönüşüverir.

Kimileri, bunun rastgele seçilmiş bilgi kırıntılarının aniden hastanın zihninde asılsız bir önem taşımaya başladığı, bir çeşit sanrı olduğunu söyler. Ve bu da kendi içinde bir çeşit apofeni olarak adlandırılabilir, desenleri ve bağlantıları oldukça önemli rastgele veriler şeklinde görme rahatsızlığı.

Diğerleri, cartocacoethes'i harita bağımlılarının yalnızca kendi takıntılarını yüceltmek amacıyla uydurduğu hoş bir isim olarak görürler. Ama belki de uyum sağlama ihtiyacımızı gidermek ve kendimize bilinmeyenler evreninde bir yer edinmek için herhangi bir hastalıkla boğuşmamıza gerek yoktur. Harita okuruz, dünyayı okuruz, doğanın, yüzlerin ve bedenlerin taslağını çıkartırız. Aslında ne konumda olduğumuzu anlamaya çalışırız. Bir yön, bir yol bulmak için mesajları, anlamları okumaya çalı-

şırız. O kadar mı saçma? Eğer dünya yalnızca bir dizi haritadan ibaretse, kaybolmanın da o denli zor olacağını iddia edebilirsiniz tabii.

Zak Webster, Utopiates'deki masasının üzerinde bulunan eşyaları yeniden düzenledi. Bilgisayarın faresi gözüne aniden fazlaca simetrik bir ada gibi göründü, antika çelikten bir cetvel insan yapımı bir kanalı andırıyordu, masanın yüzeyindeki sahte ahşabın kıvrımlı desenler, kontürler ve eş yükselti eğrilerine benziyordu; tabii eğer teknik mevzulara girmek istersen. Şu git gide kısalan, huzursuz yaz bitimi akşamlarından biriydi, saat 6 buçuğa geliyordu, Zak' in mağazayı kapatmak gibi bir niyeti yoktu. Ray McKinley'nin gelmesini bekliyordu. Zak, Ray'e birkaç küçük makul yalan söylemişti, özellikle de yeni bir koleksiyona başlamak için ciddi miktarlarda para harcamaya hazır bir müşteri bulduğuna dair birkaç yalan, güya adamın gönlünü yapmak gerekiyordu, patron tarafından da egosunun okşanması lazımdı tabii. Bu da yeterince sık gerçekleşiyordu zaten, Ray McKinley de her daim oyunun içinde olmak isteyen oyunculardandı.

Ray tam vaktinde geldi, benzersiz pastel tonlarda birkaç kat keten giymiş, çorapsız ayaklarına da püsküllü makosen ayakkabılarını geçirmişti. Kısa bir tatile çıkmış bir adamı andırıyordu. Eğer Zak, yeni bir müşterisini etkilemeye çalışıyor olsaydı, mutlaka daha ciddi, belki tüvit kumaştan bir şeyler giyerdi ama belki de Zak' in yalnızca bir tezgahtar olmasının sebebi buydu.

"Bu sefer yüzüne ne oldu?" dedi Ray. "Döküntü falan mı?"

"Sormayın, sanırım her şeye alerjim var: Kaktüsler, dinamit, aklınıza ne gelirse."

Ray bunu bir şaka olarak aldı, çalışanların esprilerini anlamasa da olurdu. "Yine de berbat görünüyorsun." dedi Ray. "Ve senin şu müşteri de geç kaldı."

"Çok değil aslında." dedi Zak, saatine bakarken. "Endişelenmeyin. Burada olacak. Oldukça güvenilir bir adamdır."

Mağazada, arkadaki bölümde çoktan bir müşteri belirmişti, bol pantolonları ve postallarının içinde bir kadın. Oldukça ağır görünen bir kamera omzunda sallanıyor; büyük, koyu renk gözleri kaplumbağa kabuğu gözlüklerinden oldukça erken bir Amerika haritası örneğini süzüyordu, hani şu California'yı bir ada şeklinde betimleyen ve en kuzeyinde New Albion'ı tasvir eden harita. Yerde, yeni çerçevelenmiş bir parça vardı, yüzü Zak'in masasından tarafa dönüktü.

"Bu ne?" diye sordu Ray.

"Ufak bir parça, yeni aldım." dedi Zak. "Beğeneceğini düşündüm. Tam olarak bir harita değil, daha çok ozalit bir kopya."

Zak, çerçeveyi kaldırdı; McKinley ozalitin tasarımını, yumuşak renk tonlarını, sahanda pişmiş bir yumurta ya da bir amip ve çekirdeği gibi görünen basit şematik çizgilerini iyice inceleyebilsin diye çerçeveyi ona çevirdi. Ray, boğazının derinlerinden iğrenme, aşağılama ve öfke taşımasını istediği, tuhaf bir ses çıkardı. Bir gücenmişlikler güzellemesi.

"Neden bunu isteyecekmişim?" dedi. "Telstar, ilk günden beri, koca bir sorundan başka bir şey değildi. Telstar'a sahip olmaya devam ettiğim her gün para kaybediyorum."

"Eh, elinden geleni yaptın, Ray. Asıl mimardan kurtuldun, başkanın sağ kolundan kurtuldun. Daha ne yapabilirdin ki?"

McKinley'nin suratındaki kaygısızlık aniden değişti. Arka kısımdaki müşterinin duymayacağını umduğu şekilde, sert fakat sessizce "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyormuş gibi yapacağım. Her neyse, şu alıcının adı ne?" dedi.

"Moore." dedi Zak. Sahte bir isim vermenin anlamı yoktu. "Adamı pek tanımıyorum ama niyeti ciddi."

"Belki ona Jack Torry haritasını kakalayabiliriz."

"Pek sanmıyorum." dedi Zak.

"Bir şekilde kurtul artık şundan. Masanın üzerinde harita kılıfını koyacağız; ilgisini çekecek. Ardından abartılı jestlerle haritayı açacaksın. Hadi."

Zak, bir süre tereddüt etti ama ardından "Burada değil,"dedi.

"Nerede peki?"

Yalan söylemenin anlamı yoktu. "Wrobleski' ye götürdüm." dedi Zak.

"Sana bunu yapmamanı söylemiştim."

"Evet, söylemiştin Ray."

"Ve?" McKinley'nin suratı öfke ve şüpheyle doldu. "Haritayı almasına izin mi verdin?"

"Hayır. Wrobleski artık harita pazarında değil."

"Neden?"

"Şey, yer altında öyle ya da böyle bir delikte de ondan."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Wrobleski gitti. Savaşta kayboldu. Tesisi, tüm koleksiyonuyla birlikte yandı."

Ray McKinley, durup düşündü. Şu zamana kadar aldığı

en kötü haber bu değildi elbet. "Peki, şu kahrolası haritaya ne oldu?"

"Tesiste birçok olay dönüyordu. Bilirsin, kadınlar ve dövmeleri."

"Hayır, 'kadınlar ve dövmeleri' hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sen neden bahsettiğini sanıyorsun?"

"Ama biliyorsun, Ray. Hepsini biliyorsun."

"Senin neyin var Zak? Kafayı mı sıyırdın, ha?"

Zak, bu cevabı görmezden geldi. "En başında şu dövme işini yapanın Wrobleski olduğunu düşündüm ama artık buna inanmıyorum. Wrobleski de bu işi Akim'in yaptığını sandı ki bu oldukça makul bir varsayımdı, çünkü Wrobleski cinayetleri işlerken Akim hep oradaydı, Wrobleski' nin vücutlardan kurtulmasında ona yardım ediyordu, böylece bir harita yaparken gerekli olacak tüm bilgiyi elde etti. Yani, bu işi Akim yapmış olabilirdi ama o yapmadı. Wrobleski yanılmıştı. Akim yalnızca ulaktı, değil mi?"

Ray, arka odadaki müşteriye kaçamak bir bakış attı. Tüm bunları duyuyor muydu? "Bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı." dedi.

Zak devam etti. "Maalesef olmak zorunda. Akim, Wrobleski'nin cinayetlerini bildiği için her zaman onu ele verebilecek pozisyondaydı. Ve tahminime göre önce sana açıldı. Tüm kirli işlerinden bahsetti ki sen de onları kullanabilesin, değil mi? Son zamanlarda Akim'i hiç gördün mü Ray? Sanırım bundan böyle pek ortalarda gözükmeyecek bir diğer kişi de o."

McKinley, ellerini abartılı bir şekilde Zak'in önüne koydu.

Tam şu anda, tatili telafi edilemez biçimde bozulmuş bir adama benziyordu. "Biliyor musun, artık şu kahrolası çeneni kapatmazsan geleceğin için pek hoş olmayacak."

Derken Marilyn, sahte bir kayıtsızlıkla, Utopiates'in arka odasından çıkageldi. Ray McKinley, onun olduğu tarafa oldukça profesyonel bir gülüş attı, her zamankinden daha da sahteydi.

"Üzgünüm." dedi. "Mağazayı kapatmamız gerek. Çalışanım şu anda bir çeşit krizin eşiğinde."

"Özür dilemek için çok geç kaldın Ray." dedi Marilyn.

Ray, bir an duraksadı ve ihtiyatlı bir biçimde Marilyn'e baktı.

"Sizi tanıyor muyum?"

"Eh, kafama deri bir başlık geçirmiştin, dolayısıyla yüzümü hatırlamamanı doğal karşılıyorum. Ve beni buraya getirdin, değil mi? Beni Utopiates'e getirdin, bodruma sürükledin ve dövmelemeyi orada yaptın. Burayı ilk gördüğüm anda tüylerim ürpermişti zaten. İçgüdü olsa gerek."

"Siz ikiniz nasıl bir oyun oynuyorsunuz bilmiyorum." dedi Ray. " Ama bunun oldukça tehlikeli olduğu kesin."

Marilyn, Ray' in dediklerine aldırmadan devam etti. "Telstar'ın mimarını öldürsün diye Wrobleski'ye para ödedin ve ardından torununu cinayetin haritasıyla işaretledin. Bu, hiç hoş değildi Ray."

"Ah." dedi Ray. "Sanırım anlamaya başlıyorum." Olayın içeriğini anlaması bir iki dakikasını almıştı. "Evet." dedi, "Çok hastalıklıydı, değil mi?" Bunu söylerken özür dilemek gibi bir amacı yoktu.

Dışarıya bir araba yanaştı. Ucuz görünümlü, temiz bir kiralık araba. Billy Moore, Cadillac'ı tutuşup hasar aldığından dolayı kullanmak zorunda kaldığı bu hurda yığınının içinden hızla çıktı. Ray, bir sonraki hareketine karar verene ve daha ne kadar devam edebileceğini hesaplamaya çalışana kadar Billy mağazaya çoktan dalmıştı.

"Ray." dedi Zak. "Tanıştırayım: Bay Moore."

Başka bir müşteri, başka bir sekte. Ray bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordu, sonunda ikincisinde karar kıldı. Billy'nin sağ yumruğu Ray'in çenesine kuru, gevrek ve sert bir temasta bulundu. Başı Ray'i adeta geriye doğru çekiyordu, sırtı Zak'in masasına serilmişti.

Ardından acımasızca masadan kaldırıldı, arka odaya sürüklendi, kırık dökük bir vaziyette Grönland'in haritasının altında bulunan köşeye fırlatıldı. Billy ve Zak, Ray'in ellerini ve ayaklarını kablolarla bağladı fakat ağzını açıkta bıraktılar, biraz konuşacaklardı, şüphesiz Ray bu işten de konuşarak sıyrılmayı deneyecekti.

"Hadi, Ray." dedi Zak. "Biz hikâyenin çoğunu çözdük zaten. Sen de son cilayı çekiver."

"Bunu yapabilirim." dedi Ray. Açıklamaya başlarken güçlü, içtenliksiz bir kibir gösterdi. "Şu dövme işi, her zaman ilgimi çekmiştir. Yıllarca bu işi amatörce yaptım, bilirsiniz; yalnızca boş vakitlerimde, basit heyecanlar, tabii üzerinde çalışmama izin verecek bir kız bulabildiğim zamanlarda. İyi olduğumu söylemiyorum. Öyle olmadığımı biliyordum. Ve her zaman hangi tasarımı kullanacağım konusunda kararsız kalırdım ama o kadar da büyük bir mesele değildi. Hırslarım yoktu.

"Ve tabi Wrobleski' yi tanıyordum –oldukça köklü bir mazimiz var – ve ne yaptığını biliyordum, kırk yılda bir bu işi benim için de yapardı. Gayrimenkul işindeyseniz her zaman öldürülmesi gereken birileri vardır. Başlarda işin detaylarını bilmemem daha iyiydi ama sonra Akim ortaya çıktı. Wrobleski' ye karşı büyüttüğü kinleri vardı, bunları benle paylaşmak ve patronunun ne yaptığına dair tüm ayrıntıları bana anlatmak istiyordu. Detayları tasvir ederken zevkten dört köşe oluyordu. Anlayacağınız, bu hikâyedeki tek manyak ben değilim.

"Sonra aklıma harika bir fikir geldi. Dövmeleri seviyorum, haritaları da, özellikle şifrelenmiş haritaları: Konumu buldum. Akim olayları tasvir ediyor, ben çiziyorum, yoldan geçerken bulduğum rastgele bir kızın sırtına bu dövmeleri gelişigüzel yerleştiriyorum, senin durumunda pek de sıradan değildi Marilyn tatlım. Bazen Akim de yardım ederdi. Ama Akim, asıl izlemesini sever. Hepsi bu, o kadar da büyütülecek bir şey değil, bir gurup adamın dışarı çıkıp bir şeyler içmesi, bir iki el bilardo oynamasından farksız.

"Sonraları Wrobleski'yle birtakım problemler yaşamaya başladım. Ondan basit bir şey yapmasını rica ettim. Yapmadı. İnsanların bana hayır demesinden hiç hoşlanmam. İşin raconu böyle. E, ben de onunla uğraşmaya karar verdim. Sanırım onu, polise gidip 'bir dost' vari ötmekle tehdit edebilirdim ama bunu yapmama gerek yoktu, değil mi? Yapmam gereken tek şey Wrobleski'nin dövmelerin var olduğunu bilmesini sağlamaktı. Ve şansa bak ki, benim küçük dengesiz arkadaşım Akim'in gözü hâlâ kadınların üzerindeydi. Nerede olduklarını, tekrar nerede bulunabileceklerini biliyordu." Ray McKinley, Billy Moore onu birkaç defa daha, iki böbreğinden tekmelediğinde, bu onu hiç şaşırtmadı.

"Wrobleski nasıl oldu da farkına vardı?"

"Bay Wrobleski'mizin zaman zaman fahişelere ilgisi cezbolur. Akim ayarlamaları yaptı. Akim ve ben, Wrobleski' nin, sırtında cinayetlerden birinin haritası bulunan bir kızı almasını sağladık, sanırım kızın adı Laurel'di. Baktı: haritayı gördü. Tamam, berbat bir haritaydı ve şifreliydi. Ama Wrobleski şifrelenmiş haritaları çözmekte dünyadaki herkesten daha beceriklidir. İşaretleri okuyabildi, çünkü onların ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. Yaptığı şeyi birinin bildiğini fark etti ama kim, nasıl ya da niçin, bilemiyordu. Bu onu huzursuz etti. Böyle olması da benim işime geldi."

"Ee, ne olmasını bekliyordun peki?" dedi Zak.

"Wrobleski'nin s*ktiğimin başkanının işini bitirmesini bekliyordum. Eğer bunu en başında yapsaydı, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmayacaktık."

Billy Moore, Ray'e bir tekme daha attı, midesine, bu kez sadece zevk için. Ray McKinley, kan kusuyor gibiydi.

"Artık gerçeği biliyorsun." dedi Ray, zor bela. "Artık huzur içinde uyuyabilirsiniz. Ee, buradan nereye gidiyoruz? Polis çağırmak ister misiniz? Hayır. Neden çağırasınız ki? Wrobleski kayıplara karıştı. Akim de öyle. İhtiyar Driscoll da geri gelmeyecek. Kayıp bir katil ve yok olmuş vücutlarla bir davaya katılmak istemezsiniz, değil mi? Asıl soru şu ki -her zaman asıl soru buydu: Gerçekten ne istiyorsunuz?"

Hiçbiri, Ray'in böyle bir soru sormasını beklemiyordu. Bekledikleri inkârlar, tehditler, belki yakarışlardı ama kesinlikle bu değildi.

"Uzlaşması zor bir adam değilimdir." dedi Ray. "Bunu bi-

liyorsun Zak. Sana kendi küçük dükkânını açmamı ister misin?'Zak Webster: Seçkinlerin Haritacısı'. Bana fiyatını söyle hadi. Şu iki soytarının ne istediğini söyle." Billy'ye döndü: "Mal mülk, araba, uyuşturucu? "; sonra Marilyn'e dönüp: "Dövme sildirme?"

"Ufak bir yolculuğa çıkmanı istiyoruz."dedi Marilyn. "Aşağıya, bodruma doğru. Seninle kişisel olarak tanışmaya can atan birkaç kadınımız var."

Ray McKinley, bir şey söylemeye yeltendi fakat Billy Moore onu ensesinden yakaladı, yere düşürdü ve bu sırada ceketinin soluk misket limonu yeşilinden yapılmış astarını parçalayarak Ray'i odanın diğer tarafına sürükledi. Zak, bodruma giden bir kapıyı açmıştı:

Farklı bir yeraltı dünyasına açılan bir kapı. Ray, merdiven boşluğundan aşağı baktı fakat karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Ardından kadınların sesini duydu fakat sözcükleri çıkartamıyordu. Bir de mekanik bir ses duyuyordu; kesik kesik gelen bir vızıltı, hafif bir uğultu, çalışmakta olan bir dövme makinesinin sesi.

"Amatörler dövme yapmaya başladığında pek çok şey yolunda gitmeyebilir." dedi Marilyn. "Bir anda heyecana kapılırlar, vücudunun her yerine açık seçik bir şeyler karalarlar, ya da yüzüne, ya da penisine... Ve biliyorsundur, yeni başlayanların çoğu hijyen meselesine takılmaz. Birçok risk vardır: Kan zehirlenmesi, tetanos, hepatit, toksik şok sendromu. Bir hayal et. Ama hayal etmene gerek kalmayacak."

Billy Moore, Ray'i son bir kez daha tuttu, bir eli yakasında, diğeri kemerinde, ağırlığı eşit olarak dağıtıp ileri, kapı boşlu-

ğuna doğru , tüm gücüyle ve hızla fırlattı, böylece yer çekimi onu dik merdivenlerden aşağı çekerken, dengesini sağlayıp ayağa kalkmasına yarayacak hiçbir şey olmayacaktı. Bacakları ve kolları sağa sola sallandı, anlaşılmaz birkaç kelime mırıldandı ve ardından koca bir çuval kök sebzesi gibi yere yapışmasının sesi duyuldu. Kadınların daire oluşturan ve git gide yaklaşan silüetlerini açığa çıkartan kısık, soluk bir ışık palazlandı.

Zak, bodrumun kapısını kapattı. Sonra mağazayı kapatıp kilitledi. Zak, Marilyn ve Billy uzaklaştılar. Hiçbir suçluluk hissetmedi. Kapatma saati geçeli çok olmuştu.